

JOUGI SHIRAIISHI Minh họa: AZURE

Hành trình của
FLAINA
1

Người dịch: Hương Giang

Mục lục

Tập 1

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Lời Bạt

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 1

Jougi Shiraishi
www.dtv-ebook.com

Tập 1

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 1

Jougi Shiraishi

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Chương 1: Đất nước phép thuật

Đất nước ấy ẩn mình giữa một vùng núi non hiểm trở, được tường cao bao bọc xung quanh nên từ ngoài không thể nhìn thấy bên trong.

Phía trên những phiến đá trần trụi đang nằm phơi mình và nóng dần lên dưới ánh nắng, một cây chổi xé ngang tầng không ấm áp mà bay tới.

Người điều khiển chổi là một thiếu nữ xinh đẹp. Cô bận áo choàng đen, đội mũ chóp nhọn, mái tóc xám tro bay bay trong gió.

Nếu có người ở đây, hẳn ai cũng sẽ ngoái lại nhìn và tự hỏi cô gái có dung nhan mỹ lệ đến lạ người này là ai?

Phải rồi, là tôi đó.

Ha ha, tôi đùa thôi.

"... Sắp đến nơi rồi."

Bức tường cao có vẻ được xẻ ra từ núi. Tôi nhìn xuống một chút, cánh cổng đã xuất hiện trước mắt nên tôi hướng chổi về phía đó.

Nói thế nào nhỉ, ừm, vị trí của đất nước này khá oái oăm, nhưng có lẽ là chủ ý của họ, để không ai bất cẩn vào nhầm chẳng hạn. Vì nếu không có việc gì đặc biệt, sẽ chẳng ai thèm tới một đất nước tọa ở chốn này đâu.

Đến trước cổng, tôi hạ chổi xuống. Một người lính cai quản việc nhập quốc bước ra.

Anh ta chậm rãi nhìn tôi từ đầu đến chân, rồi nhìn tới chiếc huy hiệu trên ngực áo, đoạn cười tủm tỉm.

"Rất hân hạnh. Chào mừng đến với đất nước của phép thuật. Mời cô vào trong, thưa phù thủy."

"Ồ??? Không cần kiểm tra xem tôi có phải phù thủy không ư?"

Tôi hỏi. Nghe nói ai tới đây cũng phải biểu diễn phép thuật cho lính gác xem. Nếu không qua được bài sát hạch đó sẽ không được vào cơ mà.

"Tôi thấy cô bay đến đây rồi. Hơn nữa, chiếc huy hiệu kia đích thị là vật sở hữu của phù thủy. Cô vào đi."

Ừ nhỉ. Đúng rồi. Có thể tự do bay lượn bằng chổi là điều kiện tối thiểu để nhập quốc mà. Nghĩ lại thì, từ chỗ này anh ta có thể thấy hết đường bay của tôi. Xấu hổ quá.

Tôi khẽ cúi chào người lính gác rồi lúi vào trong qua cổng lớn.

Đây là đất nước của phép thuật. Một đất nước với tục lệ kỳ lạ là chỉ có pháp sư, phù thủy tập sự, phù thủy... tóm lại là những người sử dụng phép thuật, mới được bước chân vào.

Vừa qua khỏi cổng tôi đã ngỡ ngàng.

Đập vào mắt tôi là hai tấm biển kỳ lạ đứng cạnh nhau.

Một tấm hình tròn, bên trên có hình phù thủy cười chổi. Tấm còn lại hình tam giác, vẽ một binh sỹ đi bộ dưới mặt đất.

Biển gì thế nhỉ?

Tôi nhìn lên cao và lập tức hiểu ngay. Ở đây phù thủy đông như nêm, họ bay lượn khắp nơi, phía trên những ngôi nhà gạch hay dưới ánh mặt trời.

Ra vậy.

Có lẽ đó là luật lệ ở đất nước này, nơi chỉ những người sử dụng phép thuật mới được bước vào. Mọi người đều bay trên trời, chỉ một số rất ít đi dưới đất.

Đã hiểu ý nghĩa những tấm biển, tôi lấy chổi ra, ngồi nghiêng một bên, đập xuống đất rồi nhẹ nhàng bay lên.

Nói một cách ngắn gọn, những tấm biển ấy thông báo rằng:

"Ở đây khuyến khích bay trên không."

Và thế là đất nước phép thuật đã hiện ra trước mắt.

Các phù thủy bay lơ lửng phía trên những mái nhà màu nâu đỏ trải rộng, nom như những vùng đất khô cằn.

Đây đó có những người dừng lại, vui vẻ tán gẫu, lại có những người chờ đờ trên chổi, những bà lão trông hết như phù thủy hắc ám, rồi cả những đứa trẻ đua tốc độ, lao vút đi trong không trung.

Dường như cuộc sống của họ diễn ra ngay giữa bầu trời.

Khung cảnh quá đổi tuyệt diệu, đẹp đến lặng người.

Tôi hòa mình cùng họ, bay lên cao. Khi đang bồng bênh lướt đi, tôi trông thấy một tấm biển gắn trên mái nhà. Hình như nó ghi là: "Nhà trọ". Bay qua thì tới "Tiệm rau quả", Rồi cả "Hàng thịt" và "Tiệm đá quý". Đúng là họ chỉ sống giữa không trung. Và đặt biển hiệu trên mái nhà dường như là xu hướng phổ biến ở nơi này.

Nếu chú ý sẽ thấy hầu hết các mái nhà đều vùi trong nó những ô cửa sổ đủ rộng để một người có thể đi qua. Tôi còn đang lơ đãng nhìn thì một ô cửa sổ như thế bất chợt bật mở, rồi một người đàn ông cười chối từ trong lao ra. Vậy đó.

Tôi vừa bay vừa thong thả thưởng ngoạn cảnh sắc nơi này. Chẳng thể ngờ một biến cố thực sự đang đợi tôi phía trước.

"Khôôôôôôôôông!"

Tiếng hét ấy vang lên từ phía sau.

Một tay nắm chối, tay kia giữ cho mũ khỏi bay, tôi quay đầu lại.

"Ôi thôi, muộn rồi."

"Aaaaaaaaaaaaaaaaaa!"

Ai đó vừa hét lên, vừa giần giụa nước mắt lao về phía tôi với tốc độ kinh hoàng như một thiên thạch. Khi tôi phát hiện ra, người đó đã ở ngay sau lưng, chỉ còn cách một mái nhà.

Tránh ư? Không kịp đâu.

Tôi đã xoay người theo phản xạ nhưng vẫn không tránh được cú tông trời giáng. "Aaaaaaa", "Áááááá", chỉ kịp ré lên những tiếng chói tai, tôi với người kia xoắn lấy nhau, cùng rơi xuống. Những viên ngói tróc ra lả tả. Ngay trước khi rời khỏi mái nhà, chúng tôi khựng lại được. Trên mặt đất phía dưới, một viên ngói nảy lên. May là không có ai ở đó.

Nhờ góc hẹp mà tôi tránh được cú va chính diện, hơn nữa kẻ lạ mặt kia đã lãnh trọn giùm tôi cú đập người xuống mái ngói nên tôi không bị thương.

Vừa đứng dậy, tôi vừa phủi những mảnh vỡ màu nâu vương trên chiếc áo choàng đen.

"....."

"Ừừừ..."

Kẻ đang rên rỉ những âm thanh lạ lùng với đôi mắt nhắm nghiền ấy là một cô bé mới lớn, nom còn kém hơn tôi vài tuổi. Mái tóc đen ngắn cắt bằng, khuôn mặt khá trung tính, bận áo cánh trắng cùng váy ngắn kẻ ca rô bên dưới chiếc măng tô đen. Con bé rơi xuống trước, trở thành đệm lót cho tôi nên những món đồ ấy tả tơi đến thảm thương.

Trên ngực nó không cài huy hiệu gì nên tôi đoán nó là pháp sư.

"... Này, không sao chứ?"

Tôi lay vai con bé đang nằm bất tỉnh, nó mở mắt.

"....."

"....."

Im lặng.

Hình như nó không hiểu chuyện gì vừa xảy ra nên tôi hỏi: "Em không thạo dùng chổi à?"

Ừm. Trong câu hỏi ấy có cả hàm ý chế giễu nữa.

"... Vâng."

"Xem ra đầu óc bắt đầu hoạt động lại bình thường rồi ha." Tôi tỏ vẻ tươi cười.

"Ôi không..." Nó lại nhắm tịt mắt. "Làm... làm sao bây giờ? Em phải làm sao đây? Cả đồng ngói thế này, em không sửa nổi đâu..."

Ồ!

"Em không nghĩ là nên xin lỗi trước hả?"

"Dạ, em... em xin lỗi! Em không cố ý! Thật đấy ạ!"

Cái đó tôi biết.

"Mà em có sao không? Khi này lao tới bạt mạng như vậy?"

"Dạ không sao! Em vẫn khỏe như vâm nè!"

Vừa lúc đó, một dòng chất lỏng màu đỏ từ trên đầu con bé chảy xuống. Đôi mắt nó vẫn trong veo, tuyệt không một chút nghi ngờ.

.....

"Em chảy máu kìa. Lại còn từ trên đầu nữa chứ."

"Mồ hôi đấy ạ!"

"Mồ hôi có mùi sắt hả?"

"Dạ, cái đó, ừm... Là mồ hôi thôi!"

"Chị hiểu rồi, em bình tĩnh lại đi."

"Vâng!"

"....."

Đúng là tai bay vạ gió. Tự nhiên bị đâm một cú, mệt bã cả người.

Tôi đã định lên lớp một bài rồi bắt nó sửa ngói, nhưng thôi. Bắt một đứa đang khốn khổ thế này làm việc đó, người ta sẽ chửi tôi là quỷ dữ mất.

Tôi lấy ra một chiếc khăn tay từ trong túi.

"Đây, cầm lấy. Rịt lên đầu."

"Dạ... Nhưng..."

"Giờ chị sẽ sửa lại ngói, em qua bên kia nghỉ đi."

"Thôi ạ, để em giúp chị một tay!"

"Người ngọm thế kia có giúp cũng chỉ vướng chân. Nghỉ đi." Tôi sáng giọng.

"Nhưng em..."

"Vướng! Chân!"

"... Dạ."

Nó đành ngồi trên chóp mái, bịt khăn lên đầu, nom ỉu xiu như chú mèo bị bỏ rơi. Trông thì có vẻ khỏe mạnh nhưng đúng như tôi nghĩ, nó chỉ đang cố gắng thôi, bằng chứng là vừa ngồi xuống nó đã nằm vật ra.

Tạm gác chuyện con bé sang một bên vậy, bị thương nhiều đó chắc cũng không chết được.

Phải xử lý bãi chiến trường này trước đã. Tôi dồn sức vào bàn tay. Tức thì, một cây đũa thon dài xuất hiện trong làn ánh sáng mờ ảo.

Đây là đặc quyền của phù thủy. Chúng tôi có thể dùng phép thuật để lấy ra mọi thứ, ngay cả những dụng cụ phép thuật như đũa hoặc chổi.

Tập trung sức mạnh vào cây đũa, tôi bắt đầu thi triển phép thuật.

Đảo Ngược Thời Gian.

Chiêu thức này đòi hỏi kỹ thuật tương đối cao, và đúng như tên gọi, nó quay ngược thời gian, nhờ vậy mà có thể sửa được những món đồ hỏng hóc hay chữa lành vết thương. Nói vậy chứ chắc phù thủy nào ở đây cũng thực hiện được. Nhưng với nhỏ pháp sư đang nằm phía sau thì e là khó.

Chìm trong làn ánh sáng mờ ảo của phép thuật, những viên ngói bắt đầu chuyển động. Các mảnh vỡ dính lại với nhau nom như những mảnh ghép trong tranh xếp hình, và mái ngói đã trở về nguyên trạng.

Những mảnh vỡ biến mất, dấu tích đổ nát cũng không còn, tôi thu hồi phép thuật, ngoái lại phía sau. Giờ đến lượt con bé.

"Nào, đến lượt em."

"Ơ, dạ..."

Nó ngồi dậy, ôm đầu sợ hãi. Tôi lại gần và tiếp tục làm phép. Được bao bọc trong làn ánh sáng dịu nhẹ, vết thương và cả bộ đồ tồi tả của nó đều lành lại.

"Oaaa..."

"Tuyệt quá!" Tôi nghe thấy con bé lẩm bẩm.

Có gì đâu, phù thủy nào cũng dễ dàng làm được như vậy hết.

Sau khi chắc chắn con bé đã hoàn toàn bình thường, tôi vội đi nhặt cây chổi nằm lăn lóc trên mái nhà. Tốt nhất là rời khỏi đây trước khi lớn chuyện.

"À, chị ơi!"

Vờ như không để ý con bé đang cố nói điều gì với mình, tôi ngồi lên chổi.

"Nếu định cảm ơn thì không cần đâu. Lần sau nhớ để ý xung quanh khi cưỡi chổi là được."

"Khoan đã, em muốn xin lỗi..."

"Không cần. Chị vội lắm. Chào nhé, cô bé pháp sư chưa biết tên."

Nói xong, tôi lao đi.

Nói một cách đơn giản, pháp sư là người biết phép thuật. Không phải ai cũng có thể trở thành pháp sư, hầu hết các trường hợp đều do di truyền. Bố mẹ tôi cũng là pháp sư.

Nữ phù thủy tập sự có địa vị cao hơn pháp sư, nhưng kém nữ phù thủy một bậc. Tại sao ư, vì phụ nữ có khả năng làm phép mạnh hơn đàn ông. Thế nên chỉ nữ phù thủy mới có địa vị cao hơn pháp sư mà thôi.

Để trở thành nữ phù thủy tập sự chỉ có một cách duy nhất, đó là vượt qua kỳ thi và nhận huy hiệu cài áo hình bông hoa. Nhưng kỳ thi ấy rất khốc liệt nên nhiều người đã bỏ cuộc giữa chừng.

Sau khi trở thành phù thủy tập sự sẽ đến giai đoạn tu luyện để đạt được danh hiệu phù thủy. Đó là chuỗi ngày nỗ lực không ngừng dưới sự hướng dẫn của một nữ phù thủy thực thụ, cho đến khi được công nhận. Thời gian có thể là một ngày, cũng có thể là mười năm. Tất cả phụ thuộc vào nỗ lực của bản thân và sự chiếu cố của giáo viên hướng dẫn.

Nếu được công nhận là nữ phù thủy chính thức, mỗi người sẽ nhận một huy hiệu cài áo hình ngôi sao có khắc tên hiệu ở phía sau. Tên hiệu của phù thủy sẽ do giáo viên đặt. Như trường hợp của tôi, tên hiệu của tôi là "Phù thủy Tro Tàn".

Giải thích dài dòng quá rồi nhỉ, tóm lại ở đất nước này, tôi thuộc tầng lớp có địa vị cao nhất. Chẳng gì cũng là nữ phù thủy mà.

Trong mắt tôi lấp lánh cái viễn cảnh khi mình bay lượn trên bầu trời sẽ được thiên hạ trầm trồ nhìn ngắm dung nhan xinh đẹp, rồi khi mình tới nhà hàng sẽ được người ta chào đón: "Thưa nữ phù thủy! Chúng tôi xin được giảm giá mọi món ăn cho cô! Mời cô cứ dùng thỏa thích!"

"Hả? Giảm giá? Không có đâu, không đời nào. Cô không có tiền sao, cô gái?"

"....."

Ừm, kể cũng phải. Gặp nữ phù thủy nào cũng ưu đãi thì họ sập tiệm mất.

Rời nhà hàng, tôi tới tiệm đá quý. Tôi muốn bán viên ngọc mình kiếm được ở vương quốc đã ghé thăm trước đó. Chắc hẳn rằng sẽ được giá lắm, tôi bước vào.

"A, cái này là đồ giả thôi. Chẳng có giá trị gì đâu."

"Không thể nào. Ông xem kỹ lại đi."

"Kỹ thế chứ kỹ nữa cũng vậy à. Giờ cô tính sao? Nếu không cần nó nữa, cô có thể để lại chỗ tôi."

"... Ông nói thế thực ra là muốn ăn cướp của tôi đúng không?"

"Vừa phải thôi nghe. Chẳng lẽ tôi lại làm trò đó? Giờ cô muốn thế nào?"

"Trả đây."

Tôi tức điên lên bỏ đi.

Ừm, chắc chủ tiệm gian trá thôi chứ không phải tôi bị thù ghét gì đâu ha? Đúng là vậy nhỉ?

Tôi hơi lo nhưng thôi, phải tìm nhà trọ đã. Mặt trời cũng sắp lặn.

"Ơ hay? Chỗ này không dành cho trẻ con. Biến, biến!"

...Ừa?

Tại sao?

Chẳng lẽ chỉ người lớn lắm tiền mới được trọ tại đây? Hu hu.

Đành chọn chỗ khác vậy.

Tôi dừng chổi trên một nhà trọ có tâm biển rách bươm trông thực sự rẻ tiền. Chỗ này chắc được.

Tôi mở cửa sổ trên mái nhà, leo xuống chiếc thang dẫn vào trong. Nửa đường thì thấy phiền quá nên tôi nhảy búng xuống. Rầm, tiếng động nghe như một quả cầu thép rơi. Thực ra tôi không nặng đến vậy đâu. Xin lỗi nha.

Nơi tôi "hạ cánh" là quầy lễ tân.

Cô gái ở quầy nhìn tôi...

"Xin chào quý..."

Chết lặng.

Cả cô ta, và tôi.

Mái tóc đen cắt ngắn bằng. Nét mặt trung tính như con trai mà tôi đã gặp ở đâu đó rồi. Chính là... con bé vừa chạm trán tôi (theo nghĩa đen) vài tiếng trước.

"....."

"....."

Người bưng tỉnh trước là con bé.

"Aaaaaaaaa! Em em em xin lỗi! Em xin lỗi ạ! Chị tìm em tính số phải không? Chắc là tính số rồi! Em xin lỗi! Em chỉ có cái mạng này thôi! Em chỉ có cái mạng này thôi!"

"Không, chuyện là..."

"Aaaaaaaaa! Em không muốn chết đầuuuuuuuuu!"

"Thực ra..."

Đâu cần phải sợ thế chứ.

Nó tì đầu vào quây khóc nức nở: "Dù sao em cũng chỉ có cái mạng này..." Tôi khẽ đặt tay lên vai nó.

"Aaaaaaaaa! Chị định xé vai em trước ưưưư? Đừng màààà!"

"Im lặng nào!" À không, không phải vậy. "Em ổn chứ? Chị đến thuê trọ thôi mà."

"Khôôôôôôông, trời ơi. Thật sao? Vậy chị điền vào mẫu này giúp em."

"....."

Tôi muốn nói vài lời nhưng phải kiềm chế kéo nó lại huyên thuyên không dứt.

Nhận lấy tờ giấy con bé đưa, tôi rút cây bút lông cắm ở quây ra. Nội dung cần điền rất đơn giản, chỉ phải ghi số người, số ngày trọ và tên của

người đại diện. Là một lữ khách, tôi đã quá quen với mảnh giấy này rồi.

Khi tôi đang viết, nó lên tiếng, giọng tươi tỉnh.

"Em thực sự xin lỗi về chuyện hồi trưa. Lúc tập, em mãi nghĩ quá nên điều khiển chổi có chút không chuẩn xác..."

"Ra vậy."

Nói tóm lại là bay dở ẹc chứ gì?

"Thực ra em cũng muốn cảm ơn đàn ông, nhưng thoát cái chị đã biến mất rồi... Ồ, chị là Elaina ạ? Em là Saya." Nó nhìn xuống tay tôi, mỉm cười tươi tắn.

Tôi vừa viết vừa nói:

"Cảm ơn là được rồi. Vớí lại, lúc tập phép thuật, hầu như ai cũng gây rắc rối cho người khác hết."

Chẳng nói đâu xa, tôi đây cũng có lần định châm nến mà thành phóng hỏa đốt nhà, bị bố mẹ mắng té tát. Chà, nhớ những ngày đó ghê.

"Nhưng em có thể làm gì giúp chị không? Em đã gây rắc rối cho chị, lại được chị chữa vết thương, nếu không làm gì thì tệ quá."

"Không cần đâu..."

"Để em làm gì đó đi mà! Em xin chị đây! Chị Elaina!"

Con bé cứ xin được trả ơn, còn tôi cứ lắc đầu. Cảnh tượng ấy có chút kỳ quặc.

Thực ra yêu cầu của nó cũng không có gì khó nên tôi đâu cần một mực từ chối nhỉ. Vừa viết, tôi vừa nghĩ.

"Ừm... Thôi được rồi, nếu vậy..."

Hay là giảm giá cho chị đi?

Tôi đang định nói thế thì khựng lại.

Một dòng chữ trên giấy lọt vào mắt tôi. Nó viết: Giảm giá đặc biệt cho các nữ phù thủy (50% mỗi đêm).

Hô hô. Xem chúng ta có gì ở đây này.

"Dạ, cái đó chỉ áp dụng với nữ phù thủy thôi. Pháp sư phải trả đủ theo giá thường ạ." Con bé nhúu mày.

"Chị hiểu."

Tôi nói rồi trả đủ (một nửa) theo giá khuyến mại.

"Ơ? Không, thực ra... Ừm..."

Phản ứng kỳ lạ đó là sao? Vô lễ vậy?

"Chị là phù thủy mà."

"Không thể nào. Chị cứ đùa em... À, nhưng em đã gây rắc rối cho chị... Thôi được rồi! Vậy để em giảm giá cho chị nha!"

Con bé vỗ tay đánh đét một cái. Tôi nghiêng đầu, cảm thấy có gì đó kỳ quặc, sao câu chuyện càng ngày càng khó hiểu thế này.

"Không không, không phải thế! Chị là phù thủy mà. Diện mạo chị..."

"Sao cơ ạ?"

Con bé nói, chỉ vào ngực tôi.

"Nhưng chị không có huy hiệu phù thủy."

"Hả?"

Ánh mắt tôi bị hút theo, dừng lại nơi ngực áo của mình.

Chiếc huy hiệu đáng lẽ phải ở đó giờ đã biến mất.

Huy hiệu phù thủy có thể ví như chứng minh thư vậy. Không có nó, tôi chỉ là kẻ lang thang biết phép thuật mà thôi.

Hèn gì ở nhà trọ trước, người ta coi tôi như một đứa trẻ tầm thường. Giờ tôi mới hiểu.

Mà lạ thật, tại sao tôi không nhận ra sớm hơn chứ? Đành rằng trên đời này chẳng thiếu gì nữ phù thủy, nhưng giá như tôi chịu thắc mắc một chút có phải tốt không. Tôi ngốc quá nhỉ? Ngốc quá chừng ngốc! Sao không chết quách cho rồi.

Tôi nguyện rửa bản thân và lập tức đi tìm huy hiệu.

"..... Không thấy."

Không thấy đâu cả.

Đoán là nó bị rơi sau cú va chạm với Saya nên tôi tìm quanh chỗ đó, nhưng ngoài trời tối đen như mực, mà thứ tôi đang tìm lại là một chiếc huy hiệu nhỏ có thể nằm gọn trong lòng bàn tay. Đâu phải chỉ loanh quanh đôi chút là tìm được.

".....Ư... ư..."

Tôi đi theo hình zic-zac trên mái, để ý đến từng khe ngói, rồi nhảy xuống đất và đi vòng quanh ngôi nhà.

Chiếc huy hiệu vẫn bật tằm. Tôi tưởng mình sắp khóc đến nơi.

"Vô ích thôi! Chị Elaina, nó không có ở đây thật rồi!

Một giọng nói khá lớn vang lên trên mái nhà, vọng xuống con hẻm nhỏ. Tôi ngược nhìn, bóng Saya sáng lên dưới ánh trăng.

Vừa biết tôi bị mất huy hiệu, nó đã năn nỉ: "Cho em đi với, em cũng có trách nhiệm trong việc này mà!" nên giờ đang tìm cùng tôi.

Việc của nhà trọ hẳn nó đã giao cho người khác hoặc là tìm cách nào đó.

Trong khi tôi đi bên dưới, nó nhận tìm bên trên, phòng trường hợp tôi bỏ sót.

Nhưng kết quả vẫn vậy.

Tôi cười chối bay lên mái nhà.

"Tìm đến thế mà vẫn không thấy, coi bộ phải tính cả khả năng bị người khác nhặt mất rồi..."

Tôi thở dài.

"Em nghĩ tại trời tối nên khó tìm đấy. Hay sáng mai chúng ta quay lại nhé?"

Thấy tôi buông thông vai, con bé nói bằng giọng trong trẻo.

"VẬY ĐI..."

Tôi hơi cảm kích, ngoan ngoãn gật đầu và quyết định trở về.

Cái dáng cười chối của tôi khi ấy chệnh choạng hệt như một tay mơ. Đúng vậy đấy, nếu có ai bay gần đó hẳn tôi đã lơ đễnh đâm sầm vào.

Khó khăn lắm tôi mới giành được chiếc huy hiệu ấy, và nó còn chứa đựng biết bao kỷ niệm giữa cô trò tôi nữa. Khỏi nói cũng biết tôi sốc đến thế nào.

Nếu chỉ vừa trở thành phù thủy, có lẽ tôi đã nhận ra ngay khi vừa bị mất.

Đằng này tôi đã mang nó suốt hai năm trời nên việc nó ở bên mình dường như quá hiển nhiên.

"..... Haizzz."

Buồn chết được!

Mang nỗi buồn đó trở lại nhà trọ, tôi thần người ngồi ăn tối, nhận chìa khóa từ Saya rồi về phòng. Đến lúc này, sức nhớ ra mình chưa tắm, tôi bèn tới nhà tắm tập thể.

Tôi mơ màng ngâm mình trong làn nước ấm. Suốt gần một tiếng đồng hồ, bao suy nghĩ cứ quần quanh trong đầu, ừm, chắc hẳn chỉ có thể rơi ở chỗ đựng Saya, vậy mà không thấy, lạ thật. Lúc đầu óc đã choáng váng, tôi vẫn còn ở đó (một mình), phải đến khi gần như tan vào nước, tôi mới nhắc cái thân hình nặng trĩu của mình ra khỏi bồn.

Sau đó.

"A, chào chị."

Tôi về phòng, không hiểu sao lại thấy Saya.

Tôi lập tức đóng cửa lại.

Lùi lại một bước, kiểm tra số phòng, ủa, đúng là số ghi trên chìa khóa mà. Kỳ vậy?

Hay mình nhầm?

Tôi mở cửa lần nữa.

"A, chào chị."

Giá như đây là một cơn ác mộng, nhưng không, Saya thực sự đang ở trong phòng tôi. Nó thậm chí còn ngồi trên giường, thản nhiên vẫy tay.

.....

"Em làm gì trong phòng chị?" Tôi đưa tay đóng cánh cửa phía sau.

"Em muốn nói chuyện với chị một lát nên ngồi chờ."

"Chị khóa cửa rồi cơ mà?"

"Hi hi, chị quên là em làm việc ở đây sao?"

Nói đoạn, nó đặc chí khoe ra chiếc vòng xâu một lô chìa khóa.

Tôi lẳng lặng tiến đến,

"....."

dùng cả hai tay bẹo chặt má nó.

"Au... Ái... Ái! Àu ui!"

"Tự tiện vào phòng người khác là có ý gì? Hả?"

Vééééééé.

"Ách... ách! Ách... á... em!" Rách, rách má em. Chắc nó muốn nói thế.

"Hả? Gì cơ? Chị nghe không rõ."

"Aaaaaaaa..."

Sau một hồi ra sức vắn vò, hết kéo rồi lại bẹo đôi má mềm mại của con bé, cuối cùng tôi cũng chán và buông ra. Nó bưng đôi má đỏ ửng, kêu lên: "Thật quá đáng..." Nhưng ai mới là người quá đáng chứ?

"Rồi, thế có việc gì? Em chờ ở phòng chị thế này, chắc phải có việc gì đúng không?"

Saya vừa xoa má vừa nói:

"Chị Elaina, chị là phù thủy thật ạ?"

"Ừ. Thật." Tôi nói. "Tuy không có huy hiệu nhưng chị đúng là phù thủy thật."

"Nghĩa là chị cũng đỗ kỳ thi phù thủy tập sự rồi?"

"Tất nhiên."

Đến giờ tôi vẫn nhớ mình đã mất hứng thế nào khi đỡ quá dễ dàng.

Nó nhìn tôi chăm chăm một lúc, rồi bất ngờ tuột khỏi giường, quỳ xuống, hai tay chống sàn, trán chạm đất.

"Em xin chị! Hãy chỉ cho em trọng điểm của bài thi với!"

"... Trời, em làm gì vậy?"

"Em làm theo phép tắc đó chị, đây là truyền thống ở quê em. Chúng em làm thế này mỗi khi xin lỗi người khác."

Truyền thống gì kỳ vậy... Ở quê nó, người ta xin lỗi nhau trịnh trọng đến thế sao? Nhưng quả là tôi có cảm nhận được sự chân thành.

Nói sao nhỉ, tôi thấy... rờn rợn, đúng hcm là kỳ quái. Trong lúc cố kiềm chế ý muốn đập lên đầu nó, tôi hỏi: "Ừa? Nhờ vả mà phải hạ mình như vậy ư?" tôi cũng quỳ xuống.

"Thôi nào, ngẩng đầu lên đã."

"Chị đồng ý rồi ạ?" Con bé liền ngẩng đầu lên.

"Không, chưa đâu." Tôi đáp. "Nói cho chị biết tình hình trước đã."

Và câu chuyện bắt đầu.

Sau khi con bé ngồi lại lên giường, tôi lôi chiếc ghế có vẻ rẻ tiền ra khỏi bàn và ngồi xuống đối diện nó. Saya nghiêng đầu làm mái tóc đen khẽ rung lên, nó bẽn lẽn nói: "Dạ..."

"Em có một đứa em gái. Một đứa em gái cực kỳ dễ thương."

"Ừm..."

Kiểu mào đầu gì kỳ cục vậy, nhưng thôi, cứ nghe đã.

"Tụi em đến từ một nước phương Đông. Em với em gái vượt đường xá xa xôi đến xứ này, những mong có thể trở thành phù thủy tập sự. Ở quê em, không nơi nào tổ chức thi hết. Vì vậy, hai chị em em đã ở đây suốt mấy năm ròng, vừa làm việc kiếm sống ở nhà trọ này, vừa luyện thi. "

"Nghĩa là đến giờ hai đứa vẫn chỉ là pháp sư?"

Nghe tôi hỏi vậy, con bé cụp mắt, chậm chạp lắc đầu.

"Kỳ thi lần trước chỉ có em gái em đỗ thôi. Thế nên nó về quê trước rồi."

"... Ừm."

Ra vậy. Có lẽ tôi đã hiểu phần nào câu chuyện.

Tóm lại...

"Em không cam tâm vì bị đưa em gái dễ thương vượt mặt nên mới nhờ vả một phù thủy tình cờ quen biết, đúng không?"

Saya ngượng nghịu gãi má: "Dạ, ừm... Chắc vậy." Nó lí nhí.

"Bao giờ lại thi tiếp?"

"Một tuần nữa ạ... Không còn nhiều thời gian..."

Ừa, thi lên phù thủy tập sự đâu có giới hạn số lần, việc gì phải vội như thế?

Nó muốn gặp em gái đến vậy sao?

"..." Im lặng giây lát, tôi nói. "Trước khi chị tìm thấy huy hiệu thì được."

Dù sao khi chưa tìm được chiếc huy hiệu, tôi cũng chẳng thể rời khỏi đây. Trong thời gian đó tôi đâu có gì để làm, nhận lời không chừng còn được miễn phí tiền trọ nữa, vậy cũng tốt.

Để trở thành phù thủy tập sự, bạn phải vượt qua bài thi viết, sau đó là bài thi phép thuật.

Bài thi viết sẽ vô cùng đơn giản nếu bạn đã nạp đầy đầu những kiến thức về lịch sử và lý thuyết phép thuật, nên nói trắng ra, chẳng gì có thể dễ hơn. Song những thứ đó không giúp gì cho bài thi phép thuật đâu. Nếu thiếu kỹ năng, bạn sẽ phải thi lại dài dài.

Nội dung bài thi chủ yếu gồm hai thao tác là cưỡi chổi và thi triển phép thuật tấn công, mỗi lần thi chỉ có duy nhất một người đậu. Điều này

chắc vẫn chưa thay đổi trong tuần tới. Các thí sinh sẽ cưỡi chổi bay khắp nơi, vừa tấn công hạ gục đối thủ vừa cố bảo toàn tính mạng bản thân, ai trụ được tới phút cuối thì đậu và chính thức trở thành phù thủy tập sự.

Nói về độ dơ bẩn thì cuộc chiến này quả thực kinh khủng. Cảm giác như nó trưng ra rõ nét những gì bẩn thỉu nhất của con người.

Tôi không muốn trải qua nó thêm một lần nào nữa.

"Chúng ta hãy thắng lẫn với nhau, Saya. Với trình độ hiện tại, dù em có thi đấu hết sức thì khả năng giành chiến thắng trước các đối thủ khác vẫn gần như bằng không."

Sáng hôm sau, chúng tôi gặp nhau như đã hẹn.

Tôi nói với con bé khi đang ngồi trên chổi.

"Nhưng điều đó không có nghĩa là em tuyệt đối không thể thắng. Yên tâm."

"Em nên làm gì ạ?" Mới sáng sớm mà nó đã tỉnh như sáo, đôi mắt lấp lánh nhìn tôi tựa ánh dương vừa lên.

Tôi điều khiển chổi về phía Saya đang ngồi chồm hồm trên mái ngói.

"Trước tiên, em phải học để có thể điều khiển chổi thành thạo bằng, hoặc hơn chị."

"Dạ? Cái đó hơi khó..." Mặt nó lộ vẻ khổ sở.

Cái gì khó cơ? Con bé nhu nhược này.

"Không còn cách nào khác để vượt qua bài thi phép thuật đâu. Hoặc là em cứ thi và ngã bổ nhào ngay sau khi khai mạc. Chí ít đừng để điều đó xảy ra."

"Ôi..."

Vậy đây.

Tôi quyết định dạy Saya từ những kỹ năng cơ bản nhất. Quả nhiên, nó kém đến mức không thể bay một cách bình thường (tôi còn phải tự hỏi nó có thực sự biết phép thuật hay không nữa kia), điều đó khiến việc chỉ dạy vô cùng vất vả.

Tôi ân cần tập luyện cho Saya từ sáng tới tối, bất cứ khi nào có thời gian. Một bà mẹ dạy con cưỡi chổi chắc cũng có cảm giác giống như tôi lúc này. Mặc dù bị bọn trẻ đang nhớn nhor bay xung quanh chỉ trông xem như đồ ngốc, bị người lớn cười nhạo, chúng tôi vẫn cố gắng luyện tập.

Tất nhiên, tôi cũng không quên việc tìm chiếc huy hiệu. Nhưng trái với sự tiến bộ của Saya, chuyện tìm kiếm vẫn giậm chân tại chỗ.

Rốt cuộc chiếc huy hiệu của tôi đã biến đi đâu? Thật tình.

"Tiếp theo là xoay vòng. Khéo léo chuyển trọng tâm cơ thể rồi xoay thật điệu nghệ."

"Vâng ạ!"

"Tiếp nữa là thẳng gấp và tăng tốc đột ngột. Dùng cả thân người ép cây chổi dừng lại, sau đó phóng đi, giống như đập vào không khí ấy."

"Vâng ạ!"

"Sau đó là thoát ly giữa không trung. Hãy buông chổi giữa không trung, rồi dùng phép thuật gọi nó lại. Nếu nguy hiểm chị sẽ ứng cứu nên cứ bay thoải mái."

"Vâng ạ!"

"Kế đến là..." vân vân và vân vân.

Chẳng mấy chốc Saya đã có thể điều khiển chổi giông như tôi. Bạn hỏi mất bao lâu để được như vậy ư, chỉ hai ngày thôi.

Sự tiến bộ đáng kinh ngạc của nó khiến tôi có chút thắc mắc. Suốt thời gian qua nó đã làm gì vậy? Hay là do cách dạy của tôi quá xuất sắc?

Khi tôi hỏi chuyện này, nó ngượng ngùng đáp: "Trước đây em chỉ tự tập thôi." Gì cơ?

Hôm nay là ngày thứ tư của tôi ở đất nước này. Và là ngày thứ ba chúng tôi luyện tập.

Trái với sự trì trệ của cuộc tìm kiếm huy hiệu (chỉ đơn giản là dò hỏi thông tin), chương trình huấn luyện Saya tiến triển tốt đẹp đầy hứa hẹn.

Tôi nghĩ nó còn có thể làm được hơn thế.

"Giờ thử học phép tấn công nhé. Đòn Gió được không?"

"Đòn Gió?"

Tôi gật đầu với Saya khi nó đang nghển cổ ngóng xuống từ trên mái ngói đã ngả màu nâu đỏ, đoạn nói tiếp.

"Phải, đòn Gió. Điều khiển dòng không khí và cản trở các thí sinh khác."

Đây là mảnh nhỏ tôi từng dùng trong bài thi phép thuật năm xưa. Đến giờ tôi vẫn còn nhớ, chỉ cần chuyển dòng không khí thôi mà đạt được hiệu quả bất ngờ, có kẻ mất thăng bằng ngã xuống, lại có kẻ lão đảo đâm sầm vào tường.

Đòn Gió rất dễ thực hiện và có thể sử dụng như một vũ khí lợi hại. Nếu còn thời gian, nhất định phải ghi nhớ.

"Nào, thổi gió vào chiếc bình bên kia!"

Tôi chỉ vào chiếc bình trên đỉnh mái nhà đối diện. Chỗ đó cách chúng tôi khoảng một căn nên dĩ nhiên không có gì khó cả.

"Hình dung giống như vo tròn không khí lại rồi bắn tới đó, vậy là được. Thế này này."

Tôi vẫy đũa.

Tức thì, một cơn gió mạnh ập đến làm miệng bình rung lên lạch cạch.

Không đổ rồi. Thế là thất bại sao? Saya nhìn theo, vẻ mặt như muốn hỏi điều đó. Nhưng đây là mục đích của tôi. Sự thực là vậy.

"Rồi, em thử đi."

"... Thế... thế này ạ?"

Vút, Saya vẫy đũa. Đòn Gió vốn là phép thuật được dạy ngay từ giai đoạn đầu nên Saya có thể dễ dàng tạo gió. Nhưng luồng gió của nó chỉ sượt qua miệng bình.

Tiếc quá.

"Em cầm đũa không đúng rồi. Cả cách chỉ đũa phép nữa. Đòn Gió là một phép thuật vô cùng tinh tế nên có ra sức vẫy mạnh đũa cũng không được đâu."

"Hay là thế này ạ?"

Vù. Gió lại thổi qua.

Vẫn không có gì thay đổi.

"Sai rồi. Thế này này."

Tôi vẩy đũa, chiếc bình lại rung lên lạch cạch. Cuối cùng cũng nhận ra chủ ý của tôi là không làm đổ bình, Saya trầm trồ: "Oaaa!" rồi nhẹ nhàng làm theo.

"Nào!"

Lần này nó bắt chước y chang, nhưng quá nhẹ. Chỉ làm gợn lên một làn gió nhẹ hều.

... Không thành công.

"Sai rồi. Thế này này."

"Thế này ạ?"

Lại trượt.

"Sai bét. Thế này cơ mà."

"Thế... thế này ạ?"

Gió thậm chí còn không sượt qua bình.

"Không đúng. Thế này cơ mà, thế này."

"Thế này ạ?"

"....."

Hoàn toàn vô vọng. Thực sự vô vọng. Tay nó không cảm nhận được gì hết.

Phải dùng biện pháp mạnh hơn. Tôi vòng ra phía sau, nắm lấy cổ tay Saya. Vai con bé chột rung lên, tôi nói vào tai nó:

"Nghe này, Saya. Bây giờ chị sẽ ra đòn Gió qua đũa phép của em. Hãy dùng cơ thể mình để ghi nhớ."

"Dùng... dùng cơ thể ạ?"

"Phải, dùng cơ thể."

Tôi gật đầu, không hiểu sao tai nó lại đỏ rần lên.

"Nào, chị bắt đầu đây."

Vậy đó. Ngày thứ ba, chúng tôi tập đến tận khi mặt trời lặn. Nếu bạn hỏi Saya đã thành thạo đòn Gió hay chưa thì câu trả lời là chưa.

Trái lại, hình như từ sau khi tôi vòng ra sau lưng nó, kết quả càng tệ hơn...

Tại sao ư? Tôi cũng không hiểu nổi.

Không phải lúc nào tôi cũng kè kè bên cạnh Saya. Buổi trưa, tôi đi một mình. Tôi bay khắp phố, hỏi han mọi người để tìm kiếm huy hiệu.

Nói là tìm chứ thực ra tôi chẳng làm gì khác ngoài hỏi, rồi lại hỏi.

Tất nhiên, đâu thể dễ dàng có được manh mối theo cách đó, ai cũng lắc đầu, ca đi ca lại điệp khúc: "Tôi không biết."

Bước tiến đầu tiên đến vào ngày thứ tư tính từ hôm tôi trở thành cô giáo của Saya. Nghĩa là ngày thứ năm tôi ở xứ này.

"Ta có thấy đấy."

Một người phụ nữ có vẻ thạo phép thuật tươi cười nói. Ngực áo bà ta cài huy hiệu ngôi sao. Chiếc huy hiệu trông tàn tạ đến thảm hại, chắc đã có từ lâu lắm rồi.

Ồ, coi bộ có thể hy vọng (vào cái gì?) được đây.

"Bác... bác thấy nó ở đâu ạ?"

Tôi chộp ngay lấy, híc híc híc, người phụ nữ cất tiếng cười bằng giọng phù thủy chính hiệu.

"Chà, ta thấy nó ở đâu nhỉ..."

"Làm ơn cho cháu biết đi mà, bác phù thủy xinh đẹp!"

"Híc híc híc."

Không do dự, bà ta ngửa bàn tay, chìa về phía tôi.

"... Bàn tay đó... là sao ạ?"

"Mi trả ta bao nhiêu? Hử?"

Bà ta đứng im, tay vẫn chìa ra. Hẳn là muốn nghe tiếp thì phải trả tiền.

... Thật bẩn thỉu. Đúng là đồ phù thủy.

"....."

Tôi lẳng lặng lấy trong ví ra một đồng vàng, thả vào tay bà ta. Tức thì, bà ta hoạt động trở lại hệt như con búp bê vừa được lên dây cót.

"Ta thấy nó ở..."

Bà ta bắt đầu kể. Những điều mà chính tôi cũng thấy quen quen.

Phần kết của một câu chuyện rời rạc đã được tiết lộ nhẹ nhàng như vậy.

Buổi tối. Giữa ngày thứ năm và sáu.

Tôi đang ngồi trên giường ngắm vầng trăng treo lững lờ ngoài cửa sổ, chợt cánh cửa mở ra. Tôi ngó qua, thấy nó đứng nhìn mình trân trân, vẻ bối rối.

Nó, chính là Saya.

"Dạ, chị Elaina."

"Có chuyện gì thế?"

"Em... em ngủ cùng chị được không?"

Tôi đưa mắt nhìn xuống giường.

.....

"Hơi hẹp nhỉ?"

"Em xin lỗi, đây là nhà trọ giá rẻ nên..."

A không, ý tôi không phải vậy. Đây là phòng đơn. Và chiếc giường này được thiết kế cho một người nằm.

"Ừm, nếu em không ngại chật thì được thôi."

"Thích quá!"

Saya hấp tấp đóng cửa, chạy vào phòng rồi leo lên giường.

Tôi nghe trong không gian thoang thoảng mùi hương dịu ngọt của tóc khi vừa tắm gội xong. Vì ở cùng nhà trọ nên chắc chắn chúng tôi dùng

chung một loại dầu gội đầu, nhưng hương thơm này dường như khác hẳn của tôi. Dù dí sát vào mũi, tóc tôi cũng không có mùi giống cô bé đáng yêu này. Sao chỉ mình Saya có mùi thơm dễ chịu ấy nhỉ?

Hừm, bỏ đi.

Tôi cũng nằm thôi.

Vẫn hướng về phía mặt trăng, tôi đặt mình xuống, kéo ga giường lên đắp. Cảm nhận rõ có người nằm ngay sau lưng.

"Chị vừa ngủ vừa ngắm trăng như vậy có chói mắt không?"

"Một chút thôi." Tôi xoay người.

Khi ấy, ánh mắt chúng tôi giao nhau.

"... Nói một đằng làm một nẻo hả?"

"Em không thấy chói nên đâu có sao."

Nó khẽ cười. Khuôn mặt tươi tắn được ánh trăng chiếu rọi, tựa hồ sương khói, tưởng như khẽ chạm vào là tan biến ngay.

"Hôm nay em làm tốt lắm. So với những ngày đầu, em tiến bộ rất nhiều. Giờ đã không còn cần chị giúp nữa."

"Chị nói gì thế, em còn muốn được chị Elaina chỉ bảo cho rất nhiều điều mà."

"... Chị là người nay đây mai đó. Rồi sẽ rời khỏi nơi này sớm thôi."

"Nhưng từ giờ đến khi ấy chúng ta vẫn còn bên nhau."

Trong chần chột ngộ ngộ, liền sau đó tôi cảm thấy có gì đó mát dịu đặt lên tay mình. Là Saya đang nắm lấy tay tôi.

Nó đăm đăm nhìn vào mắt tôi và nói:

"Chị hãy chỉ dạy cho em thật nhiều điều nữa nhé "

"....."

Ánh trăng sáng sánh tận sâu trong mắt nó.

Con bé ngây thơ này thực lòng yêu mến một người như tôi sao? Nhưng tôi, giờ đây sẽ phải lựa chọn điều tốt nhất cho mình, cũng là điều vô cùng tàn nhẫn với nó.

Ngực tôi nhói đau, vì cảm giác tội lỗi chằng, hay vì thất vọng? Tôi muốn tin là lý do đầu tiên.

"Chị không thể, Saya."

Tôi nói.

Và gạt bàn tay nó ra.

"Em trả chị chiếc huy hiệu được không?"

Chuyện chiếc huy hiệu của tôi biến mất, thoạt trông có vẻ phức tạp chứ thực ra vô cùng đơn giản.

"Có một con bé va vào mi đúng không? Sau khi mi vội bay đi, chính nó đã nhặt đây."

Vừa nói, người phụ nữ vừa ngắm nghía đồng tiền vàng, vẻ mặt sáng rỡ. Chuyện này chính tôi cũng đã từng nghĩ tới. Tìm kiếm khắp nơi như vậy mà không thấy thì chắc bị nhặt mất rồi.

Ngay từ đầu tôi đã cảm thấy bất thường.

.....

Saya.

Em điều khiển chổi quá tệ, đến mức chị còn tự hỏi có phải em cố tình hay không.

Điều kiện tối thiểu để được vào vương quốc này là cười chổi thành thạo cơ mà.

Ban đầu chị tưởng em là người bản xứ, nhưng khi nghe em kể chuyện, chị biết em là pháp sư đến từ một nước phương Đông. Nếu thế thì thật vô lý khi em không thể bay bằng chổi. Vì vậy...

Vì vậy, thực sự... chị...

Ngay từ đầu chị đã nghi ngờ em. Và chị vẫn chờ. Chờ em trả lại chiếc huy hiệu.

"Nhưng em cứ giữ nó mà không đưa ra. Trái lại, cuối cùng em còn bảo muốn chị luôn ở bên cạnh."

Như vậy là đủ rồi, tôi nói.

Saya ngồi bó gối trên giường, không biết về mặt nó lúc này ra sao. Tôi không chạm vào vai nó như lần đầu gặp gỡ. Rất tiếc, tôi không phải người dạn dày đến thế

Tôi chỉ tiếp tục đợi. Đợi cái con bé đang ngồi gục đầu tránh ánh trăng kia.

Không biết bao lâu đã trôi qua. Một phút, hay mười phút. Mà cũng có thể chỉ là mười giây.

"...sao?"

Tôi thoáng nghe thấy một giọng nói lí nhí.

"Cái gì?"

"Sao chị không gắng hỏi em?" Lần này tôi nghe rõ ràng như vậy.

"Vì chị không có bằng chứng chắc chắn, đó là lý do thứ nhất. Không có bằng chứng mà buộc tội: "Em là thủ phạm" thì em chỉ cần chối biến là xong."

"....."

"Hơn nữa, chị cũng tin rằng một lúc nào đó em sẽ trả lại. Đối với chị, Saya tuyệt đối không thể là kẻ xấu."

Giống như một đứa trẻ được mẹ cưng chiều.

Trong mắt tôi, con bé hồn nhiên, ngây thơ như vậy đó.

"Cho nên chị vẫn chờ."

Tôi nói.

Cuối cùng, Saya cũng ngẩng đầu lên. Khuôn mặt xinh đẹp của nó nhăn nhúm và nhòa lệ. Nó lau mắt, rồi thốt thức:

"Em cô đơn lắm."

"Chị không phải em gái em."

"Em biết. Em biết. Nhưng... em... em muốn chúng ta ở bên nhau."

Giọng nó nghe như chực tan biến bất cứ lúc nào. Đó là tình cảm Saya dành cho em gái nó, hay dành cho tôi?

Tôi tình cờ gặp con bé chưa lâu và gần như chẳng biết gì về nó, nhưng tôi ít nhiều đoán được nó là người thế nào.

Một cô chị nhu nhược, hết mực chiều đứa em gái dễ thương. Chắc hẳn lâu nay nó vẫn luôn như thế.

Vì vậy nó mới không chịu nổi khi bị em gái bỏ lại đây.

"Cảm giác đơn độc rất tồi tệ, tồi tệ và đáng sợ, nên em..."

"Này."

Tôi búng tay vào trán nó. Cốc, một âm thanh khô khốc vang lên.

"Đó không phải lý do."

Vì không thích ở một mình mà phụ thuộc vào kẻ khác. Vì ghét bị cười nhạo lẻ loi mà ra sức tìm người bầu bạn. Vì sợ cô độc mà cố gắng chạy trốn.

Tôi nghĩ đó đều là những thói quen xấu.

"Lẻ loi là gì? Cô độc là gì? Sợ chúng có giúp em thành phù thủy tập sự được không? Thực ra, người ta luôn cô độc khi toàn tâm toàn ý hoàn thành điều gì đó. Người ta buộc phải ở một mình. Nếu em không quen với chúng, tất cả sẽ kết thúc."

Phải chăng em gái Saya cũng muốn nói điều đó nên mới bỏ nó lại đây? Thực hư thế nào tôi không biết.

".....Nhưng..."

"Aaaaaaaa. Chị không muốn nghe. Lý do của em chị nghe không lọt."

Tôi lấy cả hai tay bịt tai, lắc đầu nguầy nguậy. Vút, vút, tóc tôi văng loạn xạ, tấp cả vào mặt Saya.

Giờ tôi cảm thấy hơi bực.

"Chiến đấu một mình là điều rất khó khăn và đáng sợ. Chị cũng hiểu điều đó. Cho nên..."

Vừa nói, tôi vừa làm phép lấy ra một chiếc mũ chóp nhọn. Trông y chang chiếc tôi đang dùng.

Đoạn, tôi đội nó lên đầu Saya.

"Cho nên chị tặng em cái này. Hãy mang theo một phần của chị, để em luôn cảm thấy ổn dù chỉ một mình."

Saya nắm chặt vành mũ:

"Nhưng nếu em nhận nó thì chị Elaina..."

"À, không sao. Đó là mũ dự phòng mà."

Tôi lại làm phép, lấy ra một chiếc mũ nữa cho nó xem. Chiếc này cũng y hệt chiếc kia, tôi đội lên.

"Giờ chúng ta giống nhau rồi. Sau này em sẽ chỉ có một mình, nhưng em không đơn độc. Bất cứ lúc nào, chị và em gái em cũng dõi theo em."

Thế nên hãy trả chị chiếc huy hiệu nhé, - Tôi nói để thuyết phục con bé.

Saya kéo mũ xuống mỗi lúc một sâu, bàn tay cứng ngắc nắm lấy vành mũ, đôi vai rung lên, nó lạng lế gật đầu.

Dáng vẻ ấy sao mà mong manh, yếu ớt quá.

Tôi ôm ghì lấy đôi vai mảnh dẻ của nó vào lòng.

Hôm đó.

Hai đứa tôi ở bên nhau đêm cuối. Saya khóc nức nở. Tôi hết cỡ dành lại chỉ cho nó cách này cách kia để vượt qua bài thi phép thuật, nghe nó kể về xứ sở của hai chị em, rồi kể nó nghe về những chuyến đi từ trước tới giờ của tôi, và nhiều chuyện khác nữa.

À phải rồi, thực sự Saya là một pháp sư khá mạnh. Tôi biết điều đó. Nhưng tại sao khi thi triển đòn Gió, nó cứ kém dần đi? Tôi đã thử hỏi chuyện này nhưng nó chỉ đỏ mặt mà không trả lời. Sao thế nhỉ?

Cuối cùng, khi mặt trời bắt đầu nhô lên, chúng tôi mới chìm vào giấc ngủ. Một đêm dài, thật dài.

Nhưng đó là một kỷ niệm quý giá.

Chẳng biết đã mấy tháng trôi qua kể từ ngày tôi rời khỏi xứ sở đó.

Có lẽ cũng phải sáu tháng rồi.

Sau cuộc gặp gỡ với Saya, từ khi con bé trả lại chiếc huy hiệu cho tôi, tới nay đã nửa năm. Chà, thời gian quả thực như "bóng câu qua cửa sổ". Nhanh thật đấy.

Tôi đã ghé thăm qua một đất nước xa xôi, xa tới mức nếu nghe nhắc đến, thế nào mọi người cũng hỏi: "Hả? Xứ sở phép thuật? Nó ở đâu?"

Một lần, tình cờ vào hiệu sách nhìn thấy tên Saya, tôi lại nhớ tới cô bé mình từng gặp ở xứ sở ấy.

"Danh sách những người đỗ kỳ thi nữ phù thủy tập sự."

Được in trên một xấp giấy rơm rẻ tiền là tờ báo phát hành hàng tháng bởi một tổ chức bí ẩn mang tên Hiệp hội thống nhất phép thuật, chuyên tổ chức các sự kiện như kỳ thi nữ phù thủy tập sự. Đây là kết quả thi trên toàn thế giới, và cảm nhận của những người thi đậu được in trên trang nhất.

Ở đó cũng có tên Saya.

"Này cô, đừng đứng đọc như thế!" Chủ tiệm từ trong bước ra, cầm tờ báo lên.

"..... Ơ!"

Tôi còn muốn đọc tiếp mà.

"Muốn đọc thì mua đi."

"Giá bao nhiêu ạ?"

"Một xu."

Tôi thanh toán rồi cắp sách tờ báo, vừa ê a hát bằng giọng mũi vừa bay về nhà trọ, kéo ghế đến bên cửa sổ đọc tiếp.

Báo viết về những ngày tháng khổ cực của Saya, và về niềm hy vọng vào tương lai.

Chuyện nhiều năm trước, nó cùng em gái đến xứ sở phép thuật. Chuyện chỉ có em gái nó dễ dàng trở thành nữ phù thủy tập sự rồi về quê. Chuyện nó tình cờ gặp một lữ khách, người đó đã tặng cho nó chiếc mũ tuyệt diệu cùng dũng khí để chiến đấu một mình. Chuyện sau khi lữ khách ấy rời đi, nó đã thử sức rất nhiều lần nhưng đều thất bại, dù vậy nó vẫn không bỏ cuộc mà tiếp tục cố gắng và cuối cùng đã có thể trở thành nữ phù thủy tập sự. Rồi chuyện nó định sau này sẽ về quê, tiếp tục tu luyện để trở thành phù thủy.

Trán tôi giãn ra.

Câu chuyện rất dài của Saya kết thúc bằng câu:

"Một ngày nào đó, khi đã trở lại quê hương và lớn khôn, tôi sẽ đi gặp người lữ khách mà tôi vô cùng yêu mến ấy."

Đặt tờ báo xuống bàn, tôi ngược nhìn lên. Bầu trời phớt xanh trong trẻo đến khôn cùng, trải ra xa ngút mắt Phải chăng Saya đang ở đó.

"Chị sẽ tiếp tục ngao du và kiên nhẫn chờ em, Saya ạ."

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 1

Jougi Shiraishi
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Chương 2: Cô gái xinh đẹp như hoa

Thời tiết đang giao mùa, đã qua Xuân nhưng cũng chưa vào Hạ.

Tôi xé ngang bầu trời khô hanh mát mẻ, bay giữa một rừng cây lá rộng. Khu rừng khá lớn nên bay mãi vẫn chưa hết.

Đường bay thì hẹp, mỗi lần tôi lạng chổi sang trái hoặc phải để tránh thân cây chắn tầm nhìn, cành cây lại va vào nhau xào xạc.

Từ đây không thấy được bầu trời. Trong rừng, cây cối ken dày đến mức chỉ còn chút ánh sáng le lói qua kẽ lá.

"... Á."

Mải nhìn lên, tôi bị một cành cây quét bay mất mũ.

Tôi dừng lại, quay đầu nhặt mũ rồi bay tiếp.

Khu rừng này khó di chuyển thật, lẽ ra mình nên bay bên trên. - Tôi hơi hối hận, nhưng giờ thì muộn rồi.

Tôi đã đi quá xa, quay lại chắc sẽ mất rất nhiều thời gian. Hơn nữa, linh tính mách bảo rằng nếu giờ cố bay lên, tôi sẽ mất nhiều hơn một chiếc mũ.

Không hiểu sao tôi cứ thấy hậm hực vì đã quá muộn để quay lại.

Lỗi tại ai chứ, ừm, là tại tôi cả, nhưng vì cái gì mới được?

Vừa bay tôi vừa bực đầy bực vơi mà chẳng rõ bực ai.

Tôi cứ bay tiếp như thế không biết bao lâu thì một con đường bất ngờ mở ra.

"Oaa..."

Ở đó có một vườn hoa.

Tôi đang bay trên một vườn hoa.

Những bông hoa xanh, đỏ, vàng... trải ra ngút tầm mắt, sống động vươn mình về phía mặt trời. Làn gió từ cây chổi thần mơn man trên khuôn mặt tôi, mang theo những cánh hoa bay lả tả cùng làn hương dễ chịu.

Mùi hương thơm ngát tựa như gột rửa tận đáy tâm hồn chợt dâng lên cao cùng những cánh hoa đầy màu sắc. Tôi bay chậm lại, một tay giữ mũ cho khỏi bị gió cuốn đi.

Đúng là một thế giới khác giữa rừng.

Đến khi nhận ra, tôi đã hoàn toàn choáng ngợp.

"... Ơ!"

Giữa những đóa hoa, trong muôn sắc màu rực rỡ, tôi thấy lẩn một bóng người.

Là người giữ vườn chăng? Tôi quay chổi về phía đó.

"Dạ, xin lỗi..."

Tôi nói vọng xuống. Người ấy vẫn ngồi yên, chỉ ngoái đầu lại. Một cô gái dễ thương trạc tuổi tôi.

"A, chào bạn."

"Xin chào. Bạn trông coi vườn hoa này à?"

Cô gái lắc đầu.

"Không. Chẳng có ai trông coi khu vườn này cả. Mình ở đây vì yêu mến những bông hoa thôi."

"Không ai trông...? Vậy những bông hoa này tự nở sao?"

"Ừ. Đúng đó."

Không thể tin nổi.

Lâu nay tôi vẫn nghĩ, một vườn hoa chỉ có thể hình thành dưới bàn tay chăm sóc của con người. Dĩ nhiên là hoa đã xuất hiện trên Trái Đất trước nên chúng không cần đến con người mới có thể tồn tại. Nhưng một khung cảnh tuyệt diệu thế này mà hoàn toàn tự nhiên, không có sự can thiệp của con người thì thật ngoài sức tưởng tượng.

"Bạn là phù thủy sao?"

Cô gái nghiêng đầu, chăm chú nhìn vào ngực tôi

"Ừ. Mình là lữ khách."

"Tuyệt quá! À phải rồi, vậy bạn cho mình nhờ một việc được không?"

"Nếu việc đó nằm trong khả năng của mình thì được."

Cô gái hái mấy bông hoa, cởi áo khoác, gói hoa vào trong rồi đưa cho tôi.

Một bó hoa ngay tại vườn.

"Bạn mang bó hoa này đến nơi bạn sắp tới nhé."

"...? Mình nên trao nó cho ai?"

Tôi nghiêng đầu nhận lấy bó hoa.

"Ai cũng được. Nội việc tặng hoa cho người khác đã là một hành động đẹp, đó mới là điều quan trọng."

Có lẽ bạn ấy muốn nhiều người biết về vườn hoa hơn nữa.

Nếu tôi không nhầm thì bạn ấy muốn cho ai đó thấy khung cảnh xinh đẹp này.

"Bạn muốn mình giới thiệu vườn hoa với mọi người đúng không?"

"Không được sao?"

"Không, không phải vậy."

"Trái lại, mình rất vui về nhận lời ấy chứ."

Nghe tôi nói thế cô gái rạng rỡ hẳn lên, như thể vừa trút được gánh nặng: "May quá!"

Chúng tôi còn cà kê thêm một lúc. Từ chuyện những xứ sở tôi từng ghé thăm, đến chuyện loài hoa bạn ấy thích nhất.

Sau những giây phút vui vẻ...

"Thôi, mình phải đi rồi. Mình sẽ trao bó hoa cho người ở đất nước tiếp theo mình tới."

"Giúp mình nhé."

Nói rồi, bạn ấy tươi cười vẫy tay chào tôi.

"....."

Tự nhiên tôi thấy có gì đó kỳ kỳ. "Bạn không định rời khỏi đây à?"

"Ừ. Ở vườn hoa này thì không còn phải đau khổ. Suốt ngày chỉ chơi với hoa thôi. Mình thấy hạnh phúc khi được tắm trong ánh mặt trời. Rất tuyệt, đúng không?" Cô gái nói dứt khoát.

Và vẫn ngồi nguyên như cũ.

"Con nhỏ kia, đứng lại. Ê, ta bảo đứng lại cơ mà?"

Mấy tiếng sau khi bay khỏi vườn hoa, tôi đến một đất nước nọ. Gã lính canh bận đồ đen chào tôi bằng cái giọng chẳng mấy hòa nhã.

Trên đời này, không có ai tự nhiên bị một kẻ xa lạ quát tháo rồi gọi là "con nhỏ" mà vẫn thoải mái được. Tôi cũng thế, nhưng tôi chỉ bực mình chút thôi.

Và tôi cũng không thể hiện ra mặt. Tôi người lớn mà.

"Lỡ khách hả?"

"Phải. Nhìn là biết còn hỏi?"

"Bó hoa nào kia?"

"Không có gì."

"....."

"Gì vậy?"

"Đưa đây xem nào."

Gã thô lỗ tiến lại, giật lấy bó hoa từ tay tôi.

"Ồ, này!" Đúng là không thể cho qua được. Tôi liền xuống khỏi chổi, nắm lấy bó hoa định giăng lại.

Nhưng gã phải tay tôi đi rồi nhìn bó hoa chăm chăm, đến mức tưởng như ánh mắt ấy sắp đục thủng chúng đến nơi. Sự phản kháng của tôi xem ra chẳng là gì với gã.

"Cái này... có phải của người đó..." Mặt gã biến sắc, miệng lẩm bẩm. Tôi không hiểu gã muốn nói gì.

..... Tên lính canh đáng ghét này.

"Mi lấy nó ở đâu?"

"Ở đâu chẳng được. Trả đây."

"Có phải mi hái ở vườn hoa không?"

"Không liên quan đến anh."

Dám coi thường tôi hả? Mở to mắt mà xem tôi có thể làm gì. Có muốn bị kho luôn không?

Tôi rút dưa phép ra.

"Này, làm cái gì đó?"

Tôi đang lăm lăm cây dưa trong tay, định quật ngã tên lính bằng một cơn lốc thì từ phía sau, một giọng nói vang lên. Lại một kẻ trịch thượng khác.

Của nợ gì thế, đất nước này toàn những kẻ chỉ biết nhìn xuống thôi sao? Tôi quay lại, mặc cho cơn giận xâm chiếm khắp cơ thể.

"Nó là đồ của người ta. Mau trả lại ngay!"

Xuất hiện ở đó là một người đàn ông trung niên. Ông ta bận đồ đen giống như tên lính trẻ. Cái nhìn nghiêm nghị của người đàn ông ấy không ghim vào tôi mà vào gã kia.

Tôi quay lại nhìn, gã đang siết chặt bó hoa, mặt lộ vẻ lúng túng. "Nhưng thưa thầy, đây... đây là..."

"Nhìn là biết rồi. Chuyện ở đây để ta lo, mi lui đi."

"Dạ không, đây là..."

"Ta bảo lui cơ mà. Không nghe thấy hả? Nghỉ ngơi chút đi."

"... Hừ." Gã tặc lưỡi, lườm tôi đầy căm hận rồi rút lui.

"Ê, trả tôi bó hoa."

"....."

Tên lính uể oải quay lại,

"... Đây."

đoạn đưa bó hoa như dí vào tay tôi.

"Cảm ơn."

Không có tiếng đáp lại. Giờ thì gã đi thật. Đến tận phút chót vẫn chưa thôi hậm hực.

Lần sau nếu còn gặp mặt, tôi sẽ cho gã biết tay.

Sau khi đã chắc chắn gã đi khuất, người lính già được hăn gọi là thầy ái ngại nói.

"Xin cô lượng thứ, cô phù thủy. Em gái cậu ta vừa mất tích. Từ đó đến giờ cậu ta cứ như vậy đấy. Mong cô bỏ quá cho."

"Tôi không để tâm đâu."

Tất nhiên đó là một lời nói dối.

"Mà những bông hoa ấy, tôi rất tiếc nhưng phiền cô giao cho chúng tôi xử lý được không? Chúng bị cấm mang vào nước tôi."

"...? Cấm mang vào? Những đóa hoa này sao?"

Thật không thể hiểu nổi ý nghĩa cũng như mục đích của việc đó.

Bất giác, tôi ôm chặt lấy chúng.

"Hoa đó có độc." Người lính già không cố đoạt chúng khỏi tay tôi, ông chỉ điềm đạm nói. "Chúng vô hại với những phù thủy như cô, nhưng lại có ma lực khiến tâm hồn của những kẻ không biết phép thuật trở nên điên loạn. Tôi cũng không rõ lắm, nhưng chắc chắn là như thế."

"..... Có độc ư?"

Ông ta gật đầu.

"Những bông hoa đó sẽ quyến rũ con người, dẫn họ tới nơi chúng mọc rồi biến họ thành nguồn thức ăn nuôi sống chúng cho đến chết. Vì vậy mà chúng bị cấm."

"....."

"Cô sao thế?"

"..... À không."

Nếu những bông hoa trên tay tôi thực sự có độc...

Cũng có thể lắm, tôi nghĩ.

Cô gái đã đưa cho tôi bó hoa này, sao bạn ấy không đứng lên? Sao cứ ngồi mãi giữa vườn hoa? Thật kỳ lạ.

Hay không phải bạn ấy không đứng lên, mà là không thể đứng lên?

Phải chăng nửa thân dưới đã không còn là của bạn ấy nữa?

.....

"Xin hỏi, em gái của người lính gác vừa rồi..."

"Đúng vậy. Vài ngày trước, con bé đã tới khu rừng có vườn hoa kia rồi bật vô âm tín."

Ông ta nhìn xuống. Ánh mắt dừng lại ở bó hoa.

"Này, cô gái. Ai đưa nó cho cô vậy? Có phải..."

"Không."

Tôi ngắt lời ông,

"Hoa này tôi tự hái. Áo gói hoa là của tôi đấy. Cho nên tôi không biết em gái của người lính gác đâu." Tôi nói dối trắng trợn.

Sau khi nhập quốc, tôi chẳng tham quan gì mà tìm tới nhà trọ, thuê phòng một đêm, đi tắm ngay rồi lên giường.

Tôi trằn trằn nhìn trần nhà được ghép từ những tấm gỗ mỏng và suy nghĩ miên man.

Về vườn hoa.

Và về cô gái ngồi bệt giữa vườn hoa ấy.

Cuốn tiểu thuyết "Những chuyến phiêu lưu của Nike" ngày xưa tôi đọc cũng viết về một loài cây kỳ lạ.

Tôi còn nhớ nó kể về những cái cây bị đột biến, hấp thụ ma lực của chính mình, trở nên có linh hồn và vô cùng hung hãn.

Ma lực vốn tràn ngập thế giới tự nhiên, đặc biệt là ở các loài thực vật. Chúng tắm ánh mặt trời nên tỏa ra ma lực mạnh mẽ. Tôi không hiểu tại sao lại như vậy.

Những người biết phép thuật là những người có thể hấp thụ và tự do sử dụng ma lực mà người thường không hấp thụ được.

Bởi vậy, họ có thể phát huy tối đa sức mạnh trong những khu rừng tràn ngập ma lực. Nơi tôi tu luyện cùng cô giáo để trở thành phù thủy cũng là một khu rừng.

Có thể nói, phù thủy chúng tôi cũng giống như những đột biến ở loài cây trong "Những chuyến phiêu lưu của Nike". Chúng tôi có thể sử dụng những thứ mà người thường không thể dùng.

..... Không, có lẽ không dùng được phép thuật mới là bất thường.

Tôi không biết sao nữa. Đau đầu tranh cãi chuyện này thật vô bổ, chỉ nghĩ không thôi đâu giải quyết được gì. Nó giống như tranh luận quả trứng hay con gà có trước vậy, hoàn toàn vô nghĩa.

"..... Haizzz."

Tôi dụi mắt, nén một cái ngáp dài. Mình chưa buồn ngủ. Không sao. Mình chưa buồn ngủ, chưa buồn ngủ.

Vườn hoa lần này...

Chắc vì có quá nhiều ma lực nên nó đã tiến hóa theo một hướng kỳ lạ. Giống như loài thực vật có linh hồn trong tiểu thuyết vậy.

Đúng rồi, nó nằm trong một khu rừng nơi cây cối mọc dày đến mức đứng từ dưới nhìn lên cũng không thấy rõ ánh sáng. Ma lực sinh ra hẳn cũng đáng kể đấy.

Dưới tầng tầng lớp lớp ma lực ấy, vườn hoa có trở thành thứ gì đó khác biệt thì cũng dễ hiểu.

Và rồi cuộc, cái vườn hoa phát ra chất độc giống như mật ngọt mời mọc con người ấy đã sản sinh ra thứ gì?

"....."

Số phận những người bị dẫn dụ tới đó ra sao?

Cảm giác mông lung cứ bám riết lấy tâm trí tôi không rời.

"Ô kìa, cô phù thủy. Cô đã đi rồi sao?"

Sáng hôm sau.

Lính gác cổng lúc này là người đàn ông trung niên tôi gặp hôm qua. Hình như vẫn còn nhớ tôi, ông ta mỉm cười nhẹ nhàng.

Tôi cũng cười đáp lại,

"Vâng. Đất nước không lớn lắm nên đi lòng vòng một ngày là hết rồi."

"Đất nước chúng tôi chán quá phải không?"

"Không đâu. Tôi thấy rất vui mà."

"Ha ha. Cô cứ đùa."

Bị nhìn thấu rồi sao?

"À, người lính trẻ hôm qua đâu rồi ạ?"

"Hử? Hôm nay nó nghỉ. Nó ra ngoài từ sẩm tối hôm qua, đến giờ vẫn chưa về. Cô muốn gặp nó sao?"

"Ông cứ đùa."

Tôi hỏi vì không muốn gặp gã thôi.

"Ừm, nó nói tối nay sẽ về, nếu cô muốn gặp thì có thể đợi."

"Không cần đâu."

"Hừm. Vậy là cô sẽ đi ư?"

"Vâng. Chẳng phải tôi gấp gáp gì, nhưng nếu không rời khỏi đây vào buổi sáng e là khó mà đến đất nước tiếp theo trước hoàng hôn."

Với lại, tôi còn muốn ghé qua một chỗ...

Tâm trí tôi hướng về nơi đó nhiều hơn so với đất nước này.

"Vậy sao? Ừm, cô bảo trọng nhé."

"Vâng. Cảm ơn ông."

Tôi rời đi.

Rồi tôi cưỡi chổi, bay tới khu rừng hôm qua.

Đây đó lác đác những đám cây tùm vào nhau như thể bị bắn ra khỏi rừng, điểm thêm những mảng màu trên nền xanh lục trải ra vô tận.

Trên mặt đất rộng lớn, những cơn gió đã nguội lạnh, hung hãn thổi như xoáy lốc. Bầu trời lừng lững mây, nắng không xuyên qua nổi.

Nền trời xám tro đã bắt đầu nhuộm màu chì.

Có lẽ trời sắp mưa.

Vượt qua những đám cây chen nhau san sát trong rừng, cuối cùng tôi đã tới một không gian rộng mở.

Đó là vườn hoa.

Cũng như bầu trời, vườn hoa hôm nay nhạt nhòa, xám xịt, khác hẳn về rực rỡ hôm qua.

"....."

Không chỉ màu sắc, cả dáng dấp cũng có phần khác lạ.

Tôi đã trở lại theo đúng con đường hôm qua nên đây chắc chắn không phải một nơi khác giống hệt, song cái cảm giác khác lạ không thể phủ nhận này rõ ràng có tồn tại.

Tôi xuống chổi, tiến gần hơn tới căn nguyên gây ra cảm giác này. Lạ thật! Một âm thanh khô khốc vang lên, tôi nghe thấy những cánh hoa đang chết dưới chân mình.

Khu vườn tỏa ra mùi hương dễ chịu. Ở đó, có bóng người.

Đây chính là căn nguyên cảm giác của tôi. Bóng người ấy quá khác lạ.

"....."

Đó là cô gái đã tặng tôi bó hoa. Đối diện bạn ấy là một người con trai. Trang phục tuy khác nhưng khuôn mặt thì tôi còn nhớ rõ. Gã ngồi bệt giữa

vườn, tươi cười nhìn cô gái.

Chính là tên lính gác.

"Xin chào."

"Ồ, thì ra là người lữ khách hôm qua. Chào cô." Gã khẽ đáp.

"Đó là em gái anh hả?"

Nghe tôi hỏi, gã gật đầu,

"Phải. Cuối cùng tôi cũng tìm thấy nó. Không ngờ nó lại ở một nơi như thế này."

Vẫn đây vẻ dịu dàng, gã nắm lấy tay em gái.

Càng nhìn, tôi càng thấy kỳ quái. Chẳng hiểu sao tôi lại thấy cô gái gã đang nắm tay trông không giống một con người.

Trên da cô gái nổi những đốm màu xanh lục, tua rua quăn khắp người, đôi đồng tử trống rỗng vô hồn nhìn lên bầu trời xám xịt.

Kỳ lạ nhất là nửa thân dưới. Từ hông trở xuống được bao phủ bởi những cánh hoa lớn màu đỏ thắm.

Như thể thân người ấy mọc lên từ một đóa hoa khổng lồ. Như thể người và hoa dính lại với nhau. Một trạng thái vô cùng kỳ dị.

Tên lính gác dăm dăm nhìn cô gái bằng ánh mắt mơ màng.

"Đẹp thật. Không ngờ ở đây lại đẹp nhường này."

"....."

"...? Cô sao vậy?"

Tôi lắc đầu.

"Không có gì, anh khác hôm qua quá nên tôi ngạc nhiên thôi."

"À, hôm qua hả? Xin lỗi cô nhé, hôm qua tôi chưa biết em gái ở đâu nên hoang mang ấy mà."

Tôi khẽ nhìn xuống, thấy đôi chân quấn đầy tua rua của gã. Chắc gã cũng không cử động được nữa, giống như em gái mình.

Thậm chí, tôi ngờ rằng họ không những mất khả năng cử động mà còn mất luôn cả ý muốn để cử động.

"....."

Tên lính không hề bận tâm đến sự tồn tại của tôi. Khi tôi im lặng, gã lập tức quay về phía em gái và tiếp tục nói bằng đôi mắt vô hồn.

"Không thể tin nổi, sao em có thể độc chiếm một nơi tuyệt diệu thế này."

"Ừ, phải rồi. Đây, lần sau anh em mình mời mọi người cùng tới đây nhé? Nếu mình cho họ xem, chắc chắn họ sẽ hạnh phúc lắm đây."

"Em cũng muốn họ biết em đã trở nên xinh đẹp thế nào mà."

"Nhé, được không?"

"Anh hiểu. Cảm ơn em."

Có lẽ gã nghe được những lời mà tôi không thể nghe được. Còn tôi chỉ thấy gã đang độc thoại với một thứ gì đó trước đây từng là em gái gã.

Cô gái hôm qua còn trò chuyện cùng tôi, giờ thậm chí mặt không đổi sắc. Cũng chẳng thốt ra lời nào.

Tưởng như cảm xúc, thân thể, tất cả mọi thứ, đều đã bị bỏ lại đâu đó trong khu vườn.

Ngoài để chiêm ngưỡng ra, cô nàng không thể làm bất cứ điều gì nữa.

Hệt như một đóa hoa.

Tôi cười chối bay trên thảo nguyên.

Cũng may, trời chưa mưa lúc tôi xuất phát. Tôi muốn đến đất nước tiếp theo trước khi mưa xuống, nhưng phải làm sao đây?

"... Ơ!"

Dưới bầu trời xám xịt, có thứ gì đó đang trườn về phía tôi.

Khi tôi lại gần, một hình dáng lơ mờ hiện lên. Là một con người. Không giảm tốc độ, tôi cứ thế bay qua.

"....."

Tôi không biết đó là nam hay nữ. Đến cả tuổi cũng không. Chỉ biết là một con người.

Người đó đang đi đâu? Hẳn phải có một đích đến chứ?

Khi tất cả đã nhòe lẫn vào nhau, tôi chỉ còn thấy rõ một thứ duy nhất. Một thứ mà tôi từng thấy trước đây.

Người kia đang nâng niu ôm nó bằng cả hai tay.

Đó là một bó hoa.

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 1

Jougi Shiraishi

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Chương 3: Trên đường - Chuyện anh chàng cơ bắp tìm em gái

Phía trước có đường tắt.

Thấy tấm biển đề như vậy, tôi ngoan ngoãn đi theo. Con đường quá hẹp, mà thực ra khó có thể gọi là đường, đơn giản chỉ là lối đi do thú hoang thường xuyên qua lại mà thành nên tôi không dùng chổi được. Kể ra, nếu cố thì cũng có thể bay, nhưng chắc sẽ phải lượn vòng liên tục nên tôi bỏ.

Không còn cách nào khác, tôi đành đạp cỏ mà bước theo cái lối chẳng có cả mặt đường hay bất cứ thứ gì đủ để gọi là đường.

Trước khi bị giẫm xuống, những cọng cỏ đâm sương mai còn bắn ra muôn vàn giọt nước. Gấu vấy của tôi cũng ướt lem và nặng hơn.

Nếu đi bộ, có lẽ đây đúng là đường tắt, nhưng với một kẻ biết cưỡi chổi như tôi thì rõ ràng là đường vòng. Khi thật!

Mà...

Không biết đất nước tiếp theo thế nào nhỉ?

Phải qua lại trên một lối đi hoang vu như vậy, chắc chắn thương mại vô cùng trì trệ, tôi nghĩ.

Nói không chừng, đất nước đó còn chưa được khai phá, giống như khu rừng này vậy. Chà, dù sao cũng chỉ là suy đoán của tôi thôi.

..... Tự nhiên tôi chẳng muốn đi tiếp nữa.

Hay quay lại nhỉ?

Tôi đùa đó.

Vừa đi tôi vừa cảm râm trong đầu, cứ như vậy tới vài chục phút. Cảnh sắc trong rừng đều na ná như nhau, mãi mới có chút thay đổi.

"..... Ở."

Cây đổ. Một cái cây lớn, dễ chừng vài trăm năm tuổi, đổ rạp bên đường.

Không, không phải một, mà là vô số.

Ôi! Phiền thật.

Dù sao vẫn có thể đi tiếp. Tôi trèo qua những thân cây. Vừa đi vừa dang rộng hai tay giống như đi trên dây, chợt tôi thấy có thứ gì màu đen đang luồn lách trong bóng tối của khu rừng.

Hả, là gấu ư?

Đáng tiếc. Đó là người.

Lại còn là người không lồ, cơ bắp cuộn cuộn nữa Thật đáng sợ!

"Chỗ cây này tôi dùng tay đốn hết đấy. Thế nào tuyệt không?"

Nói rồi anh ta tạo dáng khoe cơ bắp. Thực sự, tôi chẳng quan tâm anh ta có dùng tay đốn cây hay không, nhưng kệ đi.

"Anh là người của đất nước phía trước ư?"

Anh ta nói trong khi tạo một tư thế khác. "Phải. Tôi là dân nước đó. Sao cô biết? Nhờ những cơ bắp này phải không?"

"Hả? Lẽ nào ở chỗ anh mọi người đều như vậy?"

Hay là mình quay lại chẳng?

"Không hề. Ngược lại, toàn cò hương thôi."

"Ý anh là gì?"

"Bỏ đi, quan trọng là những cơ bắp này nè, cô thấy sao?"

Tôi nhận ra gã không thể hiểu được ý tứ của người khác.

Thế nên tôi hòa theo.

"Ôi, cơ bắp của anh tuyệt thật. Cho tôi sờ một chút được không?"

"Mời cô, mời cô. Nhìn nè!"

Gã gập cánh tay lại, chìa ra cho tôi xem.

Tôi không biết nên sờ thế nào, đành lấy ngón trỏ chọc chọc.

"Oaaa, không thể tin nổi."

Rắn như đá vậy.

"....."

"Ồ, sao mặt anh đỏ lên thế?"

"..... Xin lỗi. Ngoài em gái ra, cô là cô gái đầu tiên chạm vào tôi nên..."

Nói theo logic ấy nghĩa là em gái anh chạm vào thì không sao hả? Phải không? Cái logic thúí hoặc gì vậy? Chết đi cho rồi.

Gạt bỏ những suy nghĩ đó khỏi đầu, tôi hỏi.

"Mà sao anh lại ở đây? Làm việc à?"

"Không, tôi đang tu luyện."

Rồi gã kể.

Chuyện em gái gã bị người lạ dẫn đi. Chuyện vì vắng mặt mà gã không cứu được cô bé.

Chuyện nhân chứng kể rằng đó là một đám đàn ông lực lưỡng. Chuyện gã muốn đánh bại chúng nên kiên trì tập luyện và cuối cùng đã đốn được cây.

..... Chuyện từ đó, gã kiếm được tiền bằng nghề đốn củi.

"..... Thế đúng là anh đang làm việc còn gì?"

"Cô nói gì vậy? Mục đích chính của tôi không phải là kiếm tiền. Tôi cần rèn luyện cơ bắp nhiều hơn."

Cái kiểu đối đáp của anh chàng này thật khó chịu.

"Vậy mục đích ban đầu của anh là cứu em gái hả?"

"Điều đó sớm muộn gì tôi cũng sẽ làm. Hiện giờ cơ bắp của tôi chưa đủ để đánh bại lũ bò mộng đã dẫn em gái tôi đi."

Không, cơ bắp của anh đã vượt quá giới hạn của con người rồi, mời anh cứ đi mà giải cứu em gái đi.

..... Nếu dám nói vậy, đời tôi chắc sẽ kết thúc y như những cái cây đổ rạp đảg kia, thế nên tôi đành gậ đầu.

Rồi gấ...

"Trước hết tôi phải đấg bại con gấu, chúa tể khu rừng này. Đó là mục tiêu đầu tiên."

"Gấu á..."

"Phải. Nó rất mạnh, có thể dùng tay không mà bắt cá đảg bơi trên sông. Tôi dở những việc cần sự khéo léo như vậy lắm."

"Ồ..."

"Sau đó, tôi sẽ quyết đấu với gấ điên vác rìu, nghe đồn hắg sống ở mãi sâu trong rừng. Hắg còn vậg thẳng cả con gấu chúa kia cơ đấg. Một kẻ vô cùng đấg sợ."

"Ồ..."

Nếu đấ vậg thua, con gấu đầu còn là chúa tể khu rừng nữa nhỉ?

"Sau đó..."

Tôi phải nghe kế hoặg tương lai của gấ suốt cả tiếng đồng hồ, nhưng từ "em gấi" không một lần xuất hiện. Rốt cuộc, gấ có địnđ đi cứu nó không?

Hay bộ não của gấ cũng bị "cơ bắp hóa" do luyện tập quá nhiều? Dường như gấ đấ quên mất mục đĩch ban đầu.

Nói đứg hơn, gấ đảg lặg vào một hố sâu không đấg những việc cần ưu tiên.

Chẳng biết khi nào mới nhớ ra mục đích ban đầu mà đi cứu em gái nữa?

Ừm, chuyện đó không liên quan tới tôi.

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 1

Jougi Shiraishi

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Chương 4: Kiếm tiền

"..... Haizzz, thảm rồi."

Điểm đến lần này là một đất nước nhỏ xíu chẳng có vẻ gì là đặc sắc. Nhưng tôi thở dài không phải vì những con phố tẻ nhạt, mà là vì ví của tôi đã "suy dinh dưỡng" nặng.

Sau khi tôi móc hai đồng bạc để trả phí nhập cảnh, chiếc ví chỉ còn là cuộc hội ngộ âm thầm giữa một đồng bạc và ba đồng xu.

Đồng bạc nom khá "cao tuổi", nhìn qua dễ nhầm với đồng xu là cái chắc. Chẳng biết còn dùng được không nữa.

Thường thì với một đồng xu, bạn sẽ mua được một ổ bánh mì.

Với một đồng bạc, bạn có thể qua đêm ở nhà trọ giá rẻ. Còn với một đồng vàng, bạn mua được hẳn những món trang sức cao cấp.

Nghĩa là lúc này, tôi chỉ có thể gặm bánh mì, ôm bụng rỗng, quần ga mỏng mà ngủ trong nhà trọ rẻ tiền vì vút gió lùa.

Tóm lại là chết đến nơi rồi.

"..... Phải làm sao đây?"

Trở trêu thay, càng những lúc túng thiếu ta lại càng muốn tiêu tiền. Tôi vừa đi vừa ôm cái bụng đang sôi ùng ục.

Bánh mì, hoa quả, rau xanh... tỏa sáng lấp lánh như bảo thạch, trải ra trên những quầy hàng lưu động trong phố lớn. Chúng mời gọi cơn đói ngẫu của tôi.

Ôi, muốn ăn quá đi...

Tôi muốn ăn.

"Xin lỗi, cho cháu một ổ bánh mì."

Chẳng biết từ lúc nào, tôi đã đứng trước một quầy hàng ngào ngạt mùi bột mì thơm phức. Họ không hề giá.

Người phụ nữ nom phúc hậu, ngồi kế bên những chiếc bánh, nhìn tôi mỉm cười.

"Ba đồng."

Trời ơi, cướp giữa ban ngày à? Tôi đã nhìn nhầm người rồi.

Thì ra là một bà già bán thiêu chuyên cướp tiền của người nghèo.

"Sao cơ? Xin lỗi. Hình như cháu vừa nghe nhầm. Bà nhắc lại một lần nữa được không?"

"Ba đồng."

"Cháu hiểu rồi, ba đồng ba chiếc ạ?"

"Lấy đâu ra, một chiếc thôi. Cô mơ ngủ hả?"

Chính bà đang mơ ngủ thì có. Bà bị ngốc phải không? Sao tôi phải trả những ba đồng cho một cái bánh mì khô khốc bị phơi ra ngoài trời từ đời tám hoánh cơ chứ?

Dù rất muốn vặn lại một câu nhưng tôi chẳng còn đủ sức lên tiếng nữa.

Cuối cùng, tôi lẳng lặng rời khỏi đó, toàn thân rã rời.

Tôi nuốt nước bọt và không khí, bỏ lại sau lưng những quầy hàng lưu động quái quỷ đầy cám dỗ.

Cứ đi thẳng phố lớn là đến quảng trường.

Một đài phun nước đồ sộ hướng lên trời. Cảnh tượng không có gì đặc biệt, dễ dàng thấy được ở bất cứ đâu. Trên băng ghế cạnh đài phim nước, một đôi nam nữ cười nói hỉ hả, không bận tâm đến ánh mắt những người xung quanh, hình ảnh đó cũng rất bình thường.

.....

Không hiểu sao tôi thấy nản quá, muốn biến mọi thứ thành tro than, mà có lẽ cả cái cảm giác ấy cũng bình thường nốt, thôi bỏ đi, tôi tiến về phía đài phun nước.

Tôi đưa hai tay hót dòng nước chảy xuống và uống. Thứ chất lỏng mát lạnh chảy qua cổ họng, mang đến cho cơ thể tôi hơi ấm.

"Nhìn kìa anh yêu, cô phù thủy kia uống nước ở đài phun đấy."

"Ừ nhỉ, khổ thật! Ha ha ha ha ha!"

"....."

Tôi dồn phép vào tay, rút đũa ra, chẳng nói chẳng rằng phẩy một cái.

Tức thì...

Rắc! Cùng với âm thanh đanh gọn, chiếc ghế nứt làm đôi.

"Oái! Ghế bị sao thế này?"

"Chúng mình tình tứ quá nên nó ghen đây mà! Ha ha ha ha ha!"

"....."

Tự nhiên cảm giác tức giận ngớ ngẩn của tôi cũng tan biến.

Nhờ uống nước, cái bụng rỗng đã dịu xuống chút đỉnh, cất đũa phép xong, tôi rời đi.

Phải tìm nhà trọ để nghỉ đêm nay đã.

"Giá trọ à? Ba đồng bạc."

"Cho ba đêm? Xin lỗi, nhưng tôi chỉ muốn trọ một đêm thôi."

"....."

Đây là nhà trọ thứ sáu rồi. Tôi đã ưu tiên tìm nhà trọ giá rẻ rồi cơ mà, sao lại thế này? Chỗ nào cũng đắt gấp ba lần bình thường, thật điên rồ.

Phòng ốc tồi tàn, tường thủng lỗ chỗ, lại còn không có buồng tắm, vậy mà dám đòi ba đồng bạc một đêm. Đùa chắc?

Tôi kỳ kèo.

"Ông xem có cách nào giúp tôi với! Tôi chỉ có một đồng bạc và ba xu thôi..."

Tôi lộn trái chiếc ví trên quầy thanh toán. Những tiếng lạch cạch vang lên vô hồn.

"Kia là bốn xu mà."

"À, đây là đồng bạc."

"..... Đúng là bạc thật. Nhưng dơ quá."

"Ông xem có cách nào..."

"Chịu thôi." Ông chủ thở dài. "Mong cô hiểu cho. Chúng tôi là chỗ làm ăn."

"Làm ăn là cướp tiền của người nghèo sao?"

"Buôn bán vốn dĩ là vậy mà?"

"Hừ..."

Tôi không cự nữa.

Coi bộ là khó xin trọ ở đây được.

Tôi nhặt từng đồng xu, mắt vẫn nhìn ông chủ nhà trọ. "Tôi hỏi câu này có hơi thô lỗ được không?"

"Câu gì?"

"Ông không thấy vật giá ở nước ông quá cao à? Đường phố chẳng có gì nổi bật, hàng hóa cũng đâu đặc biệt đến mức phải đội giá lên."

"Ừm....."

"Cô gái à, cô là khách phương xa nên không biết," ông chủ phân trần.

Coi bộ có ẩn tình gì đây.

Phác một cử chỉ đề phòng xung quanh, ông ta hạ giọng. "Nhà vua mới của chúng tôi trì độn lắm, Ngài đã cho làm giả rất nhiều tiền xu."

"Làm giả? Ý ông là tiền giả đang được lưu hành?"

Chủ nhà trọ gật đầu.

"Đúng vậy. Thế nên giá trị đồng tiền sụt giảm nghiêm trọng. Có thể khách phương xa như cô thấy vật giá nước tôi hơi cao, nhưng với chúng tôi như vậy là hợp lý."

"Hợp lý ư? Đó là tiền giả đấy? Dùng tiền giả mà không bị phạt sao?"

"Người phát hành tiền giả là đức vua. Thử hỏi ai có thể phạt Ngài chứ?"

Ra vậy.

Giờ thì tôi đã hiểu chuyện gì đang diễn ra trên đất nước này. Tôi không biết mục đích của nhà vua là gì, nhưng chấn hưng đất nước bằng cách phát hành tiền giả thì thật ngu xuẩn.

Mà chẳng lẽ dân chúng không ai phản đối hay sao?

"Dùng tiền giả hay tiền thật không ảnh hưởng đến chúng tôi. Nhà vua tăng tiền thì dân chúng tăng giá là xong, dù có dùng tiền giả cũng không vấn đề gì. Khó là khó cho lũ khách các cô kia."

"..... Cũng phải. Tôi nghĩ những người từ nơi khác đến sẽ mất cảm tình vì vật giá quá cao đấy."

Giống như tôi vậy.

Ông chủ nhà trọ đưa mắt nhìn ra sau lưng tôi.

Tôi quay lại, những vị khách khác đang đứng xếp hàng, trên tay cầm ba đồng bạc. Chắc họ định nghỉ một đêm ở đây.

Đúng là với người dân nước này, vật giá tăng gấp ba là hợp lý.

"Được chưa, cô gái?"

"Vâng. Cảm ơn ông đã cho tôi biết chuyện quan trọng như vậy."

Tôi cúi chào rồi rời đi.

Phải làm việc kiếm tiền ở trọ thôi.

Tôi quay lại con phố khi này không mua được bánh mì, ngồi thu lu một góc bên đường nhìn dòng người qua lại. Họ mua sắm cứ thản nhiên như không.

Biết là tiền giả mà còn như vậy, trắng trợn đến thế là cùng.

Tôi là lữ khách, sớm muộn gì cũng sẽ tiêu hết số tiền lặn lưng. Không an cư lạc nghiệp thì đó là điều hiển nhiên thôi mà.

Trước giờ tôi đã phải khổ sở xoay tiền nhiều lần rồi. Không có tiền đừng mong vào được đất nước nào.

Thường thì tôi sẽ kiếm chút bạc lẻ bằng cách bắt chước các thương nhân hoặc giúp đỡ những người khó khăn.

Nhưng tôi nghĩ...

Ở nước này, tiền thật hay giả thì cũng chẳng sao vì có ai không dùng chúng đâu.

Lần này mình cũng tăng giá gấp ba đi. Ý nghĩ ấy vụt qua trong trí óc tôi, phải chăng tôi đã cùng một giuộc với những người ở đây, cũng dùng tiền giả mà không thấy lương tâm cắn rứt?

"Này anh."

Tôi gọi với theo một anh chàng đang ủ dột bước đi trên phố.

Anh ta giật bắn quay lại.

"Hả, tôi á?"

Tôi gật đầu, vẫy tay ra hiệu.

"Anh đang có nỗi khổ trong lòng đúng không?"

"Ơ, cô là...?"

"Thôi chết, tôi thật thất lễ. Xin lỗi vì chậm giới thiệu, tôi là thầy bói lang thang."

Đúng là nói dối trắng trợn. Tôi đẩy chiếc mũ chóp nhọn lên, chăm chú nhìn anh chàng thiếu nǎo.

Vẫn giữ vẻ nghi ngại, anh ta hỏi.

"Nỗi khổ? Trông tôi giống như đang khổ sở lắm à?"

"Vâng! Mặt anh chình ình một chữ KHỔ kia kìa."

"Vậy sao?"

"Vậy đấy."

Tôi gật đầu dứt khoát.

Theo kinh nghiệm của tôi, do dự là con đường ngắn nhất dẫn đến thất bại. Khi do dự, tôi sẽ để lộ điểm yếu khiến đối phương nghi ngờ.

Tóm lại, tự tin là thượng sách.

Thế nên tôi quả quyết.

"Trên đời này, mấy ai biết rõ mình đang đau khổ điều gì. Nào là tự ti về diện mạo, công việc không thuận lợi, rồi lo lắng vì chưa gặp được ý trung nhân..."

"....."

Nét mặt anh ta thoáng thay đổi, điều đó không qua được mắt tôi.

Thì ra anh chàng đang lo ế.

"Anh sốt ruột vì chưa có người yêu, tôi đoán không sai chứ?"

"..... Ừm. Chắc vậy."

Anh ta nhìn đi chỗ khác. Tôi nói tiếp.

"Để tôi bói xem chừng nào ý trung nhân của anh xuất hiện nhé."

Póc! Một âm thanh dễ thương vang lên kéo theo một đốm lửa nhỏ.

"..... Á!"

Lửa vừa nhen đã bị gió thổi tắt ngay.

Phép thuật của tôi coi vậy mà yếu quá.

Từ đầu đũa, một làn khói nhẹ bay lên như luyến tiếc. Tôi vốn định nói tiếp: tôi xem bói theo hình dáng ngọn lửa, nhưng giờ thì không được nữa.

Sau khi thổi cho khói tan hẳn, tôi cất đũa.

"Ra vậy, tôi hiểu rồi."

"Hả? Với cái đó sao?"

"Phải. Cái này gọi là bói khói. Tôi sẽ xem số mệnh dựa vào hình dạng làn khói."

Lại nói dối.

"Lạ quá, tôi chưa từng nghe qua."

"Tất nhiên. Bí thuật gia truyền của dòng họ chúng tôi mà. Người ngoài sao biết được."

Để tránh sơ hở, tôi dừng ngay câu chuyện phiếm.

"Về ý trung nhân của anh..."

"Vâng. Sao cô? Khi nào tôi gặp được người đó?"

"Hôm nay."

"Hả, hôm nay? Đừng bảo là cô nhé..."

"Tối nay, người đó sẽ xuất hiện trước mắt anh."

Hình như anh ta nói gì đó không rõ nghĩa, nhưng tốt hơn là không nên để ý tới những lời xàm xí ấy.

Tôi nói ngay trước khi anh ta tiếp tục làm nhảm.

"Từ đây đi thẳng sẽ tới một quảng trường có đài phun nước. Cạnh đài phun nước có một chiếc ghế băng bị hỏng."

Tôi lấy từ trong ví ra một vật, chìa về phía anh ta và nói.

"Anh chỉ cần quấn cái này vào tay rồi đứng cạnh chiếc ghế, chắc chắn định mệnh của anh sẽ xuất hiện."

Anh ta nghiêng đầu nhận lấy.

"..... Cái này á? Nó chỉ là một sợi dây bình thường thôi mà."

"Không phải dây thường đâu. Nó là sợi dây thần kỳ chứa đựng phép thuật của tôi. Nó có thể gọi người con gái định mệnh của anh tới."

Tất nhiên tôi không truyền phép thuật gì vào sợi dây, mà nếu có cũng không thể gọi người định mệnh của anh ta tới.

Nó chỉ là sợi dây tôi nhặt ở gần quầy hàng lưu động khi nãy.

"Chỉ cần có sợi dây này... một nửa của tôi..."

"Đúng vậy. Anh sẽ gặp được người đó. Nào, giờ thì ăn vận đàng hoàng rồi chờ đến tối thôi. Không thể để một nửa của mình thất vọng được."

Anh chàng vẫn còn băn khoăn điều gì đó, cuối cùng nắm chặt sợi dây.

"Hiểu rồi. Tôi sẽ thử quấn sợi dây này và chờ trước ghế."

Anh ta hớn hờ, toan bước đi. Tôi vội ngăn lại.

"Quý khách, tiền sợi dây và tiền coi bói, cả thảy hết một đồng vàng."

Anh ta nhăn mặt nhìn tôi, khiến tôi phải tung ra những lời nói đầy mê hoặc. "Yên tâm. Nếu anh không gặp được định mệnh của đời mình, tôi sẽ hoàn tiền lại."

Khoảng một tiếng sau khi anh chàng ủ dột rời đi.

Một cô gái đi ngang qua trước mắt tôi.

Một cô gái mộc mạc với gương mặt mộc mạc, ăn vận cũng mộc mạc. Có lẽ cô ta trạc tuổi tôi. Giản dị không xấu, nhưng bộ đồ nhàu nát như vừa

được lôi ra khỏi tủ cùng khuôn mặt và mái tóc chẳng hề được chăm chút đã giết chết những ưu điểm của cô ta.

Giống như đồng bạc xỉn của tôi vậy.

Dù sao tôi cũng đã quyết định chọn cô gái này làm khách hàng tiếp theo.

"Này cô... Cô đang đau khổ vì chưa tìm được tình yêu phải không?"

Tôi gọi cô gái đang cúi đầu bước đi.

Cô ta giật mình, quay về phía tôi.

"..... Tôi á?"

"Phải. Cô đó."

"Ơ, cô là...?"

"Thôi chết, tôi thật thất lễ. Xin lỗi vì chưa tự giới thiệu, tôi là thầy bói lang thang."

Đúng là nói dối trắng trợn. Tôi nhắc chiếc mũ chóp nhọn lên, chăm chú nhìn cô ta.

Khẽ run lên như một con vật ăn cỏ nằm trong tầm ngắm của thú săn mồi, cô ta sợ hãi hỏi.

"Sao... sao cô biết?"

"Tôi biết chứ. Vì tôi là thầy bói mà. Tôi biết tất cả mọi việc, từ nỗi khổ tâm của cô cho đến người đàn ông định mệnh của đời cô."

"Người... người đàn ông định mệnh? Thật không?"

"Thật. Tôi thấy rất rõ trong đôi mắt này."

Tất nhiên đó là nói dối.

"Thế khi nào người đó xuất hiện?"

"Hôm nay."

"Hôm nay?"

Chưa hết xao xuyến với cụm từ "người đàn ông định mệnh", cô gái lại tiếp tục ngỡ ngàng trước diễn biến quá bất ngờ này. Nhưng tôi không cuống. Mọi thứ vẫn đang diễn ra theo đúng kế hoạch.

"Từ đây đi thẳng sẽ tới một quảng trường có đài phun nước. Cạnh đài phun nước có một chiếc ghế băng bị hỏng."

Cố giữ giọng điệu thật bình thản, tôi nói tiếp.

"Tối nay, một người đàn ông quần sọt dây cũ trên cánh tay sẽ xuất hiện ở đó. Anh ta chính là định mệnh của đời cô."

Vậy đó.

Tôi sẽ dúm vào tay khách một hòn đá nhặt ở gần đấy và nói: "Để cải thiện vận số," hoặc lên kế hoạch cho họ tình cờ gặp ý trung nhân.

Sau vài ngày làm ăn trúng mánh, ví của tôi đã có cơ man nào là tiền vàng. Nhiều đây cũng đủ cho tôi dư dả mấy tháng rồi.

Lạy trời, tôi phải cảm ơn vị vua làm bạc giả ấy nhỉ.

Vật giá ở đây quá cao nên ở lại cũng khá tốn kém, được cái dù hàng hóa đắt hơn bình thường người ta vẫn sẵn lòng mua.

Nói gì thì nói, giá trị của đồng tiền ở đây thấp hơn hẳn những nơi khác mà.

"..... Đúng rồi. Bà chỉ cần treo tấm biển "Giảm nửa giá" đã được phép này, bánh mì sẽ lập tức hết veo."

"Thật không? Tôi phải thử ngay mới được."

"Vâng. À, tiền biển hiệu với tiền tư vấn là ba đồng vàng."

"Ba đồng ba tấm biển hả?"

"Dạ không, một thôi. Bà nói mơ đấy ư?"

Ví của tôi lại có thêm tiền vàng.

Tôi bán nốt tấm biển viết tay cho bà chủ tiệm bánh mì vừa tìm đến theo lời đồn rồi nghỉ, hôm nay làm vậy thôi.

Từ chiếc ví nặng trĩu vang lên những tiếng kêu lách cách đầy hạnh phúc.

Đến lúc trở về nhà trọ tồi tàn rồi. Tôi đứng dậy, vươn người gom hành lý.

"Này cô."

Một chuyện bất ngờ xảy ra.

Ai đó tóm vai tôi từ phía sau. Tôi giật mình quay lại.

Một tên lính.

Không, một toán lính thì đúng hơn.

Khoảng mười tên ăn mặc giống nhau đang dẫn ra vây lấy tôi. Tên nào tên nấy tay cầm cung, lưng đeo súng. Nom thật lạ quẻ với khung cảnh này.

"Cô là thầy bói lang thang phải không?"

Tên lính trước mặt tôi lên tiếng.

"Không, các anh nhầm người rồi."

"Cô không nói dối được đâu. Chúng tôi đã bí mật theo dõi công việc làm ăn của cô."

"....."

Mồ hôi túa xuống má tôi.

Chết rồi. Chết rồi chết rồi chết rồi.

Phải làm sao đây? Chắc kẻ nào đó đã tố cáo tôi hành nghề lừa đảo. Không, tôi có lừa đảo đâu. Nhưng... ôi, phải làm sao... Tôi bị vây kín rồi, không chạy được. Thực ra tôi vẫn có thể dùng phép thuật để thoát thân nhưng lại không muốn gây thù chuốc oán với cả một đất nước...

"Mời cô đi theo chúng tôi."

Tên lính trước mặt tôi lạnh lùng nói. "Nhà vua muốn gặp cô."

Tôi ngạc nhiên tới mức chẳng thối nên lời, thậm chí không dám tin vào tai mình nữa.

Binh lính vây xung quanh, giải tôi đi trên những con phố chẳng có gì đặc biệt, hoàng cung cũng chẳng có gì đặc biệt.

Trừ vật giá cao ngất ngưỡng, đất nước này quá đổi bình thường.

Trong căn phòng rộng nhất hoàng cung, một thanh niên đang ngồi trên ngai vàng ở tít trên cao.

Vị vua trẻ ngự trên cầu thang hẹp, nhìn xuống tôi, nói.

"Người là thầy bói lang thang phải không? Trẻ quá nhỉ."

"Hoàng thượng cũng rất trẻ. Tôi cứ nghĩ ngài phải nhiều tuổi hơn."

Nghe vậy, đám binh sĩ phóng cho tôi những tia nhìn lạnh ngắt. Không, tôi không có ý mỉa mai. Đó là sự thật.

Nhà vua liếc đám lính, xua tay: "Các người xong việc rồi. Cho lui."

Họ rời đi, căn phòng rộng lúc này chỉ còn lại hai người, nhà vua nói tiếp.

"Nghe nói người xem bói rất chuẩn?"

"Vâng, biết nói sao nhỉ, chính xác hơn là tôi chỉ biến những lời tiên tri thành sự thực."

"Chỉ ứng nghiệm với người thôi à?"

"Ý ngài là sao?"

"Ta hỏi chúng có hiệu nghiệm với đồ vật hay các khái niệm không."

Giọng nhà vua rất điềm tĩnh. Tôi không thể đoán được ông ta đang nghĩ gì. Ông ta tin tưởng hay nghi ngờ khả năng của tôi, hay ông ta đã nhìn thấu những lời nói dối của tôi rồi?

Tôi vòng vo.

"Ngài muốn biết tương lai của thứ gì sao?"

"Tương lai của đất nước này." Nhà vua trẻ liền đáp.

"Tương lai... của đất nước này?"

Nhà vua thành thực gật đầu. Ra vậy, tôi nghĩ.

Gì chứ để đoán tương lai của đất nước này thì đâu cần đến bói toán. Việc đó quá đơn giản.

Không, tôi vốn chẳng hề biết xem bói.

"Trước khi trả lời, tôi muốn hỏi ngài một câu."

"Câu gì?"

Tôi nói.

"Xin hãy cho tôi biết lý do ngài phát hành tiền giả trong vương quốc."

Nghe đến đây, nhà vua chau mày, thở dài: "Nhảm nhí!"

"Ừa, vậy tất cả đều là tiền thật sao?"

Tôi nghĩ tới những đồng tiền đang căng lên trong ví.

Nếu chúng là thật thì tôi giàu to rồi. Tuyệt quá!

"..... Phải. Tiền ta cho lưu hành là tiền thật, cái đó chắc chắn. Mà không, không phải ta cho lưu hành."

"Là lệnh của ai chẳng?"

Nhà vua trẻ gật đầu.

"Có một vị cận thần từ thời Tiên hoàng. Ta mới kế vị nên giao cho ông ấy lo liệu các chính sách kinh tế. Việc phát hành tiền mới trong vương quốc

để thúc đẩy kinh tế là chính sách của vị cận thần đó. Ừm, kết quả không được tốt đẹp cho lắm."

Với tôi, nó tốt đẹp hay không chẳng thành vấn đề...

"Vì lượng tiền đột ngột tăng lên, trong nước bắt đầu xuất hiện tin đồn về chuyện làm bạc giả, nhưng tất cả đều là nhảm nhí."

"..... Có khi nào vị cận thần đó lừa ngài không?"

"Không đâu. Ta đã giấu ông ấy và cho gọi một chuyên gia vào cung kiểm tra, nhưng toàn bộ tiền mới đều là thật, không lẫn lộn."

Thế nên chuyện ta phát hành tiền giả chỉ là tin đồn nhảm. Nói xong, vị vua trẻ đứng lên.

Ông ta chậm rãi bước xuống cầu thang, tiến về phía tôi.

"Vị cận thần đó thực sự rất tốt với ta. Ta thấy ông ấy còn xứng đáng lên ngôi hơn ta nữa. Chỉ vì chế độ cha truyền con nối mà điều đó không thành. Khi thực hiện các chính sách của đất nước, ông ấy cũng luôn ở bên cạnh cho ta lời khuyên. Không có ông ấy, hẳn ta đã bị truất ngôi từ lâu."

"....."

Nhà vua dừng lại trước mặt tôi, biểu cảm đầy đau khổ.

"Nhưng riêng lần này ta không hiểu. Ta không nghĩ những việc ông ấy yêu cầu ta làm có thể mang lại phồn vinh cho đất nước này. Ta không muốn nghi ngờ nhưng chiếu theo tình hình hiện tại thì kinh tế đất nước vô cùng khó khăn. Khắp nơi tràn lan tin đồn thất thiệt về việc lưu hành tiền giả, vật giá leo thang nên du khách ít vắng lai. Ngoại giao cũng đình trệ."

Nghe lời bộc bạch của nhà vua, tôi chỉ nghĩ tới một chuyện.

Vị vua trẻ này đang muốn chắc chắn.

Ông ta muốn thấy tương lai để có thể yên tâm rằng đất nước của ông sẽ yên bình, và viên cận thần thân tín kia không làm phản.

Thật là một người trung thực. Không, đơn giản thì đúng hơn.

"Bởi vậy, ta muốn người cho ta xem tương lai của đất nước này. Được không?"

Nhà vua nói.

Tất nhiên tôi đã có sẵn câu trả lời.

"Được."

Tôi gật đầu, ánh mắt nhà vua sáng lên. "Thật không?"

Nhà vua nắm lấy tay tôi trong niềm hân hoan. Tôi rụt lại, lùi xuống một bước rồi nói.

"Thật. Tôi không nói dối."

"Nói dối như Cuội" là đây chứ đâu. "Nhưng trước khi xem bói, tôi có vài điều kiện."

"Điều kiện gì?"

Tôi giơ ngón trỏ lên.

"Thứ nhất. Hãy để tôi ở đây một ngày. Xem bói cho cả đất nước là công việc vô cùng khó khăn. Trước tiên, tôi phải có cái nhìn toàn diện đã, bắt đầu từ trung tâm là cung điện này."

"Ta hiểu. Ta sẽ sắp xếp ngay."

Nhà vua gật đầu quả quyết. Tôi giơ tiếp ngón giữa, xếp cạnh ngón trỏ.

Thực ra điều kiện đầu tiên chỉ là điều kiện bổ sung. Nó là tiền đề để những gì tôi định làm sau đây diễn ra suôn sẻ.

Mấu chốt nằm ở điều kiện tiếp theo.

"Thứ hai..."

Trong căn phòng được nhà vua trẻ bố trí cho, tôi vừa nằm nhắm mắt trên chiếc giường mềm mịn đã lâu lắm rồi mới được đặt lưng, vừa suy tính kế hoạch và chờ tới thời điểm thích hợp để hành động.

Khi những tia nắng ngoài cửa sổ đã tắt hẳn, bóng tối tràn ngập khắp nơi, tôi thức dậy.

Đến lúc rồi.

Tôi rút đũa phép ra, dí lên đầu mình.

"Hô biến!"

Bùm! Một âm thanh ngớ ngẩn vang lên, cùng lúc đó, tôi biến thành con chuột bốn chân nhỏ xíu.

Đây là phép tự thay đổi hình dạng tạm thời. Thú thực, tôi hơi mệt nên không muốn làm lắm đâu, nhưng chẳng còn cách nào khác.

Bộ dạng mới giúp tôi hành động dễ dàng hơn. Vừa nhớ lại bản vẽ hoàng cung đã được nhà vua cho xem, tôi vừa bò đến nơi mình muốn.

Chạy qua hành lang có thể sẽ chết thảm nên tôi quyết định di chuyển theo mái nhà. Tôi bò lóc chóc trên cái nơi bụi bặm ấy, chỗ này thực chẳng thể nào sánh nổi với cung điện lộng lẫy.

Đã đến phía trên căn phòng của viên cận thần.

Tôi nhòm xuống qua khe hở, thấy một người đàn ông trung niên đang ngồi, tay chống trên án thư. Đứng đối diện ông ta là một tên lính. Bộ dạng hăn nom giống hết những tên bao vây tôi lúc trưa.

Bầu không khí giữa họ bảo tôi rằng không phải họ đang nói chuyện phiếm.

"Giờ sao đây cha?" Gã trẻ hơn nói.

"Sao là sao?" Viên cận thần gãi đầu. "Mọi chuyện đang tiến triển thuận lợi. Tên hôn quân đó sẽ bị truất ngôi ngay thôi."

"Cha bảo ngay, nhưng ngay là khi nào? Bao lâu nay vẫn vậy mà?"

Tên lính trẻ giật giọng, vẻ cáu kỉnh.

Khoan, giọng nói này hình như tôi nghe ở đâu rồi. Cái đầu nhỏ xíu của tôi bắt đầu hoạt động, và tôi nhớ ra một người.

Có lẽ gã trai trẻ đang nói chuyện với viên cận thần chính là tên lính đã tóm vai tôi lúc trưa. Nếu tôi không nhầm.

"Tên hôn quân đó còn gọi vào cung một thầy bói lang thang. Chắc là để xem tương lai đất nước. Không khéo hãn phát hiện kế hoạch của chúng ta mất."

Viên cận thần mỉm cười.

"Thằng nhóc đó rất ngưỡng mộ ta, không đời nào nó làm thế. Chắc muốn xem may rủi ngày mai thôi."

"....."

"Mà con nhỏ coi bói kia cũng đáng ngờ lắm. Không chừng là phường vô lại chuyên lừa người kiếm cơm."

Gừ.

"..... Thầy bói lang thang gì mà chỉ là một con nhỏ non choẹt."

"Cha chó trông mặt mà bắt hình dong."

Đúng. Hoàn toàn chính xác. Tôi không phải "con nhỏ non choẹt". Tôi là phù thủy, một nữ phù thủy.

Dường như mệt mỏi với việc đáp lại bằng lời, tên lính trẻ thở dài: "Dù sao cha cũng phải giữ lời hứa với con đấy."

"Được, ta sẽ giữ lời. Con hãy làm tốt phần việc của mình đi. Kế hoạch của ta không thể thiếu hành động của con được."

"..... Con hiểu rồi."

Tên lính trẻ toan rời khỏi phòng, đúng lúc đó...

Trần nhà kêu lên rảng rỏi bung ra cùng tiếng thét kinh thiên động địa. Một cô phù thủy tóc xám cầm đĩa từ trên đó rơi xuống.

Ai thế nhỉ? Vâng, chính là tôi.

"..... Học, học, phù..... "

Ôi, bộ dạng gì khó coi thế này?

Phép thuật của tôi hết linh giữa chừng. Đúng là không quen thì chó có dùng.

Máng trần nơi tôi nhòm xuống không đủ rộng để chứa hết thân người tôi. Nó đã bục ra khi tôi trở về hình dạng ban đầu.

Hoặc cũng có thể nó mục nát vì quá cũ.

Tuyệt đối không phải vì tôi nặng đầu..... Chắc vậy.

"Người... người là ai?"

Tôi phủ bụi trên người, đứng dậy. Viên cận thần đã lăm lăm cây súng trên tay. Chắc lão giấu nó trong bàn. Trang bị kỹ ghê.

"Rất hân hạnh được làm quen."

Tôi vẫy đũa phép.

Tức thì, những đóa hoa đua nhau nở ra từ họng súng. Đúng là một tuyệt tác trong nghệ thuật cắm hoa.

"Người..! Cái... cái này..."

Bó hoa quá đẹp khiến tôi quên mất sau lưng vẫn còn một người.

Nhưng quay lại cũng phiên. Tôi bèn gõ đũa cộc cộc xuống sàn, truyền sức sống cho những mảnh gỗ vương vãi khắp nơi.

Từ những mảnh gỗ đó mọc ra các dây thường xuân. Chúng lao về phía hai người đàn ông.

Trói chặt lấy họ.

"Ông là cận thần của nhà vua phải không?"

Tôi nhìn chăm chăm lão già đang bị dây thường xuân siết chặt. Lão ta ném về phía tôi ánh mắt đầy phần nộ và căm thù.

"Cha, con nhỏ này chính là... thầy bói lang thang đó."

Tên lính trẻ sau lưng tôi hét lên.

Tôi thành thật gật đầu. "Phải. Ta là thầy bói lang thang đây. "

Lão cận thần không sao nhúc nhích nổi, giờ run lên như một con sâu.

"..... Tìm ta có việc gì?"

"Ồ, ông không biết sao?"

"....."

Im lặng.

Tôi xoay người lại. Kẻ đã dẫn tôi đến đây trưa nay đang trừng mắt nhìn tôi.

"Người định làm gì?"

Tôi trả lời.

"Định xem bói tương lai yên bình của đất nước này."

Sau đó, binh lính trong cung nghe ồn ào chạy tới, tóm gọn hai cha con lão cận thần và bấm báo toàn bộ sự việc với nhà vua.

Có lẽ hai cha con lão đã lên kế hoạch chiếm đoạt đất nước.

Tiền đang lưu hành cũng là tiền giả. Gã chuyên gia nói với nhà vua đó là tiền thật, thực chất là một kẻ mạo danh đã nhận hối lộ từ viên cận thần.

Để phá vỡ tục lệ cha truyền con nối, viên cận thần đã cố tình đẩy đất nước vào thế khó khăn. Sau đó, lão sẽ quy toàn bộ trách nhiệm cho nhà vua và hạ bệ ngài. Kế hoạch tiếp theo có lẽ là lão lên làm vua, rồi truyền ngôi cho con trai.

Hừm, cơ mà lão thất bại rồi.

Hiện giờ, hai cha con lão đang bị giam trong ngục, sau này thế nào tôi không biết. Mà tôi cũng không cần quan tâm.

Kết thúc cuộc thẩm vấn về hai kẻ phản nghịch, tôi được gọi tới chính điện và được nhà vua ban cho một thứ.

"Cảm ơn ngài."

Tôi kiểm tra bên trong rồi gật đầu. Trong ví đây những đồng vàng cũ.

Điều kiện thứ hai để tôi xem tương lai của đất nước này là nhà vua phải đổi toàn bộ số tiền tôi kiếm được thành tiền cũ. Tôi muốn chắc chắn rằng không có đồng tiền giả nào lẫn trong đó!

"Ta sẽ thu hồi toàn bộ số tiền giả đang lưu hành trong vương quốc." Nhà vua kiệt sức. "Nghe nói tiền vàng trong ví người cũng đều là giả."

"Đúng như tôi nghĩ."

Lời hứa xem tương lai đất nước đã lụi vào dĩ vãng. Sau khi trút được nỗi lo, có lẽ nhà vua không cần biết chuyện tương lai nữa. Tôi cũng không cần phải nói dối như Cuội nữa.

Giờ đến lượt tôi tò mò về tương lai của đất nước này, nhưng tôi là lữ khách, tôi phải rời khỏi đây ngay.

Rồi đất nước này sẽ phát triển ra sao, nếu không xem trước tương lai thì chẳng ai có thể biết được. Tất nhiên, ngay cả tôi.

"Thật đau lòng. Không ngờ ông ấy lại liên tục lừa gạt ta."

Nhà vua trẻ thở dài, tôi đáp.

"Những kẻ dối trá luôn mang bộ mặt ngây thơ mà."

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 1

Jougi Shiraishi
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Chương 5: Trên đường - Chuyện hai gã bất phân thắng bại

Tôi cưỡi chổi trên một vùng thảo nguyên thoải thoải, nghe bên tai tiếng gió vuốt ve những đóa hoa đồng nội. Gió mát và nắng vừa đủ ấm, thật chẳng còn gì tuyệt hơn. Đến mức tôi cứ bay lòng vòng quanh nơi này mãi.

Tôi điều khiển chổi lạng theo hình zic-zac hết sang trái lại sang phải, tiếng xé gió vù vù khiến tôi thấy vui vui.

Nhưng phàm cái gì vui đều ngắn ngủi. Lần này cũng vậy, niềm vui của tôi tan tành khi trong gió vẫn lên những tạp âm.

"Hả? Anh nói gì? Nói lại lần nữa coi, lão anh thúi."

"Hả? Tao bảo tao cao tay hơn mày đây thẳng em thúi."

Bầu không khí trong lành hiếm hoi đã bị hủy hoại.

Tôi xoay đầu để tìm hướng phát ra giọng nói thì thấy hai anh chàng đang tranh luận gì đó giữa đồng cỏ.

Hai người mặc quần áo khác màu, và từ đoạn hội thoại vừa rồi, tôi đoán họ là anh em.

"Không, em cao tay hơn. Chắc chắn là hơn."

"Không, tao cao tay hơn. Chẳng có thằng em nào giỏi hơn anh nó hết."

"Ha ha! Suy nghĩ đó cổ hủ lắm rồi. Giờ là thời đại nào chứ, đám em trai đã học hỏi từ sai lầm của các ông anh và trưởng thành lên. Chính những kẻ có thể thấy trước và tránh được thất bại mới là người mạnh nhất."

"Hạ hà! Mà nói ngớ ngẩn gì vậy? Chuyện đó chỉ xảy ra với những thằng anh vô dụng thôi. Đẳng này, tạo hoàn hảo không tì vết. Tao sẽ không bao giờ thất bại, mà nếu có cũng là thất bại ở trình độ cao, cỡ mày tuổi gì né được."

Tôi không rõ hai người đó đang học hặc điều gì. Họ vừa gườm nhau vừa hăm hè "Hả?" rồi "Chơi không, thằng này?"

Cái suy nghĩ lỗi thời họ vừa nói là gì ta? Còn cả thất bại ở trình độ cao nữa?

Tôi chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao thì bất ngờ chạm phải ánh mắt của anh chàng xưng "tao" (chắc là anh trai đây).

Đoạn, anh ta nói to.

"Nếu thế, hay là để cô bé kia phân xử xem tao với mày, bên nào giỏi hơn!"

Anh chàng xưng "em" (chắc là em trai) gật đầu. "Em cũng đang muốn thế đây. Xời, kiểu gì em chả thắng."

Tôi có một dự cảm rất rất không hay về chuyện này.

"Rồi, vậy hai anh đang cãi nhau về vấn đề gì?"

Tôi ngồi dưới đồng cỏ, ngược lên hỏi.

Hai người họ giống nhau y đúc, từ khuôn mặt cho đến kiểu tóc. Chỉ khác một điểm duy nhất ở màu sắc trang phục, người anh mặc đồ đỏ, còn người em bận đồ xanh.

Hai anh em xanh đỏ đồng thanh nói: "Ảo thuật!"

"À, là ảo thuật hả?"

"Ảo thuật!"

"Tôi hiểu, không cần phải nói những hai lần đâu."

"Ảo..."

"Này, mà không nghe cô ấy nói gì hả? Bởi vậy mới bảo, bọn trẻ ranh thì..."

"Ê? Anh sinh trước em có ba năm thôi nha, đừng lên mặt nghe chưa, lão anh thúí."

"Chính vì không hiểu sự khác biệt giữa ba năm ấy nên mà mới là trẻ ranh đó. Trẻ ranh."

"Anh hơn em những ba năm mà trình độ ảo thuật cũng chỉ ngang em thôi còn gì? Đúng chưa?"

"Hai người trật tự một lát được không?"

"Được."

"Ừ."

Tôi yêu cầu họ im lặng. Và họ im lặng. Hừ, cuối cùng cái tai cũng được nghỉ ngơi.

Xem nào, ảo thuật à... Tôi là phù thủy nên không rành về ảo thuật.

Gay rồi đây. Hừm hừm...

Hai người cùng nói một lúc sẽ bị rối, vậy thì để họ nói lần lượt đi. Tôi nhìn cậu em và hỏi: "Sao lại là ảo thuật?"

"Đất nước chúng tôi không có pháp sư nào cả. Một phần vì nước tôi quá nhỏ, nhưng cái chính là chúng tôi có truyền thống bài trừ phép thuật, không hiểu do tôn giáo hay gì."

"Hừm."

Linh tính mách bảo tôi rằng một câu chuyện nặng nề sắp bắt đầu.

Người anh tiếp lời: "Nhưng ham mê những thứ bị cấm đoán là bản năng của con người. Trong cánh trẻ chúng tôi, nhiều người ngưỡng mộ các pháp sư lắm."

"Bởi vậy chúng tôi nghĩ: 'Ừa? Giờ bắt chước các pháp sư có khi sẽ kiếm bộn cũng nên?'"

"Rồi chúng tôi bắt đầu biểu diễn trên đường phố như những 'nhà ảo thuật gần gũi nhất với các pháp sư'."

Phù, thì ra không có gì nặng nề hết.

Tôi xen ngang câu chuyện hai anh em họ đang vui vẻ kể đầy tự hào.

"Thế không ai phản nộ vì hành động của hai người sao?"

Anh chàng mặc đồ xanh, tức cậu em trai, trả lời: "Họ bực chứ, còn bắt chúng tôi nữa. Nhưng chúng tôi đâu có sử dụng phép thuật. Đây là ảo thuật mà. Thế nên bao nhiêu lần bị bắt, chúng tôi đều được thả ra ngay."

"Hết hiểu nổi..."

Tôi tin chắc họ được đối xử như những người anh hùng.

Có lẽ họ được những người trẻ tuổi tuyên truyền rằng: "Chính phủ nước ta bất tài! Vô dụng!"

"Nhưng không phải vì hai người mà ảo thuật cũng bị cấm luôn rồi chứ?"

Một câu hỏi đơn giản.

"Phải. Bị cấm luôn rồi."

"Còn chúng tôi thì bị trục xuất. Không một xu dính túi."

"Trời. Bị trục xuất luôn sao?"

Họ gật đầu. Động tác giống nhau y đúc.

"Chúng tôi mới bị trục xuất cách đây một tháng."

"Giờ hai anh em tôi đang hành nghề biểu diễn dạo để kiếm vài đồng bạc lẻ."

"Nhưng trong thời gian biểu diễn, một vấn đề đã phát sinh."

"Nhóm chúng tôi chưa có tên."

"Tên nhóm à?"

"Chúng tôi định lấy tên hai anh em làm tên nhóm nhưng còn đang tranh cãi xem tên ai đứng trước."

"Rồi chúng tôi quyết định là ai giỏi ảo thuật hơn sẽ đứng trước."

Hiểu rồi, ra là vậy.

"Thế thắng thua sao rồi?"

Người anh đáp: "Kết quả hiện giờ là không thắng, không thua và 15 hòa."

"Xem ra vẫn chưa quyết định được..."

"Thế nên chúng tôi muốn nhờ cô giúp."

"Hôm nay sẽ là ngày chấm dứt tình trạng bất phân thắng bại."

Hai người họ gườm nhau và hăm hè: "Chơi không, thắng này?" "Hả?"

Trời đất! Tôi phải gánh trách nhiệm nặng nề này sao?

Các tiết mục ảo thuật của họ đều rất tuyệt vời.

Họ hô biến từ chỗ không có gì ra những con chim, làm cho đồng xu di chuyển, đoán trúng lá bài tôi rút... Tôi đi từ bất ngờ này sang bất ngờ khác, phần khích này sang phần khích khác.

Ảo thuật thật tuyệt vời!

Nhưng vấn đề là cả hai anh em đều thực sự tài giỏi, kẻ tám lạng người nửa cân. Giờ tôi đã hiểu tại sao lâu nay họ vẫn bất phân thắng bại.

"Thế nào? Em giỏi hơn chứ?" Cậu em huỳnh hoang.

"Quên đi, tao giỏi hơn. Chắc chắn luôn." Người anh cũng huỳnh hoang không kém.

Tôi chăm chú quan sát họ, rồi tuyên bố:

"Hòa nhĩ?"

Vậy thôi.

Cả hai đều xuất sắc nên tôi không cách nào phân định ai hơn ai. Quan điểm của tôi là vậy.

Thực tình, tôi chỉ thấy phiền khi phải nói ra suy nghĩ của mình.

Để người khác kết luận đi.

Tôi đã chuẩn bị tinh thần cho trường hợp họ nổi giận vì câu trả lời ấy, nhưng đúng là 15 trận hòa trước đó đã giúp họ có được vẻ điềm tĩnh lạ lùng.

"... Vậy hả? Thế thì đành chịu. Lại chưa quyết định được tên nhóm rồi."

"Xời, kiểu gì tên em chẳng đứng trước."

"Mày nói gì?"

"Gì?"

"Hai người thôi đi."

"Được."

"Ừ."

Khi họ đã yên lặng, tôi liền lùi lại một bước.

"Rồi. Vậy là nhiệm vụ của tôi đã xong."

Tôi là lữ khách nên phải nhanh chóng tới đất nước tiếp theo. Tôi nặn ra một nụ cười và toan rời đi.

Nhưng...

"Ồ, này. Chờ chút đã."

"Cô không trả tiền à?"

Họ ngăn tôi lại.

Hả? Trả tiền?

"Chúng tôi phải lấy tiền cho mấy tiết mục ảo thuật vừa nãy."

Tôi ngoái đầu lại, hai người họ cùng so vai.

"Phải lấy tiền chứ?"

"Làm gì có chuyện xem miễn phí các tiết mục ảo thuật tuyệt vời của chúng tôi, đâu ngon xơi thế? Đúng không?"

"Đúng không?"

Hai kẻ vừa hăm hè nhau đã biến đi đâu rồi? Giờ ở đó chỉ còn lại một bộ đôi vô cùng ăn rờ.

Không khí có vẻ căng thẳng.

"Thôi nào, các anh đâu có nói là sẽ thu tiền..."

"Tôi cũng không nhớ mình từng nói sẽ biểu diễn miễn phí." Gã em khịt mũi.

"Gượm đã. Làm cho rõ chuyện này đi. Các anh muốn tôi xem các anh so tài ảo thuật. Rồi tôi phải làm trọng tài. Đúng chưa?"

"Ờ. Đúng thế."

Gã anh gật đầu. Tôi nói tiếp.

"Vậy đó. Tóm lại đây là cuộc so tài của hai người, không phải tiết mục ảo thuật để kiếm tiền. Thế thì đâu cần phải trả tiền chứ?"

"Nói gì kỳ vậy? Các tiết mục ảo thuật của chúng tôi lúc nào chẳng là cuộc so tài giữa hai người. Nhỉ?"

"Nhỉ?"

... Hai tên này.

Tôi mắc bẫy rồi. Ngay từ đầu chúng đã rắp tâm lừa đảo.

Chúng cãi nhau khiến người qua đường để ý, sau đó ép họ xem ảo thuật và thu tiền... Chắc chắn chúng đã lặp lại mảnh lối này cả mười lăm lần rồi.

Một lũ bán thiu.

"... Thế giá bao nhiêu?"

Tôi hỏi cho biết thôi chứ không định đồng ý với yêu sách của chúng.

"Bốn đồng bạc."

"Hai người là tám đồng."

"Cái gì? Đắt thế!"

Một đồng bạc đủ để ở trọ một đêm, vậy là chúng đang đòi tôi nhả ra tiền trọ tám đêm lận.

Thế là thế nào?

"Cô đã được thưởng thức ảo thuật của những nghệ sĩ lang thang hàng đầu. Cái giá đó quá rẻ còn gì?" Gã anh nói.

Của đáng tội, đúng là tài nghệ ảo thuật của chúng xuất sắc thật.

"..."

Tôi tức điên lên, nhưng đáng tiếc là đòi hỏi của anh em chúng cũng không hoàn toàn vô lý.

Tôi đã không xác nhận trước và có thể sẽ bị xử sai trong vụ này, thế là xong đời.

.....

Cơ mà tôi không muốn trả tiền. Sao lại phải trả vì một chuyện nhảm nhí như vậy...

Đúng lúc tôi đang miên man suy nghĩ thì...

"Chờ chút."

Một giọng nói vừa quen vừa lạ vang lên.

Tôi ngoảnh lại, người khổng lồ tôi từng gặp đây đang đứng đó như một Đấng Cứu Thế.

Ôi, thật bất ngờ!

"A, xin chào."

Anh ta vội gật đầu, vẻ ngượng ngùng. "Đã lâu không gặp, cô phù thủy."

"Đã lâu không gặp, anh Cơ Bắp."

Đó là anh chàng có những múi cơ tuyệt vời mà tôi gặp mấy hôm trước. Một người đàn ông cơ bắp.

Chỉ gặp một lần nên tôi không hỏi tên, thành thử theo phản xạ, tôi liền gọi anh ta là Cơ Bắp. Anh ta ưỡn ngực, ra chiều thích thú với cách gọi ấy: "Khì khi, đúng rồi. Tôi chính là Cơ Bắp đây."

Sao có người ngốc như vậy nhỉ?

Sợ hãi trước sự xuất hiện bất ngờ của gã khổng lồ bí ẩn, hai kẻ lừa đảo lộ rõ vẻ hoang mang.

"Nà... này... Ai đây?"

"Cái gì? Đừng bảo đó là bạn trai cô nhé?"

"Không phải."

Tôi gạt phắt đi.

Người mà đến cả bộ não cũng toàn cơ bắp thì tôi đây xin kiếu.

Không bận tâm đến ẩn ý đằng sau thái độ của tôi, mà cũng có thể là không nghe thấy, anh ta lớn tiếng nói với hai kẻ lừa đảo.

"Các người nghe đây! Ông trời có thể tha thứ cho bọn lừa đảo các người nhưng ta thì không. Chuẩn bị tinh thần đi!"

Đúng là một câu chuyện đau tai theo cả nghĩa đen và nghĩa bóng, tôi quay đi.

"... Sao cô lại quay đi?" Cơ Bắp phát hiện ra.

"Không, không có gì." Tôi nói. "Mà này, sao anh lại ở đây hả Cơ Bắp?"

"À. Tôi đang đi chinh phục con rồng trong truyền thuyết, nghe nói nó ở đất nước phía trước. Lúc chạy đua với gió, tôi trông thấy cô nên..."

"Em gái anh sao rồi?"

"Em gái?" Sau một thoáng im lặng, "À, em gái... Em gái tôi nhỉ, ừ. Tôi cũng định đi tìm nó sau khi hạ được con rồng. Ha ha ha ha!" anh ta cố rặn

ra một tràng cười lớn đầy giả dối.

Chẳng cần nói cũng biết, rõ ràng anh ta đã quên.

Có lẽ đúng như tôi nghĩ, đầu óc anh ta lúc này chỉ còn toàn cơ bắp thôi.

"... Nhưng chuyện của anh em mình với cô ta đâu liên quan tới hẳn?"

"Phải. Người... người ngoài mau biến đi."

Hai tên lừa đảo đều run lên như cây sậy. Cũng phải thôi, đứng trước một kẻ cơ bắp cuồn cuộn thế này, không sợ mới lạ.

"Im đi!"

Cơ Bắp nạt nộ.

Ừ... Hai tên lừa đảo khẽ rên lên. Cảnh tượng thú vị đó khiến tôi suýt nữa bật cười.

"Gạt tiền của một cô gái đáng yêu chẳng có gì là tốt đẹp cả! Tao phải rèn lại tụi bay mới được! Tới đây!"

Nói đoạn, Cơ Bắp túm lấy cổ áo hai tên lừa đảo và vùng chạy.

"Hả, này... Không, tôi không thích! Dừng lại!"

"Bất cứ thứ gì trừ cơ bắp! Bất cứ thứ gì trừ cơ bắp!"

"Tao sẽ cho tụi bay biết sự tuyệt vời của thế giới cơ bắp! Ha ha ha ha ha!"

"Tôi không thích! Thả ra! Thả tôi raaa!"

"Aaaaaaa! Tôi xin lỗi! Tôi sẽ không bao giờ lừa ai nữa!"

"Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!"

.....

Bị bỏ lại phía sau, tôi cứ đứng đó vẫy tay mãi theo bóng hai kẻ lừa đảo đang kêu khóc.

Cho đến khi cả ba đã nhỏ như hạt gạo, tiếng kêu khóc thảm thiết của anh em hẳn vẫn còn vang vọng trên thảo nguyên rộng lớn.

Và họ sống bên nhau hạnh phúc trọn đời.

Không biết sau này hai tên lừa đảo với Cơ Bắp sẽ ra sao nhỉ?

Nhưng suy cho cùng, chuyện đó cũng đâu liên quan tới tôi.

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 1

Jougi Shiraishi

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Chương 6: Bình định hạnh phúc

Thảo nguyên thoải thoải. Những cơn gió luân vũ trên đồng cỏ trải rộng nõn nà sắc xanh. Đám hoa dại bùng lên dưới nắng, dập dềnh như gợn sóng mỗi khi gió về.

Trên bầu trời, những vạt mây li ti đang lững lờ trôi, tưởng như chỉ cần chìa tay là có thể chạm tới.

Giữa khung cảnh mê đắm lòng người ấy xuất hiện một nữ phù thủy bay lượn trên cây chổi thần. Cô mới ngoài mười lăm, đội mũ chóp nhọn, mặc áo choàng đen, trên ngực cài huy hiệu hình ngôi sao lấp lánh. Chắc không cần phải nói đó là ai nữa nhỉ. Đúng rồi, chính là tôi.

Đang bay và say sưa thưởng ngoạn khung cảnh mê ly như gột rửa tâm hồn, tôi chợt thấy một bóng người lẻ loi giữa đồng cỏ. Vừa phát hiện ra tôi, người đó liền vẫy tay. Trông không có vẻ ác ý nên tôi cũng vẫy lại một cách duyên dáng nhất có thể.

"Êêê! Êêêêê!"

Cái bóng cứ nhảy cà tưng và vẫy tay loạn xạ, làm đủ mọi trò để chứng minh sự tồn tại của mình... Muốn gọi tôi xuống chằng?

Tôi hướng chổi về phía ấy, chằng bao lâu đã tới nơi.

"Aaaa! Đến rồi!"

Đứng ở đó là một cậu bé, tay ôm một chiếc bình.

"Chào em!" Tôi bước xuống chõ và khẽ gật đầu.

"Em chào chị. Chị là phù thủy nhỉ? Tuyệt quá!" Nó liếc nhìn chiếc huy hiệu trên ngực tôi, đoạn tươi cười nói.

"Em làm gì ở đây thế?"

"Em đi tìm hạnh phúc."

"...? Là sao?"

"Là đi tìm hạnh phúc đó!" Thằng bé đáp. "Mà bây giờ chị có rảnh không?"

Nó định rủ tôi hẹn hò chắc? Không không, chắc chắn không phải đâu.

"Nói rảnh thì cũng khá rảnh, mà kêu bận thì cũng hơi bận đấy."

"Vậy là rảnh ạ?"

.....

"Khu này có làng mạc hay thành phố nào có người sinh sống không?" Nếu không tìm được chỗ nghỉ qua đêm, chắc tôi phải ngủ trên đồng cỏ mất.

Tất nhiên, đó chẳng phải lựa chọn dễ chịu gì cho cam.

"Đằng kia có một ngôi làng đó chị."

Nhìn theo hướng tay thằng bé chỉ, tôi thấy thứ gì đó giống như... Đúng là một ngôi làng nhỏ nằm chơ vơ.

"Ồ!"

"Làng của em đây ạ."

"Thế ra em là trưởng làng ư? Rất hân hạnh được làm quen. Chị là Elaina, một lữ khách."

"A, rất vui được gặp chị. Em là Emil. Nhưng không phải như chị nghĩ đâu. Đó là ngôi làng em đang sống thôi." Emil phồng má nói.

"Chị biết mà. Chị trêu em đấy." Tôi cười với nó.

Emil xị mặt, đứng im thin thít.

Tôi ngó xuống chiếc bình mà nó nâng niu trên tay, bên trong có gì đó ngo ngoạ. Tôi căng mắt nhìn thật kỹ, thì ra là một màn sương trắng. Nó bỗng bành hết như đang sống vậy.

Tôi chỉ chiếc bình, hỏi: "Gì đó Emil?" Cứ tưởng thằng bé không thích bị hỏi, nào ngờ nó khịt mũi rồi hồ hởi trả lời.

"Bình gom hạnh phúc đây ạ. Em biến những khoảnh khắc hạnh phúc của con người và muôn thú thành năng lượng ma thuật rồi gom trong chiếc bình này."

"Ồ..."

Năng lượng ma thuật có nhiều công dụng như di chuyển đồ vật, biến hình thành nhiều thứ khác nhau như ngọn lửa hoặc băng tuyết... hay phục chế những vật ở ngay trước mắt. Phép thuật là việc áp dụng những năng lượng đó để cưỡi chổi bay, điều khiển gió, hay biến hình thành chuột.

Gom nhặt những khoảnh khắc hạnh phúc, nghĩa là biến cảm xúc thành năng lượng ma thuật ư? Nghe thú vị đấy chứ.

"Chị mở ra xem được không?"

"Không được."

Tôi vừa vươn tay tới, Emil liền ôm chặt lấy chiếc bình và lùi lại.

Nó tuyên bố với ánh mắt hằn học: "Em làm điều này vì cô gái mà em thích nên không thể cho chị sờ vào nó được"

"Ồ!"

"Chị giận rồi ư?"

"Không, chị tò mò chút thôi."

Tôi chợt nhớ tới quyển sách mình từng đọc trước đây.

Đó là câu chuyện kể về một người chồng đã đi vòng quanh thế giới, dùng phép thuật thu tóm những khoảnh khắc anh chiêm ngưỡng cảnh đẹp bên ngoài, mang về cho người vợ đau ốm không thể ra khỏi nhà xem. Truyện đó kết thúc thế nào nhỉ? Lâu quá rồi tôi cũng không nhớ nữa.

"Cô bé mà em thích?"

"Vâng. Đó là Niso, cô bé đang giúp việc trong nhà em. Lúc nào Niso cũng ủ dột nên em mới đi tìm hạnh phúc cho em ấy..."

Và gom vào đây, - Emil giơ cao chiếc bình cho tôi xem. Nó trù mẩn nhìn chiếc bình, vẻ mặt ngời lên hạnh phúc. Đến độ nếu dùng phép thuật thu tóm cảm xúc của nó lúc này, hẳn là có thể bỏ vào bình một thứ hạnh phúc vô cùng tuyệt diệu.

Sau đó, chúng tôi leo lên chổi, bay về phía ngôi làng. Vừa rồi Emil có nói về năng lượng ma thuật nên chẳng cần hỏi tôi cũng biết nó là pháp sư.

À phải rồi.

Lúc này Emil làm gì một mình giữa đồng cỏ vậy nhỉ?

"Em thử xem có thu được hạnh phúc từ thực vật hay không."

"Kết quả thế nào?" Tôi hỏi Emil đang bay phía sau.

"Không rõ ràng lắm. Em dùng năng lượng ma thuật kết tụ được một thứ có vẻ là cảm xúc của thực vật nhưng không chắc chắn, mà lại đục nữa nên em vứt đi rồi."

"Chà chà..."

Suy cho cùng, thực vật vẫn là thực vật. Tôi không rõ chúng có cảm xúc thực sự hay không. Nhưng nếu giả sử chúng có, chắc sau này tôi chẳng dám ăn salad nữa, thế nên tôi không muốn làm rõ chuyện này chút nào.

"A, làng em kia rồi."

Emil chỉ tay về phía ngôi làng vừa hiện ra trước mắt.

Đó là một ngôi làng nhỏ. Nếu đi men theo dãy hàng rào khiên tôn được dựng lên thay cho tường bao, chắc chưa đầy một tiếng đã trở về điểm xuất phát. Ngôi làng chỉ rộng chừng ấy thôi.

Có khoảng vài chục gia đình sinh sống tại đây. Những căn nhà gỗ na ná nhau nằm rải rác khắp làng, xen giữa chúng là những giếng nước và thửa ruộng nhỏ.

Vậy đó.

"Làng em bình yên quá."

"Đúng đấy ạ."

Chúng tôi hạ chổi xuống rồi vào làng qua lối đi giữa hai cái cây được coi như cổng làng.

Phía cuối con đường thẳng tắp hiện lên một dinh cơ đồ sộ hơn hẳn những ngôi nhà khác. Nói là đồ sộ chứ thực ra chỉ to bằng quán trọ ở các vương quốc tôi từng ghé qua mà thôi.

"Kia là nhà của trưởng làng à?"

Tôi chỉ ngôi nhà trước mặt, Emil gật đầu.

"Vâng. Và cũng là nhà em."

"Ồ!"

Vậy thì nói ngôi làng này là của Emil cũng không hoàn toàn sai.

"... Sao chị tỉnh bơ vậy?"

"Thế phải ngạc nhiên á? Ôi, tòa nhà mới tuyệt làm sao! Gia đình em giàu thật đấy!"

"Hừm... Thật là... Thôi bỏ đi..." Khuôn mặt Emil tối sầm như một cái bóng đổ dài.

"Mà này, em định bao giờ sẽ tặng chiếc bình cho cô bé kia?"

Nghe thấy thế, nó lập tức tươi tỉnh hẳn lên. Thằng nhỏ này hay ghê, cảm xúc thay đổi xoành xoạch như thời tiết vậy.

"Hôm nay! Ăn trưa xong em sẽ đưa cho em ấy. À, phải rồi, chị cũng ăn cùng tụi em nhé? Niso nấu ngon lắm đó."

"Cảm ơn em, nhưng chị vừa ăn rồi."

"Vậy em bảo Niso nấu cho chị một chút thôi. À, có thứ gì chị không ăn được không? Em sẽ dặn Niso tránh chúng ra."

Coi bộ nó muốn ép tôi ăn bằng được đây.

Nhưng tôi cũng chẳng có lý do gì để từ chối.

"Chị không kiêng gì cả, nhưng thực sự là vừa ăn xong nên chỉ xin một chút thôi." .

"Cứ để em lo! Em sẽ phục vụ chị những món ăn tuyệt hảo!"

Thôi đi ông tướng, người nấu ăn là Niso chứ có phải cậu đâu.

Tôi đã tới thăm nhà của trưởng làng như vậy đó.

Khác hẳn với vẻ ngoài bề thế sung túc, bên trong ngôi nhà rất đối bình thường.

Những món đồ được bày biện trong phòng khách nơi Emil dẫn tôi tới đều đã cũ. Giống như vẻ ngoài đơn sơ của ngôi làng này, có lẽ nhà trưởng làng cũng chẳng khấm khá cho lắm. Thậm chí, tôi còn có cảm giác là họ không biết phải làm gì với phần đất quá rộng của nhà mình.

"Chị ngồi đi."

Emil kéo ghế: "Nào, mời chị." Tôi ngồi xuống theo lời mời của nó.

"Cảm ơn em. Thế cô bé giúp việc đâu rồi?"

"Em không biết nữa. Chắc em ấy sẽ đến ngay thôi."

"Vậy còn trưởng làng?"

"Chắc cũng đến ngay thôi ạ."

"Chị cứ có cảm giác như mình bị ghẻ lạnh ấy."

Đang nói chuyện với Emil, tôi chợt thấy có gì đó ở sau lưng. Mà không, không phải thấy, chỉ là có tiếng động nên tôi để ý thôi.

Tôi liền quay lại.

"A!"

Một cô bé đang đứng ở đó. Thấy tôi nhìn, nó giật mình, vai run bần lên rồi khẽ cúi chào, vẻ như sợ sệt. Biểu cảm thật đáng yêu.

Nhìn quần áo, tôi đoán nó là người giúp việc. Nó bận một chiếc váy tạp dề khá lớn (nói cách khác là bộ đồ của hầu gái) trên thân hình nhỏ bé của mình.

"Xin chào! Em là người Phương Đông phải không?"

Cô bé có mái tóc đen óng ả, thẳng mượt và đôi mắt màu nâu sẫm. Ngoại hình của nó giống với cô bé phù thủy tập sự người Phương Đông mà tôi từng gặp ở đất nước nào đó trước đây. Nhưng cô bé phù thủy tập sự kia tóc ngắn hơn một chút.

"Dạ? À, chuyện đó..."

Mới gặp đã hỏi quê quán của người ta thì bất lịch sự quá. Cô bé bối rối, liếc nhìn Emil như cầu cứu.

"Đúng vậy. Bố em đã đưa Niso từ một nước Phương Đông về đây."

"Sau đó, em ấy giúp việc trong nhà này."

Cô bé mang tên Niso khẽ gật đầu: "Vâng... Trưởng làng rất tốt với em ạ."

Nó máy móc trả lời như thế đang đọc theo một kịch bản đã được chuẩn bị từ trước.

"Thế giờ trường làng đang ở đâu?"

"Dạ... Ông chủ đang làm việc trong thư phòng..."

Nó nắm lấy tà váy, đáp. "Có việc gì không ạ?"

"À không, không có gì." Tôi lắc đầu.

Lúc ăn cơm thế nào chẳng gặp, không nhất thiết phải là bây giờ.

Nói xong, Niso nhìn xuống như để tránh chạm phải ánh mắt của tôi. Hình như nó không giỏi trò chuyện lắm.

Nhưng với người đang yêu, điều đó không khiến họ bận tâm. Emil tung tăng chạy đến bên cạnh Niso, chắn trước tầm nhìn của cô bé.

"Niso, bữa trưa nay có gì?" Nó đứng quay lưng lại nên tôi không thấy được biểu cảm trên khuôn mặt, nhưng chắc là đang cười toe toét rồi.

"Dạ, hôm... hôm nay... có cá nướng muối theo yêu cầu của trường làng ạ."

"Vậy hả? Niso này, em chuẩn bị cả phần ăn cho chị ấy nữa nhé?"

Emil chỉ tay về phía tôi, Niso thoáng nhìn theo rồi khẽ gật đầu.

"Được rồi chị nhé."

"Cảm ơn em. Nhưng chị không đói đâu nên làm cho chị ít ít thôi nhé."

"...Vâng."

Đúng như Emil nói, Niso lúc nào cũng buồn rầu. Nếu chỉ nhìn qua, ai không biết lại tưởng hai đứa tôi đang bắt nạt con bé.

"À, phải rồi. Niso, ăn cơm xong, anh có quà cho em đây."

"Hả, cho... cho em á?"

"Ừ. Em chờ nhé."

"Dạ thôi... Không cần đâu ạ. Nếu anh tặng quà cho một người giúp việc như em... ông chủ sẽ nổi giận mất..."

Lỗi nói của Niso không phải khiêm nhường mà là quá tự ti.

"Yên tâm, anh sẽ giải thích cẩn thận với bố mà."

"Dạ, nhưng..."

Sự phân vân của Niso khiến Emil sốt ruột, nó đành phải dùng biện pháp mạnh. "Vậy hãy coi đây là mệnh lệnh của anh. Em thấy sao?"

Chắc hẳn Niso đã cảm nhận được tình cảm chân thành của Emil. Nó từ tốn gật đầu, khẽ mỉm cười: "Nếu là mệnh lệnh thì..."

Nhìn Niso như vậy, Emil cũng nhoén cười.

Khoảng thời gian tiếp theo đúng là quá tẻ nhạt đối với tôi.

Emil sốt sắng phụ giúp Niso, bỏ mặc vị khách như tôi trong phòng khách. Tôi tính giúp một tay nên cũng đến nhà bếp, nhưng Emil đã cười toét miệng từ chối: "Chị cứ ngồi chơi đi! Cơm nước đã có bọn em lo rồi."

Không có gì vô ích hơn là chờ đợi thời gian trôi mà không biết nói chuyện với ai, cũng chẳng có việc gì để làm. Tôi bứt rứt không yên. Tự nhiên muốn đọc sách quá. Nhưng tôi không mang sách theo nên đành chịu.

Thôi thì ngồi trên ghế chờ thời gian trôi qua vậy.

Vài phút sau.

"Chẳng mấy khi có khách tới chơi."

Một người đàn ông to béo ngồi xuống đối diện tôi. Ông ta chưa già nhưng cũng không còn trẻ nữa, chắc khoảng từ 35 đến 40 tuổi. Tôi đoán vậy.

"Xin chào. Bác là trưởng làng ạ?" Tôi hỏi và tin chắc mình không nhầm.

"Phải." Thấy chưa.

"Cháu là Elaina, bạn của con trai bác. Cháu là một lữ khách. Rất hân hạnh được gặp bác ạ."

"Cháu lễ phép quá. Ta là bố của Emil."

Tôi biết chứ.

Ông ấy xuất hiện thật đúng lúc. Tôi đang là tỷ phú thời gian đây.

"Bác làm trưởng làng này từ bao giờ thế ạ?"

"Từ khi ngôi làng này được thành lập kìa."

"Thế ạ?"

"Ừm."

"Quả là một ngôi làng xinh đẹp."

"Ừm."

"Làng này có đặc sản gì không bác?"

"Không có."

"Hoàn toàn không có ư?"

"Ừ."

"Vậy ạ?"

Hình như câu chuyện nhạt nhẽo ấy còn kéo dài thêm chút nữa, nhưng tôi không nhớ nổi mình đã nói gì. Tóm lại là chuyện vô thường vô phạt.

Lát sau, Niso và Emil mang thức ăn lên.

Trong lúc hai đứa bày biện bàn ăn, tôi cảm nhận được một nỗi lo vô hình đang dâng lên cùng với cái dạ dày chỉ còn một xiu chỗ trống.

"....."

Đã dọn làm ít thôi cơ mà...

"Ồ? Em đã bỏ bớt rồi đó?" Emil ngây ngô trả lời. "Chị nhìn này, con cá bé tí, salad cũng ít nữa."

Nghe nó nói, tôi thấy quả là có ít thật. Ít hơn một nửa phần ăn của họ rồi đấy.

"Dạ... vẫn... vẫn nhiều ạ...? Nếu không ăn hết, chị có thể bỏ lại... cũng được."

"....."

Tôi cứng họng. Emil ngồi cạnh Niso, nheo mắt như muốn nói: "Chị ấy sẽ không bỏ lại đâu mà."

Và tôi ăn. Ăn hết sạch.

Đúng là đồ ăn rất ngon, nhưng tôi chỉ thưởng thức được lúc đầu, còn sau đó là nỗ lực nhồi nhét thức ăn vào bụng. Thật phí phạm.

"Cảm ơn mọi người về bữa ăn! Chị thấy ngon lắm, Niso."

"Dạ, cảm... cảm ơn chị." Niso khẽ cúi đầu, vẻ ngượng nghịu. "Em xin phép dọn bàn..."

Nói rồi nó đứng lên, thu dọn bát đĩa, cốc tách, tất nhiên, Emil cũng phụ một tay.

Nếu vậy chị cũng... Tôi toan đứng lên song Emil đã lại tươi cười: "Chị cứ để đó đi."

Nhân lúc hai đứa vào bếp, tôi hỏi trưởng làng.

"Bác gặp Niso ở đâu thế ạ?"

Sau khi uống nốt chỗ nước trong cốc, trưởng thôn nhiên đáp: "Ta mua nó ở châu Á."

Mua? Nói thế có nghĩa "Cô bé là nô lệ sao?"

"Ừm. Đó là chuyện của vài năm trước. Dạo ấy, vợ ta bỏ đi nên việc nhà không còn ai chăm lo, quán xuyến."

"....."

Tôi có điều muốn nói nhưng phải kiềm lại. Trưởng làng im lặng trong giây lát rồi tiếp tục câu chuyện.

"Lần đó, ta tìm thấy Niso ở một nước châu Á, nơi thi thoảng ta lại ghé qua vì công việc. Tuy giá hơi cao nhưng nó biết làm vài việc nhà, lại có

gương mặt thanh tú hứa hẹn sẽ là một mỹ nhân trong tương lai. Thế nên đã ta mua mà không hề do dự. Quả đúng như mong đợi, nó làm rất được việc." Ông ta xỏ ra một tràng cười thô lỗ.

"Emil có biết việc này không?"

"Ta nói với nó rồi, nhưng hình như nó không coi Niso là nô lệ."

Emil kể rằng trưởng làng "đưa" Niso về đây, nên rất có thể từ trước đến giờ nó không hề hay biết Niso là nô lệ.

Mà cho dù con bé bị mua làm nô lệ đi nữa, tôi vẫn tin là một người chân thành như Emil chắc chắn sẽ không thay đổi thái độ.

Câu chuyện vừa ngưng thì Niso lẳng lặng từ nhà bếp đi ra. Sau khi chắc chắn cốc của chúng tôi đã cạn, nó dọn từng chiếc khỏi bàn. Suốt thời gian ấy, con bé chỉ cúi mặt, có phải nó đã nghe thấy cuộc nói chuyện vừa rồi?

"Niso, đĩa to cất ở đâu?"

"Á...!"

Choang, một âm thanh chói tai vang lên.

Emil bất ngờ lao từ trong bếp ra, đụng trúng Niso đang đi vào, làm những chiếc cốc trên tay con bé rơi xuống đất.

Dưới chân hai đứa, những mảnh vỡ to nhỏ vương vãi khắp nơi.

"Mày làm cái gì thế?" Một giọng giận dữ phát ra từ phía đối diện tôi. Trưởng làng đứng bật dậy, tóm cổ áo Niso khi ấy đang ngậy ra vì bàng hoàng.

"Dọn dẹp ngay! Đồ vô tích sự! Đến bao giờ mày mới làm việc cho ra hồn được hả?"

"Cháu... cháu xin lỗi, cháu xin lỗi, cháu xin lỗi ông..."

"Thôi mà bố! Đây là lỗi của con! Bố đừng chỉ mắng Niso như vậy!"

"Mày im đi!"

Emil giật bản, vai rung lên, đầu cúi xuống.

Dường như đã thỏa mãn cơn giận, trưởng làng buông tay ra, hất hàm quát: "Dọn đi!" Niso nước mắt lưng tròng, gật đầu liên tục, hết xin lỗi hai người kia rồi lại tới tôi: "Em xin lỗi, em xin lỗi, em xin lỗi..." Nó liến thoắng như đang niệm thần chú vậy.

Thực sự, tôi không thể chịu nổi cảnh này.

Tôi thấy khó chịu. Khó chịu vô cùng.

Tôi kéo ghế ra, ngồi xuống cạnh đồng mảnh cốc và rút đũa phép: "Dùng cái này gom mảnh vỡ lại là được, không cần dọn đâu."

Đó là phép Đảo Ngược Thời Gian, rất hữu ích khi cần chữa lành vết thương hoặc sửa lại đồ đạc. Khi làn sương trắng mỏng man trên những mảnh thủy tinh trong suốt, thời gian quay ngược, những mảnh vỡ quy tụ lại và trở về hình dáng ban đầu.

Tôi đưa chiếc cốc nguyên vẹn cho Niso. "Lần sau cẩn thận đừng để rơi nữa nhé."

Con bé còn chưa hết bàng hoàng, không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

"Ta xin lỗi đã để cháu phải chứng kiến cảnh tượng khó coi này, lại còn được cháu sửa cốc cho..." Trưởng làng ở bên cạnh nói xen vào, giọng điệu

đã ôn hòa hơn. "Mày cũng phải cảm ơn đảng hoàng vào."

"Em xin lỗi ạ..."

Niso cúi gập xuống và nói cái điều chẳng hề ăn nhập gì.

"Không phải "xin lỗi" mà là "cảm ơn" chứ Niso."

Tôi nói.

Niso ngẩng đầu lên, lí nhí nói, nước mắt chỉ chực tuôn rơi.

"Em cảm ơn ạ."

"Phép đó em cũng làm được."

Sau khi trưởng làng đã yên vị trong thư phòng và Niso đã quay trở lại với việc rửa chén bát, Emil khó chịu nói.

Thật ra nó không cần cố "tỏ vẻ nguy hiểm" như vậy.

"Thôi chết, chị xin lỗi. Thế là chị quan tâm thừa rồi."

"Không phải, tại em chẳng làm được gì cả. Cảm ơn chị nhé."

"Có gì đâu "

"Nhưng phép đó em làm được thật."

"....."

Chắc nó ngượng vì vừa gây chuyện trước mặt cô bé mình thích.

"Không sao đâu, em đừng để ý." Tôi đặt tay lên vai nó. "Mà này, Niso đang buồn lắm đấy. Cơ hội tuyệt vời để tặng quà đó."

"Chị đúng là thiên tài...!"

"Ha ha. Em khen nữa cũng được."

Vừa nhìn thấy hy vọng, tâm trạng Emil đã thay đổi 180 độ. Thằng bé ngây thơ thật. Đáng yêu ghê!

Emil cầm chiếc bình giấu ra sau lưng, đợi đến khi Niso xong việc.

"....."

Niso với gương mặt ủ rũ bước ra từ nhà bếp, vừa ngạc nhiên vừa lúng túng trước sự xuất hiện bất ngờ của Emil. Nó phản ứng hết như một con thú nhỏ. Chắc đang nhớ tới vụ va chạm lúc nãy.

Emil tiến gần thêm một bước. "Niso à. Anh bảo ăn cơm xong sẽ có quà cho em đúng không?"

"...Dạ, vâng." Niso bẽn lẽn trả lời.

"Món quà đó đây." Emil chìa chiếc bình đang giấu sau lưng ra trước mặt.

Dường như không thể đoán được đó là gì, Niso cứ trân trân nhìn đám sương trắng lúc nhúc bên trong với vẻ đầy nghi ngại.

"Đây là bình chứa hạnh phúc đấy." Emil chạm tay vào nắp bình. "Trong này đựng hạnh phúc của rất nhiều người mà anh từng gặp ở rất nhiều nơi."

"... Hạnh phúc... của mọi người...?"

Emil mỉm cười khi thấy Niso nghiêng đầu ngạc nhiên.

"Chỉ xem được một lần thôi nên em nhìn kỹ nhé."

Póc, một âm thanh vui tai vang lên, nắp bình rời ra.

Không còn bị chặn lại nữa, làn khói trắng từ trong bình ủa ra, bay lên đến tận trần nhà. Rồi khi khắp trần nhà đã bàng bạc một sắc trắng như sương khói, những hạt li ti cũng từ từ bay lên.

Chúng như những mảnh thủy tinh phản chiếu ánh sáng lấp lánh và vẽ nên một cảnh tượng đầy ảo mộng. Đó chính là những giây phút hạnh phúc của mọi người. Những hạt ánh sáng phản chiếu hạnh phúc mà Emil thu thập được.

Đó là niềm hạnh phúc khi đón đưa con bé bỏng chào đời. Là niềm hạnh phúc khi được chiêm ngưỡng những cảnh sắc tuyệt đẹp. Là niềm hạnh phúc khi dạo bước bên người yêu. Là hạnh phúc nhỏ nhoi khi nhìn ngắm những bông hoa. Là hạnh phúc dâng trào khi vượt qua khó khăn, thử thách. Hay hạnh phúc giản đơn khi vừa tắm nắng vừa đọc sách trong ngày nghỉ, rồi ngủ quên lúc nào không hay.

"Ngoài kia ngập tràn hạnh phúc như vậy đấy." Emil cầm tay Niso, nói. "Thế nên em đừng buồn. Anh sẽ làm cho em hạnh phúc."

Niso thần thờ, dăm dăm nhìn những hạt ánh sáng lấp lánh, cuối cùng, nước mắt lặng lẽ trào ra. Một tay nó giữ chặt lấy miệng để không bật khóc thành tiếng, trong khi nước mắt vẫn lăn tăn tuôn rơi.

Emil cười đau khổ, nhẹ nhàng ôm Niso vào lòng.

Những giọt nước mắt rơi xuống.

Lấp lánh như những mảnh hạnh phúc kia, rồi òa vỡ.

"Chị cứ thong thả cũng được mà."

Hai cái cây đứng đó thay cho cổng làng. Emil tiễn tôi đến tận đây, ừ ờ như chú cún nhỏ bị bỏ rơi.

Cạnh nó là Niso, cô bé giúp việc. Khuôn mặt cô bé vốn không nhiều biểu cảm nên tôi không dám chắc nó có tiếc nuối về cuộc chia tay này hay không.

Tôi lắc đầu.

"Chị rất tiếc nhưng không thể ở lại đây lâu được."

Tôi nói và lấy chổi thần ra.

"... Thế lần sau chị lại đến chơi nhé. Em và Niso sẽ đãi chị những món thật ngon. Niso nhỉ?"

"Dạ... Em sẽ chờ ạ."

Niso khẽ cúi chào.

Tôi lên chổi và bắt đầu di chuyển. "Ừ, chị sẽ lại tới. Chắc chắn đấy, một lúc nào đó nhé."

Khi cuộc phiêu lưu của tôi kết thúc, có lẽ thế.

Hai đứa cứ đứng vậy tay khi bóng tối xa dần. Emil vung tay loạn xạ. Còn Niso chỉ khẽ vẫy từ khuỷu đến bàn tay.

".....?"

Tôi chột chạm phải ánh mắt Niso.

Đôi mắt đen sâu thẳm. Nhưng không phải màu đen đơn thuần mà tăm tối như gói trọn cả màn đêm.

Như thế đã hoàn toàn tuyệt vọng. Như thế một người chết.

Khác hẳn đôi mắt mà tôi thấy lần đầu ở nhà trường làng.

... Sao thế nhỉ?

Mãi đến khi nhìn thấy thành phố tiếp theo, tôi mới nhớ ra.

Đó là phần kết của cuốn sách ngày xưa tôi từng đọc.

Câu chuyện kể về một người chồng đã đi vòng quanh thế giới, dùng phép thuật thu tóm những khoảnh khắc anh chiêm ngưỡng cảnh đẹp bên ngoài, mang về cho người vợ đau ốm không thể ra khỏi nhà xem...

Một cái kết đầy chua xót mà sao lúc trước tôi lại có thể quên?

Người vợ say đắm những cảnh đẹp kia, cô cố hết sức cử động cái thân thể vốn không còn cử động được nữa và qua đời quá sớm trước khi tàn mệnh... Câu chuyện kết thúc như vậy đó. Một câu chuyện đầy tính giáo huấn, rằng "những điều mình nghĩ là tốt cho người khác không phải lúc nào cũng đúng".

Niso đã nghĩ gì khi được xem những thứ bên trong chiếc bình kia? Và cô bé đã quyết tâm làm gì?

Hay là...

"....."

Không, không thế nào. Không thể có chuyện đó đâu. Tôi ngoảnh lại, gió vẫn luân vũ trên đồng cỏ trải rộng nồn nà sắc xanh. Đám hoa dại vẫn bùng lên dưới ánh mặt trời, dập dềnh như ngọn sóng.

Một khung cảnh tuyệt đẹp.

Nhưng có lẽ tôi sẽ chẳng bao giờ quay lại đây lần nữa. Vì có quay lại cũng chỉ đau lòng mà thôi.

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 1

Jougi Shiraishi
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Chương 7: Trước cuộc đấu

Tôi đến vương quốc nọ vào buổi sáng tinh mơ. Đó là vương quốc tôi tình cờ phát hiện ra khi đang cưỡi chổi bay trên vùng bình nguyên rộng lớn nên chẳng thể đoán được nó là vương quốc thế nào.

Để vào một ngôi làng nhỏ đến mức cổng còn không có, bạn không cần phải làm thủ tục gì cả. Nhưng để vào một vương quốc có lãnh thổ, chắc chắn bạn sẽ bị lính gác kiểm tra.

Nói vậy chứ cũng không phải tra hỏi thông tin gì đặc biệt mà chỉ là những câu rất bình thường như:

"Tên cô là gì?"

"Elaina."

"Cô đến từ đâu?"

"Vương quốc Robetta Thanh Bình."

"Mục đích cô đến đây là gì?"

"Du lịch."

"Cô định ở đây trong bao lâu?"

"Chắc khoảng ba ngày."

Thường thì việc hỏi han sẽ kết thúc ở đó, tôi sẽ nộp tiền nếu họ yêu cầu trả phí thông hành, rồi người lính gác sẽ nói: "Mời vào. Chúc quý khách có những ngày vui vẻ."

"Cô thuộc phái ăn bánh mì hay ăn cơm buổi sáng?"

Thế nhưng ở đây, anh ta vẫn tiếp tục hỏi. Một câu hỏi hoàn toàn không rõ mục đích.

"... Sao cơ?" Tôi nhăn mặt hỏi lại.

Người lính gác vẫn không thay đổi sắc mặt.

"Thì cô thuộc phái ăn bánh mì hay ăn cơm buổi sáng? Đây là thông tin cần thiết cho việc nhập quốc nên cô hãy trả lời trung thực."

Đất nước này đang xảy ra xung đột văn hóa ẩm thực hay sao?

Nhưng nếu đó là thông tin cần thiết thì tôi sẽ trả lời trung thực, mặc dù tôi thấy câu hỏi này có phần không phù hợp khi làm thủ tục chính thức.

"Tôi không thuộc phái nào cả. Tôi là lữ khách nên sẽ thay đổi thói quen cho phù hợp với văn hóa của đất nước mình sắp đến."

Tất nhiên tôi đâu thể nói mình chỉ ăn được bánh mì khi đang ở một đất nước có văn hóa ăn cơm, và ngược lại. Thế nên cứ đứng trung lập cho lành.

"Hừm... Lạ nhỉ!" Người lính gác xoa cằm, bước lùi lại và nói.

"Tôi hiểu rồi. Vậy tôi sẽ đánh dấu cả hai phương án nhé."

"Chúc nữ phù thủy có những ngày vui vẻ ở vương quốc này."

Tôi cúi chào rồi đi qua cánh cổng.

Ngay sau đó, tôi đã hiểu vì sao anh ta lại hỏi một câu kỳ lạ đến vậy.

Hình như đất nước này do hai nền văn hóa pha trộn mà thành.

Vừa qua cổng, tôi đã thấy ngay một thủy lộ lớn. Nhà cửa mọc lên hai bên thủy lộ đó, bên phải theo phong cách phương Đông, bên trái theo phong cách phương Tây.

Ngay trước cổng cũng có hai con đường. Bên phải ghi "Phố Phương Đông: Phái ăn cơm mời đi lối này!" Bên trái ghi "Phố Phương Tây: Phái ăn bánh mì mời đi lối này!"

Có vẻ như đất nước này được chia thành hai phái và phân định ranh giới rõ ràng.

"Ừm..."

Bối rối ghê. Thực ra tôi đi bên nào cũng được.

Nhưng nghĩ kỹ thì từ trước đến giờ, tôi chưa từng dạo bước trên phố kiểu phương Đông. Phố phương Tây tôi đã quen quá rồi.

Vậy là quyết định xong.

Tôi rẽ về bên phải.

Đó là một con đường với những viên đá vuông vức được sắp xếp ngay hàng thẳng lối. Nhìn lên trên sẽ thấy dãy nhà gỗ xinh xắn tuân theo một kiểu cách chung. Phía cuối dãy nhà là cung điện. Có thể thấy cung điện nằm ở vị trí trung tâm phân chia vương quốc làm đôi, giống như nằm chính giữa thủy lộ vậy.

Trên con đường dẫn đến cung điện có một cây cầu. Bên dưới cây cầu mới tinh có phần không phù hợp với dãy phố cổ kính này, những con thuyền nhỏ trông như đang qua lại trong lòng chiếc ống tròn được hình thành do bóng cầu phản chiếu xuống mặt nước.

".....?"

Bộ dạng những người trên cầu khá kỳ lạ khiến tôi thắc mắc.

Một thanh niên đang ngồi ăn sáng ở lan can. Anh ta mặc quần áo kiểu Nhật nên tôi đoán là người Phương Đông, nhưng thứ anh ta ăn rõ ràng là bánh mì. Người theo phái ăn cơm lại ăn bánh mì ư?

Bên cạnh anh ta, một cô gái đang phồng má ăn cơm nắm với vẻ ngon lành. Hình như cô ta theo phái ăn cơm. Vậy mà lại mặc váy?

Cảnh tượng khó hiểu ấy khiến tôi tò mò.

"Xin lỗi."

Tôi liền bắt chuyện với hai người đó.

Họ quay sang nhìn nhau, rồi chàng trai đáp: "Có chuyện gì thế?" Anh ta cầm bánh mì nhưng lại mặc đồ Nhật. Thật khác thường.

Tôi giới thiệu qua về mình rồi hỏi: "Đất nước này thế nào vậy?"

"Cô có hỏi thì tôi cũng chịu... Ừm..." Anh ta khoanh tay lại, đá câu hỏi sang cho cô gái bên cạnh: "Thế nào em nhỉ?"

"Một đất nước tuyệt vời."

"À, đúng rồi. Một đất nước tuyệt vời. Phải, một đất nước tuyệt vời đấy."

Đó không phải điều tôi muốn hỏi. Tôi cần gì đó cụ thể hơn, kiểu như...

"Những con phố cũng rất tuyệt, cả anh cũng tuyệt nữa!"

"Người đâu mà đáng ghét thế nhỉ... Em còn tuyệt hơn ấy."

"Hi hi..."

"Ha ha..."

Xem ra tôi ở đây chỉ tổ làm kỳ đà cản mũi. Có lẽ nên đi thôi.

Hỏi hai người này cũng không biết được điều mình muốn biết, chẳng thà kết thúc câu chuyện sớm cho rồi? Chà, đúng đó.

Dù sao tôi cũng cảm ơn họ rồi rời đi.

Trong khoảng thời gian cho phép, tôi dạo quanh phố Phương Tây và phố Phương Đông, tranh thủ tìm hiểu thông tin luôn. Nhưng càng đi, tôi càng thấy lạ. Sáng sớm vắng vẻ nên tôi chưa nhận ra, buổi trưa đông đúc hơn, người ta băng qua cầu, di chuyển từ Tây sang Đông, từ Đông sang Tây như thể không có sự phân chia rõ ràng nào vậy.

Càng kỳ lạ hơn khi một quầy bán bánh mì lưu động treo biển "Không bán cho người theo phái ăn cơm" nhưng chủ quán vẫn đường hoàng đưa bánh cho những người mặc đồ Nhật.

Chẳng riêng gì quầy lưu động, mọi cửa hàng trên đất nước này đều có quy định như vậy, tiệm tạp hóa, tiệm rau củ hay bất cứ tiệm nào cũng đều treo biển từ chối phục vụ khách hàng đến từ khu phố bên kia.

Song không ai bận tâm điều đó. Những tấm biển kia chẳng hề có nghĩa lý gì.

Tôi từ phố Phương Tây trở lại phố Phương Đông rồi ghé vào một tiệm dango.

"Xin mời vào. Quý khách dùng gì ạ?"

Một người phụ nữ mặc đồ Nhật đã xuất hiện ngay sau khi tôi vừa ngồi xuống ghế. Tôi chỉ tấm biển "Không bán cho người theo phái ăn bánh mì"

treo bên ngoài và nói: "Tôi theo phái ăn bánh mì."

"Quý khách đùa gì vậy?"

Cô ta lấy tay che miệng, cười khúc khích. Một cử chỉ thật tao nhã.

"Đùa là sao?"

Người phụ nữ nheo mắt nhìn tôi, nói: "Ai hơi đâu mà bạn tâm tới cái vật trang trí ấy."

Quả thực, nếu quan sát các khu phố sẽ thấy chẳng có ai để ý đến mấy tâm biển cả. Vậy thì treo biển làm gì?

"Quý khách dùng gì ạ?"

"Cho tôi ba xâu mitarashi dango."

(Loại dango nướng, phết nước sốt được làm từ nước, xì dầu, đường, mirin và tinh bột bắp)

"Có ngay."

Mang trong lòng cảm giác kỳ lạ, tôi đi tìm nhà trọ ở khu phố phía Tây.

Phố phía Đông cũng có nhà trọ, nhưng bên đó không được vì tôi chỉ có thể ngủ trên giường mà thôi. Nói đúng hơn, tôi không quen và không thích nhà trọ kiểu phương Đông. Tôi cũng không thoải mái khi đi chân trần trên cỏ nữa.

Tôi loanh quanh khắp phố và vào quán trọ trông có vẻ rẻ nhất. Quán có treo biển "Không nhận khách trọ theo phái ăn cơm". Mà thôi, kệ nó đi.

"Chào quý khách."

Khi tôi bước vào, chủ quán đang uể oải chống tay lên má ở quầy lễ tân.

"Cho tôi trọ một đêm." Tôi chìa đồng bạc ra và nói.

"Cảm ơn quý khách. Xin mời điền vào phiếu này."

"Vâng."

Tôi đã quá quen với tờ phiếu ấy nên chỉ điền loáng một cái là xong.

Lúc đưa lại phiếu cho chủ quán trọ, tôi hỏi: "Ông có thể cho tôi biết vài điều về đất nước này được không?"

"... Tôi chưa từng gặp cô. Cô là lữ khách ư?"

"Vâng. Thế nên tôi thấy đất nước này vô cùng kỳ lạ."

Chủ quán im lặng giây lát rồi nói: "Cô muốn hỏi gì?"Ồ, ông ấy thật hiểu chuyện. Quả không hổ là người chuyên phục vụ các lữ khách.

"Tôi muốn biết vì sao phía Đông và phía Tây lại khác nhau đến thế?"

Và chủ quán trọ đã cho tôi biết điều tôi muốn biết.

"Đây vốn là hai nước tiếp giáp nhau thông qua thủy lộ. Nước phía Đông kế thừa văn hóa phương Đông, nước phía Tây kế thừa văn hóa phương Tây. Mỗi nước đều có một vị vua trị vì. Hai vị vua rất hòa hảo và thương tổ chức giao lưu giữa hai nước. Nói chung, tình hình lúc đó cũng không khác bây giờ là mấy."

"Vâng."

Khá là dễ hiểu.

"Một hôm, hai vị vua bàn nhau sáp nhập hai nước. Không ai phản đối cả. Vương quốc phía Tây cũng như vương quốc phía Đông đều đồng tình. Thậm chí họ còn thấy như vậy là muộn nữa."

"Cây cầu nối hai khu phố được xây dựng khi đó ạ?"

Chủ quán gật đầu. "Phải. Nó được xây để kỷ niệm ngày sáp nhập."

"Ra vậy."

Hèn gì mà mới đến thế.

"Lúc đó, hai vị vua đều có con. Vị vua ở phía Tây có con gái. Vị vua ở phía Đông có con trai. Hai người con cũng thân nhau giống như vua cha của họ, rồi họ kết hôn, xây cung điện trước thủy lộ, nghĩa là chính giữa vương quốc và sống ở đó. Đến giờ, hai người họ vẫn là biểu tượng của vương quốc này."

Đấy là những gì tôi biết được.

Ông chủ quán trọ đặt chìa khóa phòng lên quầy lễ tân và nói. Tôi liền tiếp lời.

"Cảm ơn ông. Tôi hỏi một câu nữa được không?"

"Câu gì thế?"

Tôi kể lại chuyện về câu hỏi lạ lùng lúc nhập quốc, chuyện những tấm biển kỳ quặc trước cổng thành và các cửa tiệm, rồi chuyện đôi nam nữ ở trên cầu.

"Lúc đầu tôi tưởng đất nước này bị chia làm hai, nhưng quan sát kỹ thì thấy dường như không ai để ý đến những tấm biển cả. Họ thường xuyên qua cầu, giao lưu với nhau. Nếu vậy thì treo biển làm gì?"

Chủ quán im lặng nghe tôi nói rồi gật đầu: "Hừm."

"Đó là để chuẩn bị cho cuộc đấu."

Ông ấy trả lời nhẹ tênh khiến tôi không tin nổi vào tai mình.

"Cuộc đấu? Cụ thể là làm gì?"

"Nghe nói hai người đó muốn đất nước đi theo một nền văn hóa duy nhất là phương Đông hoặc phương Tây. Thế nên mới có những tấm biển kia, và người lính gác mới hỏi câu hỏi lạ lùng ấy."

Nghĩa là họ đang hủy hoại vương quốc mà hai vị vua đi trước đã cố gắng hợp nhất trên cơ sở lưu giữ những giá trị tốt đẹp ở từng nước ư?

Nhưng tại sao?

"Vì hai người đó không biết thế nào là 'thỏa hiệp'."

Chủ quán mỉm cười.

À, sau đó, tôi còn bị đòi cả phí cung cấp thông tin nữa.

Tôi ở lại vài ngày rồi làm thủ tục rời đi. Mặc dù đất nước giao thoa văn hóa Đông Tây này có sức hút mãnh liệt nhưng suy cho cùng, nó cũng chỉ là một đất nước mà thôi.

Tôi thấy thế là đủ rồi.

Rốt cuộc vẫn chưa biết thứ mình muốn mà đã rời đi... Nhưng không sao, nhỉ? Cũng đâu phải điều gì quá đặc biệt đến mức phải tìm kiếm đồ con mắt. Song nếu có ai nói cho tôi biết tại sao lại treo những tấm biển ấy, chắc chắn tôi sẽ hỏi.

Ừm, thôi không sao. Tôi ép mình phải chấp nhận và đi qua cổng thành.

"A, nữ phù thủy. Xin đợi một lát. "

Tôi bị chặn lại. Người lính canh dựng cây giáo ở bên cạnh, cản đường tôi.

"..... Có việc gì thế?" Tôi ngạc nhiên.

"Nếu có thể, xin cô bớt chút thời gian được không?"

"..... ? Tại sao?"

Bớt hay không thì còn tùy thời gian, trường hợp, tình hình. Nếu là việc tầm phào, tôi sẽ từ chối và đi khỏi đây.

"Nhà vua và Hoàng hậu của chúng tôi có lời mời ạ."

"..... Há?"

Coi bộ không phải chuyện tầm phào rồi.

Xuôi theo thủy lộ, tôi được dẫn đến cung điện, nơi được xây nên để bảo tồn hai nền văn hóa.

Họ đưa tôi đi trong lâu đài với các yếu tố Đông Tây lai tạp loạn xì ngầu, cuối cùng đến một căn phòng lớn như được cắt ghép từ hai nửa của hai căn phòng kiểu Đông và kiểu Tây.

Thật không thể bình tĩnh nổi...

Nghe có tiếng người đóng cánh cửa phía sau, tôi tiếp tục đi. Phía trước là hai ngai vàng.

Đôi nam nữ ngồi đó đang tranh luận, hình như không hề nhận ra sự tồn tại của tôi.

"Bởi vậy ta mới nói phân định thắng thua bằng shogi! Ngoài ra còn cách nào khác đâu!"

(Loại cờ truyền thống của Nhật)

"Chơi shogi thì Hoàng hậu có lợi còn gì? Ta phải nói là nên chơi cờ vua bao nhiêu lần Hoàng hậu mới hiểu đây?"

"Hừm..."

"Hừm..."

Bầu không khí đáng sợ đến mức tưởng như sắp xảy ra xô xát. Hai người cứ thế ngồi trên ngai vàng chăm chăm nhìn nhau.

Tôi hăng giọng để báo cho họ biết sự có mặt của mình. Không thể rõ ràng hơn. Cuối cùng họ cũng chịu chú ý đến tôi.

"Ồ, người là..."

"Lữ khách phải không? Chà chà..."

Tôi cúi chào. "Nghe nói hai người có việc cần gấp nên mời tôi đến đây. Xin hỏi đó là việc gì vậy?"

"Ừm, thực ra..."

Nhà vua vừa mở lời đã bị Hoàng hậu lấn át.

"Để ta nói chuyện với nữ phù thủy là được rồi."

"Cái gì? Ở đây ta là..."

"Không. Để ta nói."

Ai cũng được, làm ơn nhanh giùm tôi. Trời ạ!

Sau một hồi tranh cãi, cuối cùng Nhà vua cũng được đại diện kể chuyện.

"Thực ra, vương quốc này sắp bước vào một cuộc chiến. Như người thấy đó, ta và người phụ nữ này có hiềm khích. Nhưng chúng ta chưa quyết định được cách phân thắng bại. Theo ta biết thì người là người trung lập, không theo phe nào cả. Vì vậy, ta muốn người lựa chọn cho chúng ta."

"... Chưa quyết định cách thi đấu sao?" Không, phải hỏi từ trước đó nữa kìa. "Nhưng chuyện đấu đá này bắt đầu từ đâu?"

Nhà vua liền lớn tiếng.

"Người phụ nữ này đã nhục mạ người phương Tây, bảo 'ai không ăn cơm vào bữa sáng thì không phải con người'."

Ngay lập tức, Hoàng hậu phản pháo. "Không. Chính Nhà vua nói 'những kẻ không ăn bánh mì vào bữa sáng còn không bằng động vật'."

"Thôi đủ rồi. Hai người yên lặng chút đi."

"....."

"....."

Quá nhức đầu nên tôi yêu cầu họ im lặng.

Sau khi đã kiểm soát được tình hình, tôi bắt đầu câu chuyện với Nhà vua.

"Thưa đức vua, khi vào vương quốc này, điều đầu tiên đập vào mắt tôi là những tấm biển lạ lùng. Đó là những tấm biển không rõ nghĩa, như muốn tách riêng phe ăn cơm và phe ăn bánh mì. Rốt cuộc, treo biển để làm gì vậy?"

"Để xem bên nào đông hơn."

"Để xem bên nào mạnh hơn."

Tại sao Hoàng hậu cũng trả lời...

Thôi không sao. Tôi không muốn rắc rối nên ngó lơ.

"Vậy kết quả thế nào?" Tôi hỏi tiếp.

"Người phía Tây đông hơn." Nhà vua đáp.

"Nhưng phía Đông có nhiều người quyền lực hơn." Hoàng hậu cũng nói.

"Thế nên ta mới bảo cứ quyết định theo đa số."

"Không được. Phải quyết định dựa vào mức độ đầu tư chứ."

"Hình như Hoàng hậu vẫn chưa hiểu thì phải?"

"Chính Nhà vua không hiểu thì có."

Hai người đó lại lờm nhau.

Tôi chợt nghĩ. Lúc mình mới bước vào đây hai người này đang nói chuyện gì nhỉ? Hình như tranh cãi về shogi với cờ vua.

Còn chưa quyết định theo đa số hay theo đầu tư mà đã chuyển sang cờ quạt là sao?

Tôi chưa kịp hỏi thì họ đã tự nói.

"Cuối cùng vẫn không chọn được. Vì vậy, ta muốn dùng cờ vua để quyết định cách quyết định cách quyết định cách quyết định cách quyết định cách quyết định cách quyết định cách quyết định cách quyết định cách phân định thắng thua."

"Không, phải là shogi."

"....."

"Thật không biết điều. Nếu là shogi thì Hoàng hậu có lợi hơn còn gì!"

"Chính Người không biết điều thì có, Người chơi cờ vua luôn thắng đó thôi!"

"....."

Có lẽ tôi đã hiểu được nguyên nhân sâu xa của tất cả những chuyện này.

Nhưng để chắc chắn, tôi vẫn muốn xác nhận lại.

"Xin hỏi, hai người bắt đầu tranh cãi thế này từ khi nào?"

Cả hai cùng nhìn về phía tôi, đồng thanh nói.

"Hai năm trước."

"Ra vậy."

Thế thì chịu rồi, bó tay.

Nói xong, tôi rời hoàng cung. Hai người đó không hề níu tôi lại mà vẫn tiếp tục tranh cãi.

Giờ tôi đã hiểu vì sao người dân ở đây quá ngán ngẩm và không buồn để ý tới mấy tấm biển.

Đã hai năm trôi qua kể từ khi hai người đó bắt đầu tranh cãi và nói về việc hưởng đất nước đi theo một nền văn hóa. Đến giờ câu chuyện vẫn giậm chân tại chỗ, chỉ có thời gian không ngừng trôi, chắc đã chẳng còn ai bận tâm tới mục đích treo những tấm biển là để phân thắng bại nữa.

Chúng chỉ còn là vật trang trí mà thôi.

Nhìn từ góc độ khác, có thể thấy quyền lực của Nhà vua cũng trở nên vô hiệu. Bởi lẽ ở đất nước này, đã không còn ai nhất nhất tuân lời Nhà vua nữa rồi.

"A, nữ phù thủy. Cô thấy đất nước này thế nào?"

Khi tôi từ Hoàng cung ra tới cổng thành, người lính gác tươi cười chào đón. Tôi đi qua anh ta, đặt chân ra thế giới bên ngoài rồi ngoảnh lại.

Ngắm nhìn đất nước kỳ lạ với hai nền văn hóa song song tồn tại ấy, tôi nói.

"Một đất nước thanh bình."

Nhưng tôi không biết tương lai của đất nước sẽ ra sao.

Có thể hai người kia sẽ nhận ra mình đã lãng phí thời gian, rồi chú tâm vào việc nước.

Hoặc họ cứ tiếp tục như bây giờ và khiến đất nước ngày càng kỳ cục hơn.

Chuyện đó chẳng ai biết trước được.

"Đúng đấy. Một đất nước tuyệt vời phải không?"

Người lính gặt đầu mùa nguyệt.

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 1

Jougi Shiraishi

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Chương 8: Trên đường - Hai chàng trai tranh nhau một cô gái

Sau cơn mưa, đám hoa cỏ trong rừng sáng bừng lên dưới ánh nắng rọi xuống từ những tán cây. Một cô bé đáng yêu đang cười chối, lướt đi trên con đường chạy thẳng tới bên kia khu rừng.

Trên ngực cô bé cài huy hiệu hình ngôi sao. Chiếc mũ chóp nhọn được bàn tay giữ lại để gió khỏi thổi bay, bộ áo choàng đen ôm lấy thân người, cô bé trong dáng vẻ phù thủy chính hiệu ấy là ai ta?

Phải rồi, là tôi đó.

Tôi đang trên đường di chuyển từ đất nước giao thoa văn hóa Đông Tây mà mình vừa ghé qua hôm trước, tới đất nước gần nhất. Nghe nói đất nước này hết sức bình thường, chẳng có gì đặc biệt cả. Chỉ là cơ bắp người dân hơi nở nang một chút thôi, còn lại thì bình thường, ủa, mà như vậy là bình thường sao?

Anh chàng "nào nhiệm cơ" tôi từng gặp hẳn sẽ thích sống ở đó lắm, nhưng tôi chắc chỉ nán lại một ngày rồi đi thôi.

Tôi nhăn nha suy nghĩ trong lúc ngắm nhìn phong cảnh trôi qua trước mắt.

Giờ tôi đang rảnh mà. Vì vậy, ngay cả những tạp âm khẽ vang lên từ khu rừng yên tĩnh cũng chạm đến tai tôi rõ nét.

"Nhắc lại luật chơi lần nữa nhé. Chúng ta sẽ đi từ đây cho đến hết một vòng đường rừng, ai về đích trước sẽ được làm người yêu cô ấy. Ok chưa?"

"R... rồi. Thế là khỏi lẩn cẩn, được đó."

"... Như vậy sẽ không có chuyện gian lận."

"Tất... tất nhiên. Không... không đời nào tôi làm thế."

"... Ai biết."

Giọng một anh chàng có vẻ hoạt bát và một anh chàng cà lăm. Hình như họ sắp thi thử gì đó. Tôi đang suy nghĩ thì lần này đến giọng một cô gái.

"Hả? Nghĩa là em phải đợi ở đây một mình sao? Ôi, không chịu đâu."

Giọng nói nhõng nhẽo ấy nghe rõ đến mức khó chịu khiến tôi phát ớn.

Tôi lơ đãng thả trôi tâm trí và lại bị một phen giật bắn khi chạm phải ánh mắt cô ta.

Cô gái với mái tóc đen và khuôn mặt dễ thương lấm bầm: "A, may quá!"

... Ôi không!

Nhìn thấy rồi mà cứ thế bỏ đi e không hay nên tôi bay chậm lại.

Tiếc là quyết định đó quá sai lầm.

Cô gái tóc đen chạy tới, lôi tuột tôi xuống khỏi cây chuối.

"Aaaa! Đáng yêu quá đi! Ôi, đó là chiếc huy hiệu mà chỉ phù thủy mới có! Tuyệt quá! Thế thì chị là phù thủy rồi."

"Phải..."

"Không thể tin nổi! Chị đáng yêu thế này mà lại là phù thủy, thật không thể tin nổi!"

"Cảm ơn..."

"Chị biết phép thuật ạ? Ý em là, vừa rồi chị cười chối bay nhỉ? Không thể tin nổi!"

"Ừ, đúng rồi..."

"Thế bây giờ chị có rảnh không?"

"À, thực ra..."

"Hai anh ơi! Em sẽ chờ ở đây cùng chị này!"

"Ơ..."

Khoan, nghe tôi nói đã chứ.

Rốt cuộc, nó vừa xô một tràng "Đáng yêu quá!" "Không thể tin nổi!" vừa lôi xềnh xệch tôi đến trước mặt hai anh chàng kia.

Họ nhìn tôi chăm chăm.

"Ở cùng một phù thủy à? Vậy thì bọn anh khỏi lo em bị gấu tấn công. Chà, tốt rồi." Anh chàng đẹp trai thở phào.

"Đúng... đúng đó. Vậy là yên tâm rồi, phù." Anh chàng mập mập hỗn hển tiếp lời.

.....

Tôi thì thăm vào tai con bé bên cạnh.

"Chuyện này là sao?"

"Sao là sao ạ?"

Nó tỏ vẻ ngạc nhiên, đoạn giải thích: "Em xin lỗi, em chưa nói với chị nhi. Chuyện là, hai anh này đang tranh giành em..."

Không cái đó tôi biết. Lúc đang bay tôi nghe thấy rồi. Điều tôi muốn hỏi không phải chuyện tầm phào ấy.

"Hai người này tranh giành em?"

Tôi nói nhỏ hết sức để họ không nghe thấy.

"Vâng?"

Nó trả lời như thể đó là điều hiển nhiên vậy.

Tôi lại nhìn hai tên con trai, trong lòng đầy cảm xúc phức tạp khó diễn tả.

Anh chàng đẹp trai tùm tùm cười, khoe hàm răng trắng sáng. Nom chói cả mắt.

Cậu mập đang chùi mồ hôi bên cạnh. Lại còn bốc mùi nữa. Rõ ràng là ở dơ.

Theo tôi thấy thì diện mạo hai bên chênh nhau một trời một vực, vậy mà còn phải thi thố sao? Con bé bị ngốc à? Không hiểu nó nghĩ gì nữa.

Có khi nào cậu mập kia có năng lực đặc biệt không nhỉ? Hay anh chàng sạch sẽ lại xấu tính khó ưa?

.....

Tệ thật, tôi bắt đầu thấy tò mò rồi.

"Được. Vậy tôi sẽ bảo vệ cô ấy."

Cuối cùng, tôi quyết định tham gia.

"Nào, xuất phát."

Tôi vỗ tay, hai anh chàng đồng loạt chạy. "Aaaaaaaa! Trái tim cô ấy thuộc về tôi!" Sạch Sẽ chạy rất hăng.

"Phù... phù... Học... học..." Ở Dơ vừa xuất phát đã mệt bở hơi tai.

Ừa? Lạ thật. Tôi lại tưởng anh ta sẽ phát huy sức mạnh thể chất đáng sợ của mình và thắng áp đảo chứ. Khi bóng hai người đã khuất hẳn, tôi mới hỏi con bé.

"Sao em bắt họ thi thử vậy?"

Đang thành thói uống nước, nó lúng búng trong miệng: "Hử...?" rồi chỉ cái chai.

"Chị biết ai chuẩn bị nước này không?"

"Không phải em tự chuẩn bị sao?"

Con bé lắc đầu.

"Cái này anh Béo chuẩn bị cho em đây. Trông anh ấy lôi thôi vậy chứ chu đáo lắm."

"Anh Béo?"

Chắc nó nói tới Ở Dơ.

Biệt danh khá đúng đấy chứ. Không, phải nói là y chang.

"À, chị cũng có phần đó."

"Sao cả chị...?"

Lạ thật.

Tôi chỉ tình cờ ngang qua đây thôi mà.

"Lúc này, anh ấy lén đưa cho em trước khi cuộc đua bắt đầu. Hình như mang đi để phòng hờ. Của chị nè."

Con bé dúm chai nước vào tay tôi. Tôi không khát, nhưng thôi, cứ nhận đi.

Nước trong chai phản chiếu ánh mặt trời, sáng bừng lên.

Giờ thì tôi hiểu rồi. Đúng là chu đáo thật. Không ngờ anh ta còn chuẩn bị cả nước cho tôi.

"Vậy là em thích cả nội tâm của anh Béo lẫn ngoại hình của anh đẹp trai hả? Chuyện này đầu đầu thật chứ chẳng chơi."

Tôi không hề có ý ghen tị.

Nghe vậy, con bé cười khan rồi hờ hững nói:

"Không, em đâu có thích anh Béo."

..... Sao cơ?

"Thế là thế nào?"

Tôi tưởng nó không biết chọn ai nên mới để họ thi đấu chứ.

Con bé uống cạn chai nước, làm bộ ngất ngây: "Khà...!" và nói:

"Em rảnh nên bày trò trên anh ta thôi."

"....."

"Người như vậy không dùng được. Có nhiều dây nước làm sao đánh tan cơn khát của em." Nó liệng cái chai rỗng vào rừng.

Nói ra điều này sau khi gọi anh ta là Ở Dơ thì có vẻ tiền hậu bất nhất nên tôi cũng không thích lắm, nhưng thực sự, từ tận đáy lòng, tôi nghĩ. Tôi cầu nguyện.

Ông trời hãy trừng phạt con bé kia đi.

Không thể tin nổi.

Nó bị trời phạt thật.

Chuyện xảy ra chỉ vài phút sau khi ném cái chai. Tự nhiên nó ngáp rõ to rồi cứ thế lăn đùng ra phía sau.

Bịch.

May mà bụi cây là tấm nệm không tồi nên đầu nó không bị đập mạnh.

Những điều tôi nhủ thầm khi này phải bí mật đây nhé.

Tự nhiên nó lăn đùng ra nên tôi cũng hoảng, tưởng nó chết. May mà không phải, vì tôi đã nghe thấy tiếng nó ngáy vang bên tai.

Giờ tôi đang kê đầu nó lên chân mình và ngồi nghỉ dưới bóng cây.

"Ê hê hê hê... Cơ bắp... cơ bắp cuồn cuộn..."

Người đầu mà suy nghĩ lúc thức đã tồi, đến cả lời nói trong mơ cũng tồi. Có biết mấy bức "Địa ngục đồ" trông như thế nào không, toàn cơ bắp cả đây.

Ngồi nghe những lời nói mơ gớm ghiếc và nhìn khuôn mặt tèm lem dãi dớt của nó, tôi đã lãng phí mười mấy phút cuộc đời. Xa xa, một bóng người đang tiến lại.

Là ai nhỉ? Ôi, chuyện đó cần gì phải nghĩ, chắc chắn là...

"..... Há?"

Tôi chớp mắt, cố nhìn theo bóng người đang chạy. Nhưng dù nhìn thế nào, cái người mỗi lúc một gần ấy vẫn là anh ta.

Là Ở Dơ.

Là Béo.

..... Sao lại thế?

Về đích trong tiếng thở hồng hộc và mồ hôi đầm đìa, anh ta không giấu nổi vẻ đắc chí đang tràn trề trên mặt.

"Hộc... Hộc... Cuối cùng, mình... mình thắng rồi... Hộc hộc..."

Ôi, vậy mà lúc này tôi còn thương cảm cho anh ta, thật ngớ ngẩn. Khi đã nhìn quanh và chắc chắn là đối thủ chưa về, vẻ mặt anh ta trông thật khó chịu.

Vô lý hết sức. Câu nói ấy cứ quẩn quanh trong đầu tôi. Phải, vô lý hết sức.

Rốt cuộc, cái kẻ áp đảo Ở Dơ lúc trước đâu rồi?

Tôi đưa mắt theo dòng mồ hôi trên người hắn và thấy câu trả lời. Xa xa, một bóng người đang chạy như ma đuổi về phía này.

Là Sạch Sẽ.

Trông thấy Ở Dơ cười nhạt, Sạch Sẽ bật khóc. Một mỹ nam vừa chạy vừa khóc. Sẽ đẹp biết bao nếu người đứng ở vạch đích là anh ta hoặc một thiếu niên khôi ngô tuấn tú nào đó. Đáng tiếc lại là một kẻ béo ục ịch nên khung cảnh bỗng nhuộm màu siêu thực.

Vừa về đích, Sạch Sẽ đã hét lên.

"Quý tha ma bắt... Tại sao, tại sao chứ...? Tại sao đang chạy lại lăn ra ngủ?"

Lăn ra ngủ?

Đầu óc anh ta có vấn đề gì không vậy?

Tôi chợt nhớ tới câu chuyện ngụ ngôn kể về cuộc thi giữa chú Rùa chậm chạp và chú Thỏ nhanh nhẹn. Kết thúc câu chuyện, Thỏ ta chủ quan nằm khểnh ngủ trưa, trong khi Rùa vẫn cần mẫn bò từng chút một và giành chiến thắng, một câu chuyện thú vị khiến người đọc phải băn khoăn tự hỏi: "Ê, con rùa này đáng nghi lắm nha!"

Có khi nào...?

"Anh chủ quan hả?"

Sạch Sẽ lau những giọt nước mắt và mồ hôi sáng loáng rồi buông thõng hai vai:

"Không có... Tôi đang chạy tự nhiên mắt díp cả lại, đến lúc tỉnh ra mới biết mình vừa ngủ ở đó rồi."

..... Hừm.

Có khi nào... tôi nghi ngờ.

Như cùng chung suy nghĩ với tôi, Sạch Sẽ chỉ thẳng vào Ở Dơ, lớn tiếng quát.

"Mi bỏ thuốc ngủ vào chai nước lúc này đúng không?"

Phải, phải.

Còn một người nữa uống nước hăng đưa và giờ đang ngủ ngon lành trên chân tôi đây.

Ở Dơ so vai như thể chế giễu Sạch Sẽ.

"Hê hê... Có bằng chứng không?" Cái kiểu nửa đục nửa trong này làm tôi tức điên.

Nhưng hăng đã tự đào mồ chôn mình rồi.

Tôi nhẹ nhàng nhắc đầu con bé khỏi chân để không làm nó thức giấc, đoạn đứng dậy.

"Nếu muốn bằng chứng thì đây..."

Chưa nói hết câu, tôi đã sực tỉnh.

Thứ tôi đang chỉ vào là một chai nước rỗng. Đương nhiên cũng chẳng có bằng chứng nào.

Đúng rồi, lúc này tôi khó chịu nên đã đổ hết đi.

Thật là sai lầm.

Thấy tôi tẽn tò, Ở Dơ càng được thể. "Đó! Có bằng chứng nào đâu! Cuối cùng cô ấy cũng thuộc về ta! Hí hí!"

"... Hút."

"... Hút."

Tiếc là không có bằng chứng nào khả dĩ chứng minh hẳn giờ trò... Mà không, vẫn còn một bằng chứng đấy thôi.

Tôi đặt cái chai xuống, dựng con bé đang ngủ dậy.

"Khoan đã. Bằng chứng đây."

"Ha ha... Cô ấy buồn ngủ nên ngủ thôi mà. Suy nghĩ bình thường chút đi."

"Không, con bé uống nước mi đưa nên mới ngủ."

"Bằng chứng đâu? Có bằng chứng không hả? Nào, nào."

"....."

Tôi điên mất...!

Nhỏ kia mang Ở Dơ ra đùa giỡn đã là quá lắm rồi, nhưng chính hẳn mới là kẻ xảo quyệt nhất. Không lẽ tôi lại dùng phép thuật dạy cho hẳn một bài học.

... A, biết đâu lại là một ý hay.

Có thể tôi thiếu chín chắn, nhưng cái tên bản thiêu gây chuyện này quá quái không chịu được.

Điên tiết.

Tôi rút đũa phép...

"Khoan."

Một giọng nói từ trên cao vọng xuống.

Giọng nói này hình như tôi đã nghe ở đâu rồi.

Tôi nhìn lên, thấy một người khổng lồ đứng đó như hộ pháp. Hai bên là hai gã giống hệt nhau chỉ khác màu quần áo.

Ôi, xem kìa.

Lần này anh ta đúng là cứu tinh của tôi.

"Xin chào."

Tôi cúi đầu chào ba người vừa đi xuống. Người khổng lồ kéo giãn cơ mặt, nói cách khác là nở một nụ cười. "Cô phù thủy, đã lâu không gặp "

"Đã lâu không gặp, anh Cơ Bắp."

Chính là anh chàng có bộ cơ tuyệt đẹp mà tôi gặp mấy hôm trước. Cơ Bắp. Tôi không biết tên thật của anh ta, nhưng thấy cũng không cần phải biết. Con người kỳ lạ ấy chỉ nghe hai từ "cơ bắp" thôi đã đủ phấn khích rồi. "Khi khi, vâng. Tôi chính là Cơ Bắp đây." Anh ta ưỡn ngực. Quả nhiên, chứng "não nhiễm cơ" vẫn chưa thuyên giảm.

"Cả hai anh nữa, đã lâu không gặp."

Tôi cúi chào hai người đứng cạnh anh ta.

"Chào cô."

"Vâng, đã lâu không gặp."

Hình như họ đã vạm vỡ hơn. Nhìn hai kẻ gian xảo từng định lừa mình, nay bị làm cho gân guốc như thế tự nhiên tôi thấy tội tội.

"Da anh hơi nâu rồi đấy."

"Câu đó phải dành cho chú mày."

"Ha ha ha."

"Ha ha ha."

Xin lỗi, tôi rút lại điều vừa nói.

Là họ tự làm cho mình gân guốc thôi.

Mặc kệ hai tên đó luyên thuyên nhảm nhí, tôi lên giải thích đầu đuôi câu chuyện cho Cơ Bắp nghe.

Rì rầm rì rầm.

Nghe xong, Cơ Bắp giận tím gan.

"Hừ, sao lại có một thằng béo thối tha khốn kiếp như thế chứ?"

"Không, không phải! Tôi tôi tôi tôi không làm gì hết! Tôi thắng bằng thực lực thật mà!"

"Đừng có nói láo." Cơ Bắp túm cổ áo hắn.

Híít, Ở Dơ rên lên như hét.

"Tôi... tôi không nói láo!"

"Thế thì tao phải tra khảo cho đến khi mày chịu nhận tội."

"Thôi... thôi đi! Các người quá đáng lắm! Tôi thừa biết trong lòng các người luôn cười nhạo và nghĩ một kẻ xấu xí như tôi sẽ chẳng bao giờ có được cô ấy! Nhưng tôi đã nỗ lực và chiến thắng! Đó là sự thực! Các người chấp nhận đi!"

Hắn nói mà nước miếng văng tứ tung. Mặt Cơ Bắp tối sầm, điều đó không qua được mắt tôi.

Cứ đà này, Ở Dơ sẽ bị hành hình công khai mất.

Hừ, sao cũng được.

".....Ừ...."

Đang lơ đãng nhìn Cơ Bắp nhấc bổng hẳn lên thì tôi nghe đằng sau có tiếng người.

Không biết vì Ở Dơ bù lu bù loa hay vì đã ngủ đủ giấc, cuối cùng con bé cũng thức dậy đúng thời điểm thích hợp nhất.

"... Sao âm ỉ quá vậy?"

Nó uể oải ngồi lên trong lúc chỉnh lại mái tóc đen đã hơi rối.

Sau khi nhìn quanh một vòng, nó hỏi.

"Ừa, thi xong rồi hả?"

Im lặng một lát vẫn không ai định lên tiếng nên tôi cho nó biết kết quả.

"Ồ, ra vậy. Anh Béo thắng à?"

Nó nói tỉnh bơ rồi ngược mắt nhìn trời và chối biển: "Nhưng em không hẹn hò với anh ấy đâu."

Đơn giản, và tàn nhẫn.

Câu nói của nó đóng băng mọi thứ, Ở Dơ bất động như cá chết, Sạch Sẽ hoang mang, và trong lúc hai anh em nhà kia vẫn đang ba hoa về các búi cơ, chỉ có một người đỡ lại con nhỏ.

Chính là Cơ Bắp.

"Em làm cái gì ở đây?"

..... Hả?

"Anh... anh hai. Sao anh lại ở đây?"

..... Anh hai?

"Không phải em bị mấy gã lực lưỡng bắt đi hả?"

"À, đây là đám bạn trai hồi đó của em."

"Đám" là sao?

"Ra vậy, thế còn bây giờ?"

"Em đang tìm bạn trai mới."

"Rồi tìm được chưa?"

"Vẫn chưa. Toàn kẻ thiếu cơ thôi."

Nó nói, liếc mắt nhìn Sạch Sẽ.

Tôi đặt tay lên vai anh chàng đang tái mét mặt vì nghe câu nói đó.
Anh ta lại khóc nữa rồi.

"Này, cô em gái mà anh kể đây hả?"

Tôi hỏi lại cho chắc. Cơ Bắp gật đầu.

"Phải. Nó đó."

Chuyện quái quỷ gì thế này.

Vậy là Cơ Bắp đã tìm được em gái, ba người cùng trở về quê và sống bên nhau hạnh phúc trọn đời. Ở? Một người nữa là ai ta? Chính là Sạch Sẽ đó.

"Đợi đã ạ! Em sẽ cố gắng để được anh chấp nhận, xin anh chờ em đi cùng với được không?"

Anh ta lau nước mắt, tiến lên một bước, dáng vẻ oai nghiêm quả nhiên đẹp đẽ vô cùng. Con người này dù làm gì cũng giống như một bức tranh vậy.

Hai anh em Cơ Bắp nhìn nhau,

"Hừm, nghĩa là chú em muốn rèn luyện cơ bắp phải không? Hiểu rồi."

Cơ Bắp gật đầu hài lòng, về phần đưa em, nó chỉ ngáp dài một cái ra chiều sao cũng được.

Đến giờ phút này tôi vẫn không hiểu nổi con bé đó có điểm gì tốt đẹp.

Người ta nói tình yêu là mù quáng nên chắc chắn một ngày nào đó, Sạch Sẽ sẽ tỉnh ra và tình cảm cũng nguội lạnh. Nhưng e là khi đó, cơ bắp đã cuộn cuộn rồi.

Tôi vẫy tay theo bóng ba người đang khuất dần, chợt nghe phía sau vang lên những tiếng kêu kỳ dị. A, quên búng mắt hấn.

Tôi ngoảnh lại, thấy Ở Dơ đang lăn lộn vật vã dưới đất.

Vốn không định an ủi hấn nên tôi mặc kệ.

"Này, anh thấy thằng lợn kia thế nào?"

"Cơ bắp không đạt yêu cầu... Ê, khoan đã. Anh Cơ Bắp biến mất rồi."

"Ừ nhỉ. Sao không thấy anh ấy đâu?"

"Lẽ nào anh ấy bỏ chúng ta lại mà đi?"

"Nguy rồi anh ơi."

"Ôi!"

Cuối cùng hai anh em ảo thuật gia cũng chịu chấm dứt câu chuyện về cơ bắp, nhưng họ không hay biết gì về những điều đã xảy ra.

Tôi đành từ tốn giải thích cho họ hiểu.

Thế này thế nọ thế kia.

"Trời! Anh Cơ Bắp không phiêu bạt giang hồ nữa sao?"

"Thế là thế nào? Chuyện này nghiêm trọng đấy."

"Ừm, vậy đó. Anh ta tình cờ đạt được mục tiêu cuối cùng rồi."

Có lẽ ba người họ sẽ, về quê và tiếp tục lấy cơ bắp làm lẽ sống.

Nhưng như vậy cũng tốt mà?

"Các anh được giải phóng khỏi anh ta, từ nay lại có thể làm ảo thuật gia rồi?"

Nghe tôi nói, cả hai đều tỏ ra khó hiểu.

"Ảo thuật gia?"

"Ảo thuật gia?"

Có lẽ nào...

"Nghe này, khi gặp tôi, các anh là ảo thuật gia. Các anh quên chuyện lừa tiền rồi sao?"

".....A!"

".....A!"

"Đúng rồi... Chúng ta là ảo thuật gia..."

"Chết tiệt... Lâu nay cứ cắm mặt vào cơ bắp nên quên mất..."

Thế mới thấy cơ bắp thật đáng sợ.

Câu chuyện diễn ra như vậy đó.

Hai anh em họ đã nhớ ra công việc trước đây, rồi ba người cùng đi biểu diễn như một nhóm ảo thuật. Họ sống bên nhau hạnh phúc trọn đời.

.....

Chính xác. Bạn đoán đúng rồi, người thứ ba chính là ở Dơ.

"Này, hay anh đi cùng chúng tôi nhé?"

"Phải đó. Anh có "bước sóng" rất phù hợp. Chắc chắn sẽ trở thành một ảo thuật gia giỏi."

Họ đặt tay lên vai Ở Dơ, lúc đó đang co rúm người, rồi nhẹ nhàng để nghị.

Trong khi nước mũi tèm lem, Ở Dơ luôn miệng rên rỉ những điều mà tôi không sao hiểu nổi. Thật khó coi. Nhưng hình như hai người kia hiểu.

"Được. Được... Không sao. Cái đó anh khỏi lo. Chúng tôi sẽ chỉ bảo cặn kẽ."

"Ngay từ khi thấy anh, tôi đã nghĩ anh rất có tài. Thế nên tôi mới bảo anh theo."

Cuối cùng, Ở Dơ gật đầu.

Nhóm ảo thuật ba người đã ra đời như vậy đó. Họ bắt đầu hoạt động với tên gọi "Chúng tôi và Thùng phuy", vấn đề ghép tên đã được giải quyết ổn thỏa. Không lâu sau, họ trở thành nhóm ảo thuật lừng danh khắp thế giới. Chuyện đó thực hư thế nào tôi không biết nữa.

Mà cũng chẳng liên quan đến tôi.

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 1

Jougi Shiraishi
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Chương 9: Phù thủy tập sự Elaina

Tôi tin rằng mọi chuyện bắt đầu từ cuộc hội thoại này.

"Elaina, chúc mừng con đỗ kỳ thi phép thuật nhé."

"Con thật giỏi khi là người trẻ nhất trở thành phù thủy tập sự đó. Bố mẹ rất tự hào về con."

Bố mẹ đã vui mừng khôn xiết khi tôi trở về nhà với huy hiệu hình hoa cát cánh cài trên ngực áo. Đến giờ, tôi vẫn nhớ như in tâm trạng khó tả của mình lúc đó.

Tôi nhớ mình đã thở dài và nói.

"Có gì to tát đâu ạ."

Đây hoàn toàn là lời nói thật lòng chứ không phải để che giấu sự ngượng ngùng. Có thể nói tôi không cảm nhận được chiến thắng, hoặc cũng có thể cảm giác đó không quá đậm nét. Tóm lại, tôi không hào hứng cho lắm.

"Sao thế con?"

Tôi trả lời câu hỏi của bố.

"Tại đối thủ yếu quá nên con chán. Có lẽ trở thành phù thủy chỉ còn là vấn đề thời gian."

".....Hả?"

"Ôi..... "

Bố mẹ tôi không thốt nên lời.

Cuộc hội thoại này, hay đúng là hơn sự lạc quan và những lời tôi lỡ nói ra đã dẫn đến thật nhiều hệ lụy.

Vì nó, tôi đã phải trải qua những cảm giác không lấy gì làm dễ chịu.

Nhưng đến giờ, tất cả đã trở thành kỷ niệm rồi.

Chuyện xảy ra khoảng bốn năm trước.

Khi đó tôi 14 tuổi, vẫn bận áo cánh trắng, váy đen chứ chưa được mặc áo choàng, đội mũ chóp nhọn đen như bây giờ.

Ngày ấy, sau khi thi một lần đậu ngay kỳ thi phép thuật, tôi quyết định tìm một nữ phù thủy để theo học liền.

Song vì nhiều lý do, tôi không thể nhờ cậy các phù thủy ở quê nhà, đất nước Robetta Thanh Bình, đúng hơn là có nhờ cũng không được.

Vì vậy tôi phải dùng mẹo. Nói là mẹo chứ thực ra chỉ là tôi nghe được tin đồn.

Rằng...

"Có một người phụ nữ kỳ lạ tên là phù thủy Ánh Sao đang sống trong khu rừng gần Robetta."

Biết tin, tôi lập tức cưỡi chổi đến đó. Chắc hẳn nếu người phụ nữ ấy không phải phù thủy ở Robetta, có thể bà ta sẽ nhận tôi làm học trò.

Theo lời đồn, phù thủy Ánh Sao là một kẻ lang thang, sống ở ngôi nhà hoang trên cây trong rừng sâu.

Tôi còn bán tín bán nghi, tự hỏi trên đời này có người như vậy thật sao.

Chính vì lẽ đó, tôi đã rất ngạc nhiên khi thấy bóng một nữ phù thủy trong rừng.

"Hihi..... Hahaha....."

"....."

Nữ phù thủy đội mũ chóp nhọn, mặc áo choàng tối màu rất hợp với mái tóc đen như màn đêm, trên ngực cài huy hiệu hình ngôi sao lấp lánh.

Người phụ nữ không rõ tuổi ấy đang chơi đùa với lũ bướm bên bụi cỏ, ngay trước ngôi nhà trên cây, trong rừng sâu.

Thực lòng, tôi đã nghĩ tới chuyện quay về.

Nhưng lúc đó, người duy nhất mà tôi có thể nhờ cậy là nữ phù thủy kỳ lạ kia.

"Dạ, xin lỗi..."

Sau một hồi lưỡng lự, tôi lên tiếng.

Nhận ra sự có mặt của tôi, nữ phù thủy vẫn tươi cười, khẽ nghiêng đầu.

"Hi hi...Ồ! Xem ai kìa! Có phải cháu là... Elaina?"

Tôi rất ngạc nhiên. Mới gặp lần đầu mà cô ấy đã biết tên tôi. "Cô biết cháu ạ?"

Người này không đùa được đâu, tự nhiên tôi có dự cảm chẳng lành.

Và không may là dự cảm ấy đúng.

"Tất nhiên, cháu nổi tiếng mà. Một đứa trẻ kiêu ngạo, 14 tuổi đầu đã áp đảo các pháp sư và giành chiến thắng dễ dàng trong kỳ thi phép thuật, đúng chứ?"

"....."

"Tất nhiên đó không phải ý kiến của ta. Nếu khiến cháu phật lòng thì ta xin lỗi."

"... Không sao ạ. Cháu quen rồi."

Có thể nói kỳ thi phép thuật là một khung cửa hẹp, chưa ai thi một lần đỗ ngay nên việc là người trẻ tuổi nhất thi đỗ đã khiến tôi trở nên nổi bật.

Tất nhiên, nổi bật theo chiều hướng xấu.

Có lẽ các nữ phù thủy ở Robetta không vừa mắt khi thấy tôi dễ dàng đánh bại các pháp sư lớn tuổi hơn. Vì vậy họ đồng lòng không nhận tôi làm đệ tử.

Đó là lý do tôi tìm đến nữ phù thủy bí ẩn sống trong khu rừng này.

Nhưng nếu tin đồn đã lan truyền đến tận đây, chắc việc của tôi hỏng rồi. Tôi gần như thối chí.

"Thế cháu tìm ta có việc gì?"

"..... Dạ không."

Tôi toan bỏ đi vì thấy vô vọng quá.

Nhưng nữ phù thủy đã lên tiếng.

"Có phải cháu muốn hỏi về việc nhận đệ tử không? Nếu là chuyện đó thì được, không sao cả. Đẳng nào ta cũng rảnh mà."

"Dạ?"

Tôi kinh ngạc.

Đến độ trong giây lát, tôi còn không hiểu nữ phù thủy đang nói gì.

"Cháu ngạc nhiên gì chứ? Hay định nhờ ta việc khác?"

"Dạ không, đúng là cháu đến đây để xin theo học..."

"Ồ! Vậy coi như quyết định xong. Từ nay cháu sẽ là đệ tử của ta."

"Nhưng mà..... Sao cơ ạ?"

Không thể hiểu nổi câu chuyện kỳ lạ đang diễn ra.

Tôi cứ tưởng nếu biết về tôi, cô ấy sẽ thẳng thừng từ chối như những nữ phù thủy ở Robetta.

"Cháu có điều khó nói hả? Ta biết cháu đang nghĩ gì. Nhưng yên tâm. Ta không giống những phù thủy yếu ớt ở quê hương cháu đâu. Cháu là đứa trẻ kiêu căng hay gì đi nữa cũng không liên quan đến chuyện này."

Nữ phù thủy nói dứt khoát.

Tôi còn nhớ lúc đó mình đã cảm động thế nào khi nghe cô nói vậy. Ôi, cuối cùng cũng gặp được người chịu chấp nhận năng lực của mình.

"Thế cháu sẽ làm đệ tử của ta, hay trở về khom lưng trước những nữ phù thủy yếu ớt ở quê nhà?"

Tôi cúi đầu.

"..... Cháu không về quê đâu. Xin cô hãy nhận cháu làm đệ tử ạ."

Đó là cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa tôi và cô Frann, nữ phù thủy Ánh Sao.

Chương trình tu luyện đã bắt đầu được mấy hôm.

Nói về chương trình tu luyện của nữ phù thủy tập sự, thường thì họ sẽ học phép thuật từ sư phụ và nâng cao trình độ của bản thân. Tôi cứ đinh ninh rằng mình cũng sẽ như vậy.

Nhưng mối quan hệ giữa tôi và cô Frann hơi khác một chút.

..... Không, phải nói là rất khác mới đúng.

Khi đó, một ngày của tôi diễn ra như sau.

"Chào buổi sáng, Elaina. Cô đói rồi, em nấu món gì đi."

"..... Cô muốn ăn gì ạ?" Nấu cơm cho cô Frann là bài học hàng ngày của tôi.

"Để xem nào..... Cô muốn ăn bò bít tết."

"Sáng ra đã ăn như thế sẽ bị nặng bụng đấy."

"Vậy cho cô cố đại đằng kia cũng được."

"Thế thì lại xuề xòa quá."

Cuối cùng, cô quyết định ăn bánh mì nướng từ hôm qua.

Sau đó, tôi tự học phép thuật đến trưa. Cô Frann sẽ làm bất cứ việc gì cô thích, nghiên cứu những thứ kỳ quặc hay vào rừng hái rau.

"Cô dạy em phép thuật đi cô..."

"Ồi. Xin lỗi nhé, giờ cô bận rồi, để sau được không?"

Cho dù tôi năn nỉ, cô Frann cũng tìm cách né tránh như thế. Cô ấy chẳng hề dạy tôi phép thuật, dù chỉ một lần.

Và cuối cùng, cô sẽ nói:

"Elaina, học nhiều ồm đấy. Thi thoảng cũng nên vui chơi một chút đi."

Để trở thành phù thủy, một nữ phù thủy tập sự phải được sư phụ của mình công nhận. Nhưng tôi không biết làm sao để được công nhận nữa. Cô Frann có dạy đâu.

Điều mà một đệ tử, một nữ phù thủy tập sự như tôi có thể làm là cố gắng hết sức. Nhưng cụ thể là cố gắng làm gì? Chắc chắn rồi, mọi việc.

Có lẽ cô Frann không dạy phép thuật là để tôi nuôi dưỡng tính chủ động, nghĩ vậy nên từ đó trở đi, dù có gì thắc mắc, tôi cũng không hỏi nữa.

Nhưng cô Frann ngày càng đòi hỏi quá đáng.

"Elaina, hết đồ ăn rồi. Đi mua đi."

"Elaina, vào rừng bắt cho cô bốn, năm con thạch sùng. Cô cần chúng để thí nghiệm."

"Elaina, chưa có cơm tối hả?"

"Elaina, bồn tắm có nhận. Đuổi nó đi. Cô sợ lắm."

"Elaina, bóp vai cho cô."

Ngày ngày, tôi im lặng thực hiện những yêu cầu vô lý của cô Frann như một người hầu, tự nhủ đây cũng là việc cần làm nếu muốn trở thành phù thủy.

Giờ nghĩ lại mới thấy ngày đó mình thật giỏi chịu đựng.

Cũng có lúc tôi nghi ngờ, hay là cô ấy chỉ muốn lợi dụng mình. Dù vậy, tôi cũng chẳng thể bỏ đi vì về quê cũng đâu ai chịu làm cô giáo của tôi.

Phải nhẫn nhịn, nhẫn nhịn.

Thế là tôi tiếp tục nghiêm túc trui rèn.

Có lần, vào một buổi tối trước khi đi ngủ, tôi hỏi cô Frann.

"Sao cô không dạy phép thuật cho em ạ?"

Cô Frann ngáp dài rồi nói qua quýt.

"Với em thì không cần phải dạy."

Lúc đó tôi hoàn toàn không hiểu ý cô là gì.

Sau những ngày chịu đựng, thậm chí thoát đã một tháng trôi qua kể từ khi tôi trở thành đệ tử của cô Frann.

Tôi theo một lịch trình mà chính tôi cũng không hiểu nó có tác dụng gì, đó là dùng Phong ma thuật để chặt cây, bổ củi, rồi dùng Hỏa ma thuật để đốt lửa, cuối cùng dùng nước để dập tắt.

"Chà. Hơi mạnh tay rồi."

Cô Frann đứng ngay phía sau.

Trong trí nhớ của tôi, đó là lần đầu tiên và cũng là cuối cùng cô Frann có mặt ở chỗ tôi tự tập phép thuật.

Tôi dừng lại, chạy về phía cô. Tôi tưởng cuối cùng cô cũng chịu dạy phép thuật cho mình rồi.

Nhưng: "Em bị làm sao thế? Không có chuyện dạy dỗ gì hết."

Hy vọng mong manh của tôi đã bị dập tắt trong phút chốc.

Rốt cuộc, cô chỉ đứng sau xem tôi tập chứ không định dạy dỗ gì.

Chắc hẳn phải có tác dụng gì đó chứ. Tôi lăm nhăm trong đầu như niệm thần chú và tiếp tục tập những bài học vô vị này.

"Sắp đến lúc rồi..."

Hình như cô lăm bắm.

Trưa hôm sau.

Cô Frann vỗ vai tôi, nói.

"Giờ cô sẽ kiểm tra."

Đề nghị bất ngờ ấy khiến tôi hoang mang, tôi không hiểu ý cô là gì. Nhưng thú thực, tôi cũng thấy hơi vui mừng.

Tôi nghĩ nếu mình làm tốt, chắc sẽ được cô dạy phép thuật cho.

Cô Frann dẫn tôi đến một đồng cỏ. Đồng cỏ rộng mênh mông, một màu xanh rục rỡ dập dờn theo gió, trải ra xa ngút tầm mắt.

Cô đứng đối diện tôi, tay nắm chặt đũa phép, nụ cười mọi khi không còn nữa, cô nói.

"Giờ em sẽ đấu với cô."

Tôi thấy hoang mang.

Làm sao tôi thắng được chứ? Chưa cần đấu đã biết rồi.

"..... Cô đùa ạ?"

"Không. Cô không bao giờ mang những chuyện nghiêm túc thế này ra đùa."

Rõ ràng cô không dạy tôi một tí phép thuật nào, giờ tự nhiên bảo đấu? Thật ngớ ngẩn!

"Nhưng thưa cô, dù sao chuyện đó..."

"Được rồi, bắt đầu."

Lời phản đối yếu ớt của tôi đã bị bỏ qua không thương tiếc.

Cô vỗ hai tay làm hiệu rồi tức thì thu hẹp khoảng cách. Ở cự ly rất gần, cô liên tiếp tung các đòn phép về phía tôi.

Tôi lúng túng, hoảng loạn.

Nội dung thi được thông báo bất ngờ. Cô Frann sáp tới tấn công. Giờ nghĩ lại, tôi tin là cô cố tình làm vậy để xáo trộn tiến trình học tập của tôi.

Một kế hoạch tức thời.

"..... Híc."

Nhưng tôi đã bị chính cái kế hoạch tức thời ấy biến thành đồ ngốc.

Cô Frann liên tiếp ra đòn nhằm hạ gục tôi. Khối Ma Thuật. Đường Lửa. Dao Gió. Mưa Nham Thạch. Cây Thương Sấm Sét.

Đương nhiên tôi yếu thế, chỉ biết chống đỡ.

Có lúc tôi ngã lăn ra bãi cỏ, lại có lúc phép thuật của mình bị dội ngược về, tôi chỉ còn biết chờ cơ hội phản công.

"Sao thế? Thực lực của người đã áp đảo các thí sinh khác trong kỳ thi phép thuật chỉ có bấy nhiêu thôi à? Thì ra cũng chẳng có gì ghê gớm lắm."

Cô Frann nói nhẹ tênh, tay không ngại tấn công và miệng vẫn cười. Cô làm tôi thấy rợn người.

Hình như cô thích thú với việc trêu chọc tôi.

Tôi nghĩ.

Suy cho cùng, người này cũng giống những nữ phù thủy ở quê tôi mà thôi.

Phải chăng cô nhận tôi làm đệ tử chỉ là để hạ nhục tôi? Cô không dạy tôi bất cứ điều gì, phải chăng vì cô thấy tôi quá đáng ghét.

Suốt cả tháng nay, mỗi nghi ngờ ấy vẫn lẫn khuất đâu đó trong lòng, nhưng tôi không dám đối mặt.

Cô khác với mọi người. Cô có thể tin tưởng được. Tôi vẫn tự thuyết phục mình như thế và chịu đựng.

Vậy mà...

"....."

Mọi thứ trước mắt tôi như tối sầm.

Đến khi nhận ra, tôi đã đứng chết trân ở đó.

Cô Frann ngừng tấn công và cười nhạt: "Ồ! Xong rồi đây hả?"

Đó là đòn tấn công cuối cùng.

Bao cảm xúc dồn nén bấy lâu chợt trào lên thốc tháo, không sao kìm lại được.

Tuyệt vọng vì bị người mình tin tưởng phản bội. Cay đắng khi không thể phản công dù chỉ một lần, bất luận đối thủ mạnh đến đâu. Đau khổ khi bản thân đã cố gắng rất nhiều song vẫn bị ruồng bỏ, xa lánh, coi thường chỉ vì còn quá trẻ.

Cảm xúc không ngừng tuôn trào khiến tôi mất lý trí. Tôi không thể chịu đựng thêm được nữa.

"Ư... hử... oaaaaaaaaaaaaaaaa..."

Tôi òa khóc. Ngồi phịch xuống đất mà khóc tức tưởi. Từng giọt lệ lớn tuôn ra từ đôi mắt cay xè, đầm đìa trên khuôn mặt sần thảm, dù cố lau đi cũng không thể ngừng.

Đến lúc này, tôi cố cắn chặt môi để nén tiếng khóc đáng thương nhưng không biết cách dồn lực ra sao. Tôi cứ thế ngồi giữa bãi cỏ mà khóc.

Bộ dạng thật khó coi.

"Hả? Ờ? Này..."

Cô Frann tròn mắt nhìn tôi. Trông cô có vẻ bối rối. Cô cuống quýt chạy đến.

"Xin... xin lỗi em! Cô không ngờ em lại khóc..."

Cô vừa nói vừa liên tục xoa hai tay vào nhau.

"Oa oa oaaaaaaaaaaaaaaaa...."

"Hu huuuuuuuuuuuuuuuu..."

Tôi không thích cô thấy mình khóc nên lấy hai tay che mặt. Nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi. Lần này tôi dồn sức vào hàm dưới để mím chặt

môi nhưng vô ích, môi tôi vẫn run lên bần bật. Tôi không thể kiểm soát được lý trí và cứ khóc mãi.

Cô Frann bắt đầu nghĩ cách dỗ tôi nín.

"A, đúng rồi... Nhìn nè Elaina. Cô làm con bướm mà em thích nè!"

Cô Frann dùng phép thuật dẻo miếng băng thành hình con bướm cho tôi xem. Nhưng người thích bướm đâu phải là tôi.

Tôi vẫn khóc.

"Ơ...? Không được à...? Thế cái này thì sao? Vương miện băng có đại nè!"

Cô Frann lại dùng phép thuật cắt đám cỏ xung quanh, vê lại và bện thành một chiếc vương miện. Cô định đội nó lên mũ của tôi nên tôi cố sức tránh.

"Vẫn không được à...? Thế còn cái này? Em nhìn xem, quả cầu lửa đó."

Không hiểu cô muốn làm gì nữa.

"Thôi được rồi... Cô làm mặt xấu vậy! Nhìn nè, nè! Nè!"

Tôi mặc kệ.

"Hừm, xem nào... Nếu vậy thì... A, phải rồi."

Khi mọi cách đều thất bại, cô ôm chầm lấy tôi.

Có lẽ đây là kế sách cuối cùng khi đã cạn kiệt ý tưởng, nhưng nó lại có hiệu quả tức thì. Cả dòng nước mắt và những cảm xúc rối bời trong tôi bỗng nhiên dịu lại.

"Ừừừ... "

Nhưng tôi lập tức chống cự quyết liệt.

"Nào nào...! Bình tĩnh lại, Elaina."

"Thôi đi...! Cô... cô định làm gì...?"

Tôi xấu hổ ư? Không. Tôi thực sự ghét cô Frann nên đẩy ra thôi.

Nhưng vòng tay cô vẫn ôm chặt lấy tôi không rời, không hiểu từ đâu cô có được sức mạnh như thế.

"Cô xin lỗi, thực sự xin lỗi. Cô hơi quá tay..."

"... Đừng đóng kịch nữa! Ăn hiếp tôi cho đã rồi giờ lại tỏ ra dịu dàng à? Ngay từ đầu cô đâu có định dạy tôi trở thành phù thủy!"

"Không có chuyện cô ăn hiếp em đâu..."

"Buông tôi ra...! Đáng ghét, tất cả các người đều đáng ghét! Cả đám phù thủy ở Robetta, cả cô nữa! Tất cả các người đều cùng một giuộc! Cô nói cô khác họ nên tôi đã tin cô, vậy mà...!"

"....."

"Cô không biết tôi đã cố gắng thế nào! Cô chỉ dựa vào kết quả mà coi thường tôi! Tại sao không ai chịu nhìn nhận con người tôi chứ? Tôi... tôi chỉ... muốn được thừa nhận thôi mà..."

Cô Frann ôm tôi chặt hơn.

"Cô thực sự xin lỗi, Elaina. Cô hiểu cảm giác của em." Nói đoạn, cô đưa tay vuốt tóc tôi. "Lâu nay em đã phải chịu đựng rất nhiều rồi."

"Đã bảo thôi đi cơ mà... Cô lại định làm thế để lừa tôi đúng không?" Giọng tôi run lên.

"... Không, cô không gạt em nữa. Cô sẽ kể cho em mọi chuyện."

Vì chính cô cũng không thể tiếp tục được nữa... Cô đặt hai tay lên vai tôi và nhìn thẳng vào mắt tôi. Nụ cười mọi khi giờ đây đã phảng phất nét buồn.

Rồi cô chậm rãi nói.

"Cô được bố mẹ em nhờ làm vậy."

Sau khi trở lại ngôi nhà trong rừng, cô Frann đã kể cho tôi tất cả.

"Cách đây khoảng một tháng, cô có gặp bố mẹ em, họ đề nghị cô một việc kèm theo rất nhiều tiền.

Họ bảo: "Cô hãy đưa ra những thử thách khắc nghiệt cho con gái chúng tôi."

Lúc đó cô không hiểu họ muốn nói gì.

Hỏi ra mới biết, bố mẹ rất lo lắng cho tương lai của em. Họ sợ em tiến quá nhanh mà không học được gì từ thất bại, rồi một lúc nào đó không đạt được mục tiêu, em sẽ không thể gượng dậy nổi.

Cô nói ra chuyện này vì danh dự của bố mẹ em. Cô muốn em hiểu rằng, họ đưa ra đề nghị ấy tuyệt đối không phải để bỡn cợt em đâu.

Họ có lý do khi nhờ cô điều đó. Quê hương em... nếu cô không nhằm là đất nước Robetta Thanh Bình đúng không? Những nữ phù thủy ở đó khiếp sợ thực lực của em. Ai cũng nói: "Không thể dạy được con bé này." Cũng phải thôi, đất nước của em quá thanh bình đúng như tên gọi, nên chẳng có lấy một phù thủy đủ mạnh...

Bố mẹ em sớm biết những phù thủy ở đó sẽ từ chối em nên họ tới nhờ cô.

Vì em quá nôn nóng nên họ muốn cho em một trải nghiệm thương đau đầu đời.

Cô đã miễn cưỡng đồng ý tham gia kế hoạch ấy.

Và rồi em tới.

Qua lời kể của bố mẹ em, cô thấy em là một đứa trẻ kiêu ngạo nên lúc đầu định đưa ra thử thách thật khó để bẻ gãy hoàn toàn ý chí của em.

Nhưng tiếp xúc một thời gian, cô nhận thấy ở em một con người hoàn toàn khác.

Một người xuất sắc và tham vọng, không ngừng nỗ lực để đạt được mục tiêu. Tất nhiên, em cũng có một khả năng tương xứng.

Đủ để cô, thậm chí, có thể giúp em trở thành phù thủy ngay.

Trong thời gian ở cùng em, cô đã từ bỏ ý định "khiến con bé Elaina đang hăm hở vì chiến thắng phải nếm mùi thất bại". Có lẽ bố mẹ muốn em hiểu "không phải mọi sự đều diễn ra theo ý mình", nhưng cô thấy điều đó không cần thiết.

Khi dùng mọi cách khiến em thất bại, cô đã nhận ra. Chắc chắn em sẽ không từ bỏ mà tiếp tục đối diện. Thất bại không khuất phục được em. Cô tin là ý chí của em sẽ không bị bẻ gãy.

Là cô giáo của em, cô có thể nhận ra điều đó.

Elaina, em đã phải chịu đựng quá nhiều rồi.

Chính vì hiểu rõ thực lực và sự non nớt của mình nên em sẵn sàng chịu đựng mọi điều vô lý.

Dù cô thiếu nghiêm túc đến đâu, sai bảo những việc ngớ ngẩn thế nào, em cũng không phàn nàn. Tại sao vậy? Vì cô là người duy nhất em có thể nhờ cậy ư?

Khi bị các nữ phù thủy ở Robetta cự tuyệt, em đã nghĩ gì? Hay em chỉ tặc lưỡi: "Đành vậy"? Em có phàn bác họ lần nào không?

Cô quyết định chờ tới khi em không thể chịu đựng được nữa. Hôm qua, khi xem em tập, cô biết thời điểm đó sắp đến rồi.

Bài kiểm tra hôm nay chính là bước cuối cùng.

Theo kế hoạch, cô sẽ tiếp tục trận đấu cho đến khi chiến thắng, nhưng vì em không phàn nàn gì nên cô đã định cho em biết sự thật. Chuyện đó không có gì vô lý cả đúng không?

Cứ chịu đựng và che giấu cảm xúc của mình mãi đâu có được. Rồi đến một lúc nào đó sẽ vỡ òa.

Ừm, chuyện em bật khóc đúng là nằm ngoài dự tính của cô...

Có lẽ cách làm của cô cay nghiệt quá. Bình thường em rất chững chạc nên cô quên mất rằng em vẫn chỉ là một cô bé mười bốn tuổi.

Cô thực sự xin lỗi."

Cuối cùng, cô Frann nói.

"Đừng cam chịu. Nếu bất mãn điều gì, hãy đấu tranh. Không thích cứ nói rõ là không thích. Hãy giải tỏa cảm xúc một cách hợp lý và bảo vệ bản thân."

Tôi không nhớ lúc ấy mình đón nhận điều cô nói trong tâm trạng thế nào.

Nhưng đó là lần đầu tiên tôi được nghe những lời như thế.

Đừng cam chịu.

Nhờ câu nói của cô mới có tôi hôm nay, tôi tin như vậy.

Tuy nhiên đến giờ, thi thoảng tôi vẫn còn dồn nén căng thẳng trong lòng.

Tôi tập luyện ở chỗ cô Frann một năm.

Sau khi được nhắc nhở về sự cam chịu của mình trong suốt tháng đầu, cuối cùng tôi cũng thực sự đi vào luyện tập.

"Chào buổi sáng, Elaina. Cô đói quá, em nấu gì đó đi."

"Mời cô ăn cỏ ạ!"

"..... Này, chọc tức cô đấy hả?"

"Em được dạy là đừng cam chịu nên chỉ thẳng thắn bày tỏ cảm xúc của mình thôi: 'Em rất phiền khi phải nấu bữa sáng cho cô'."

"....."

"Em đùa đấy ạ."

Cuối cùng, chúng tôi quyết định ăn bánh mì làm từ hôm qua.

Tôi vẫn tiếp tục làm "nô lệ" cho cô Frann, nhưng bù lại, tôi được dạy phép thuật đến nơi đến chốn nên không thấy có gì hà khắc cả.

Ấy, đây không phải là cam chịu. Đây là học phí.

Cô Frann bảo:

"Em có tài năng và kỹ thuật. Chỉ thiếu kinh nghiệm thôi."

Thế nên tôi thường xuyên thi đấu với cô để tích lũy kinh nghiệm.

Ngày nào cũng có đủ thứ để làm.

Tôi tưởng như những ngày đó trôi qua nhanh hơn hẳn so với một tháng đầu địa ngục. Hôm nào tôi cũng tập phép thuật, rồi trở về nhà trong rừng lại học tiếp. Tôi thấy vui vô cùng.

Trong thời gian được cô Frann dạy dỗ, có một chuyện tôi đặc biệt ấn tượng.

Lần đó, tôi đang tập phép thuật trước ngôi nhà trong rừng như mọi ngày.

"Elaina!"

Đột nhiên, cô Frann nói. "Đằng kia có mấy cái chai. Em thấy không?"

Đúng là ở hướng tay cô chỉ có hai chai rượu.

"Vâng, em có thấy. Sao thế cô?"

"Em thử dùng đòn Gió đánh trúng một cái xem nào."

"....."

Tôi cách hai cái chai khá xa, khoảng một cái cây.

Cô Frann không nói rõ. Chỉ lấp lửng như vậy nên tôi còn tưởng cô đang trêu mình.

"Hãy!"

Tôi vẫy đũa phép, tạo gió.

Luồng gió lao đi vun vút, lướt thẳng tới, đập trúng cái chai mà tôi nhắm. Cái chai vừa bay vừa xoay vòng rồi rơi xuống giữa bụi cây.

"Em làm rồi đây cô."

Nhưng cô Frann so vai, tỏ vẻ không hài lòng.

"Sao lại thổi bay cái chai đi như thế?"

"..... Ồ, nhưng cô bảo em đánh trúng mà?"

"Nghe này. Nếu thi phù thủy tập sự, em chỉ cần thổi bay cái chai là đủ. Nhưng phù thủy cần kỹ thuật chính xác và tinh vi hơn thế."

"..... Dạ."

"Một nữ phù thủy sẽ không làm đổ cái chai mà chỉ nhắm vào vị trí mong manh giữa đổ và không đổ. Giống như thế này..."

Cô Frann vẫy đũa.

Luồng gió từ cây đũa phép của cô lướt thẳng tới và đập trúng cái chai còn lại. Nhưng cái chai không đổ, cổ chai chỉ rung lên lạch cạch rồi trở về trạng thái ban đầu.

Cô Frann nhoẻn cười.

"May quá, thành công rồi... Kiểu như vậy đó. Một nữ phù thủy cần phải kiểm soát tốt phép thuật của mình. Cho nên em không được làm đổ cái chai."

"....."

Tôi hiểu điều cô Frann muốn nói, cũng hợp lý thôi.

Nhưng có cần phải làm tôi thất bại lúc đầu không.....

Một năm đã trôi qua kể từ khi tôi được cô Frann nhận làm học trò, tôi đã có thể đấu tay đôi với cô.

Và giành chiến thắng, chỉ một lần duy nhất.

Hôm đó là ngày tập cuối cùng.

"Cô không còn gì để dạy em nữa." Vẫn với gương mặt tươi cười như mọi khi, cô Frann nói. "Em đã mạnh lên rất nhiều."

Đến giờ tôi cũng không nhớ sao lần đó mình lại thắng. Chắc là ăn may.

Cô Frann gỡ chiếc huy hiệu hình hoa cát cánh trên ngực áo tôi ra và cài chứng nhận của nữ phù thủy thế vào.

Đó là chiếc huy hiệu hình ngôi sao.

"Chúc mừng em, Elaina. Phù thủy Ánh Sao công nhận em là nữ phù thủy chính thức. Còn tên hiệu phù thủy thì, em thấy "Phù thủy Tro Tàn" thế nào?"

"... Như vậy có đơn giản quá không ạ?"

Chắc cô Frann nhìn màu tóc của tôi rồi chọn cái tên đó.

"Ồ? Cô thấy rất hay đấy chứ..."

"Mà sao cô lại lấy tên là phù thủy Ánh Sao?"

"Cô thấy hay nên chọn thôi."

"....."

"Sao, em thấy "Phù thủy Tro Tàn" thế nào?"

"Được ạ." Với tôi thì tên nào cũng được.

"Vậy chốt luôn. Em là Elaina, Phù thủy Tro Tàn. Sau này hãy cố gắng nhé."

Cô vỗ lên vai tôi.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi đáp: "Vâng ạ."

Trên đường trở về ngôi nhà trong rừng, chúng tôi cùng nhau ôn lại những kỷ niệm trước đây. Đến nơi, cô Frann lập tức thu dọn hành lý. Tuy tự xưng là kẻ lang thang nhưng thực ra cô vốn là một nữ phù thủy tài giỏi ở nước nọ. Đây là lần đầu tiên tôi được nghe chuyện này.

Cô xa quê một năm rồi nên chắc sẽ khó khăn đây, cô vừa nói vừa cười. Đó đâu phải việc gì đáng cười.....? Là vì em phải không?

Mà nếu vậy, sao cô không tới đất nước Robetta Thanh Bình nhỉ? Tôi hỏi, nhưng cô Frann chỉ đáp: "Vì cô nhất định phải gặp một người."

"Cô cũng muốn nán lại thêm nhưng đến lúc phải đi rồi. Còn nhiều người đang đợi cô ở quê nhà."

Thôi, chúng ta tạm biệt nhau ở đây nhé, cô Frann ngoảnh lại, đứng tại nơi một năm trước cô đuổi theo những cánh bướm.

"Tạm biệt cô."

Lời chia tay như một cơn gió lạnh khiến tôi run rẩy.

"Tạm biệt, Elaina. Một ngày nào đó, cô sẽ lại đến chơi. Hãy chờ cô nhé."

"..... Vâng ạ!"

Nói rồi cô cười chối, bay lên bầu trời.

Tôi còn đứng đó vẫy tay.

Vẫy mãi, theo bóng cô đang khuất dần.

Cho đến khi bóng dáng ấy tan vào trời xanh.

Và lúc đó, tôi không sao ngăn được dòng nước mắt.

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 1

Jougi Shiraishi
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Chương 10: Bước chân im lặng của cái chết

Khu rừng nguyên sinh lỗ chỗ những cây cao xếp thành hàng dài.

Rêu mọc um tùm trên những dấu chân. Xuyên qua tấm màn xanh lục rục rỡ, nắng nhỏ từng giọt sáng qua kẽ lá, lờ mờ tỏa xuống cả con đường hẹp dưới chân.

Tôi khéo léo cưỡi chổi, lườn lách qua những thân cây. Mỗi lần ngọn gió lướt qua, một luồng khí nóng hây hây lại liếm láp đôi gò má, cảm giác vô cùng dễ chịu.

"....."

Lát sau, một không gian rộng hiện ra.

Chính xác hơn là một ngôi làng.

Nó nhỏ đến mức từ lối vào cũng có thể nhìn bao quát toàn bộ.

"Hây!"

Tôi hạ chổi. Mặt đất đầy rêu xanh rì, lún sâu xuống. Hình như làng không có cổng, chỉ cần chui qua hàng rào là dễ dàng vào được bên trong.

Trong làng lác đác những ngôi nhà gỗ. Thiết kế của chúng rất đơn giản, như thể người chủ chỉ xếp chồng những mảnh gỗ lên nhau, không có

bất cứ trang trí rườm rà nào cả. Tựa như chúng được dựng lên để ngủ qua đêm thôi vậy.

Nói thế nào nhỉ... Một ngôi làng gần như trống trải.

Có lẽ nên từ bỏ ý định ngủ lại đây. Mà không, tôi ngờ rằng làng này chẳng có chỗ nào khả dĩ để nằm ngủ nữa. Thậm chí còn chưa biết có người sinh sống hay không. Có thể là một ngôi làng bỏ hoang lắm chứ?

Nghĩ đoạn, tôi đi loanh quanh xem xét, bỗng ai đó từ trong nhà bước ra. Ôi, mừng quá! Vậy là ở đây có người. Đã vững dạ hơn, tôi đưa mắt nhìn theo.

Một người đàn ông trung niên vác rìu trên vai.

".....!"

Thật kỳ lạ, vừa trông thấy tôi, ông ta há miệng kinh ngạc như thể không tin nổi vào mắt mình.

..... ? Sao thế nhỉ?

Người đàn ông run run chỉ tay về phía tôi, đoạn hét lên.

"..... Mina! Có phải Mina đó không?"

..... ? Hà?

Ông ta quăng cây rìu, chạy lại.

"Tốt rồi...! Tốt quá rồi! Con tìm được thuốc trị bách bệnh rồi phải không? Vậy là kịp phải không? Abel sẽ mừng lắm đó, Mina!"

"Ồ? Thực ra..."

Chắc có nhầm lẫn gì rồi. Abel là ai?

Nhưng tôi chưa kịp nói tiếp, ông ta đã hét toáng lên.

"Mọi người ơi! Mina về rồi!"

Giọng nói của ông sang sảng, vang động cả khu rừng nguyên sinh rộng lớn. Đó đây, cây cối xào xạc lung lay, chim chóc giật mình nháo nhác.

Ngôi làng này quá nhỏ. Nhỏ đến mức chỉ cần cao giọng một chút thôi, cả làng đều nghe thấy. Từ trong nhà, mọi người lục tục kéo ra.

Người già, trẻ con, những đôi vợ chồng... Vừa trông thấy tôi và người đàn ông kia, chẳng ai bảo ai, họ liền chạy đến như được ra hiệu trước.

Chỉ trong nháy mắt, tôi đã bị vây kín xung quanh. Thật đáng sợ!

Đám đông huyên náo nhìn tôi bằng những ánh mắt đầy ngưỡng mộ, như thể tôi là anh hùng vừa trở về từ chiến trường. Họ khiến tôi sợ hãi thực sự!

"Chị Mina có mua quà thành phố cho bọn em không?"

"Ôi, mới không gặp ít hôm mà cháu đẹp lên nhiều quá."

"Ừa, cháu thấp đi à?"

"Mà sao lại ăn mặc kiểu này?"

"Kìa bố, chắc là thời trang đang thịnh hành ở thành phố đấy!"

"Thế cháu mua được thần dược chữa bách bệnh rồi hả?"

"Bình tĩnh nào, đừng hỏi cháu nó thế."

Dân làng đua nhau nói.

Thật quá sức chịu đựng của tôi. Đến giữa chừng, tôi như nửa tỉnh nửa mơ, để những lời nói trôi qua tai như một mớ tạp âm hỗn độn.

Lát sau, những tiếng xì xào dịu đi.

Người đàn ông trung niên quát âm lên: "Mọi người ồn ào quá vậy. Có thôi đi không?" Tôi nghĩ bụng, ông mới là người ồn ào nhất đây, có thôi đi không?

"..... Thật là! Mina đi cả quãng đường dài cũng mệt rồi. Mọi người không thấy tội nghiệp con bé sao?"

Ừ? Nói gì nghe tử tế vậy? Chẳng phải tất cả đều từ ông mà ra ư?

Nhưng thôi, có chuyện khác còn quan trọng hơn.

"Mọi người hiểu lầm rồi."

Khi tất cả đã yên lặng, tôi nói. Phải chấm dứt chuyện này trước khi quá muộn.

"Hiểu lầm? Là sao?"

Người đàn ông ngơ ngác. Tiếng xì xào lan ra giữa đám đông.

Tôi lấy hết sức bình sinh, dũng dạc tuyên bố.

"Cháu chỉ là lữ khách, không phải cô bé Mina mà mọi người đang nói đâu."

Dù tôi rất nghiêm túc nhưng hình như chẳng ai chịu hiểu. Ngay lập tức, những tràng cười rộ lên. "Con bé này, nói cái gì vậy trời?"

Không tin hả? Hay tôi dùng phép thuật khiến các người phải quỳ lạy nhé? Theo những gì nghe được này giờ, tôi đoán là chưa từng có phù thủy

nào ghé qua ngôi làng này nên chắc chắn đây sẽ là cú sốc kinh hoàng với họ.

Ừm, bí quá tôi sẽ xài cách đó.

"....."

Khi tất cả, trừ tôi, đã cười vui vẻ, một người chọt lên tiếng:

"Ủa? Mà cô bé này có vẻ nhỏ tuổi hơn Mina....."

Người bên cạnh hòa theo. "Ngực cũng nhỏ hơn thì phải....."

Nổi bất an lớn dần.

"Cứ tưởng một thời gian không gặp, Mina đẹp lên chứ, chẳng lẽ ....."

"Không thể nào lại lùn đi được..... "

"Mà quần áo kiểu gì thế..... "

"Bà nó, cơm của tôi đâu?"

"Giờ ạ, ông ăn hôm kia rồi mà."

"....."

Chỉ trong nháy mắt, nổi bất an đã lan ra bàng bạc nơi này.

Đám đông quanh tôi tối sầm như đưa đám.

"..... Cháu không phải Mina thật sao?"

Người đàn ông trước mặt tôi thần thờ hỏi.

"Cháu đã nói từ nãy là mọi người nhầm rồi mà!"

"..... Không thể nào!"

Người đàn ông quy ngã.

Rồi bằng giọng run rẩy, ông nói:

"Vậy là không cứu được Abel nữa ư....."

Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Mà Abel là ai?

"..... Không đâu. Vẫn còn cách đấy."

Tiếng ai đó thì thầm cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Vài người tách khỏi đám đông và tập trung ở chỗ khác.

Rồi họ quay lại, nói vắn vẹn một câu: "Cháu tới đây, chúng tôi có chuyện muốn nói."

Không biết vì giọng nói đầy sức thuyết phục hay vì vẻ mặt nghiêm trọng của những người lớn tuổi mà tôi gạt đầu đồng ý lúc nào không hay.

Người đàn ông cùng vài người khác dẫn tôi đến ngôi nhà lớn nhất trong làng.

Qua tới phòng ăn, tôi được một thanh niên kéo ghế mời ngồi.

Đối diện tôi chỉ có hai người. Bên trái là người đàn ông trung niên tôi gặp lúc đầu. Khi mọi sự kích động đã qua đi, nom ông ấy như một người khác vậy.

Cụ già râu tóc bạc phơ ngồi bên phải (có lẽ là trưởng làng) khoanh tay, lên tiếng.

"Giờ ta đã hiểu cháu không phải Mina. Ta thực lòng xin lỗi cháu."

"Vâng."

Ông hiểu là mừng rồi.

"Nhưng cháu giống Mina đến mức mọi người ở đây đều nhầm lẫn. Giống như hai giọt nước vậy."

Người đàn ông trung niên gật đầu.

Ông cụ vuốt chòm râu bạc trắng.

"Chúng ta muốn nhờ cháu một việc. Xin cháu hãy làm Mina một ngày, không, chỉ một lúc thôi được không?"

"..... Tại sao ạ?"

Nghe đến đây, tôi đoán chắc chuyện này có liên quan đến người tên Abel.

"Bạn trai Mina tên là Abel, một người rất chăm chỉ và tốt bụng. Xin cháu hãy diễn kịch một chút, vì cậu ấy."

Quả nhiên.

Tôi thử đoán tiếp nhé. "Vì tính mạng Abel đang nguy kịch nên ông muốn cháu đóng giả làm cô bạn gái đã chuyển lên thành phố nay trở về?"

Ông cụ chậm rãi lắc đầu.

"Không phải Mina chuyển lên thành phố sống đâu. Nó đi lấy thuốc trị bách bệnh mang về đó."

"..... Dạ."

Đúng là dân làng và người đàn ông trung niên có nói về chi tiết này.

"Giờ Abel đang nằm trên giường bệnh..."

"..... Dạ."

Tôi nói để hỏi ông cụ kế tiếp.

"Cậu ấy bị một căn bệnh nan y. Bác sỹ trong làng đã bó tay rồi. Chẳng có loại thuốc nào hiệu nghiệm cả. Không những thế, bệnh tình của Abel ngày càng xấu đi. Ban đầu chỉ sốt nhẹ thôi, giờ thậm chí còn không đứng dậy nổi."

Ra là vậy.

"Thế nên cần thuốc trị bách bệnh ạ?"

"Phải. Ngay khi biết mọi loại thuốc trong làng đều vô hiệu, Mina nói: "Cháu sẽ đi lấy thuốc trị bách bệnh về đây." rồi rời làng."

"Thuốc trị bách bệnh đó ở đâu hả ông?"

"Từ ngôi làng này đi mãi về phía Bắc sẽ thấy một đất nước rộng lớn. Nghe đồn rằng ở đó có thuốc trị bách bệnh. Nhưng phải đi bộ tròn hai ngày mới đến nơi. Trong làng lại không có ai biết gì về thứ thuốc đó cả."

"Vậy là Mina ra đi với chỉ vài thông tin mơ hồ ấy sao?"

"Có lẽ nó đặt cược vào chuyện này. Nghĩa là nó thực sự muốn cứu Abel."

Người đàn ông trung niên tiếp lời.

Đầu ông gục xuống, không còn chút sức lực.

"Nó đi đến nay đã được hai tuần. Mina, con gái tôi đáng lẽ phải về từ lâu rồi, vậy mà vẫn chẳng có chút tin tức gì."

..... Con gái?

Là con gái của người đàn ông này sao?

"Ồ, bác là bố của Mina ạ?"

Sự thật ấy khiến tôi ngạc nhiên. Người đàn ông lặng lẽ gật đầu.

Là bố sao có thể nhầm con gái mình với một người hoàn toàn xa lạ được? Chắc ông ấy đã mệt mỏi quá rồi.

"Thời gian càng trôi, Abel càng cận kề cái chết." Trưởng lão lên tiếng. "Bác sỹ nói có lẽ chỉ còn được ba ngày nữa thôi."

Chỉ còn ba ngày nữa thôi?

Mina có trở về hay không?

Mất hai ngày để đi đến đất nước phương Bắc kia. Rồi mua thuốc ở đó và mất thêm hai ngày nữa để trở về. Vậy mà đã hai tuần trôi qua.

Chậm tới hơn chục ngày thì đúng là quá chậm rồi. Chỉ có thể nghĩ đến khả năng gặp bất trắc dọc đường mà thôi.

Liệu Mina có kịp trở về trong khoảng thời gian bác sỹ nói không? Không, hai người ngồi trước mặt tôi đều đã hiểu ra gì đó.

Chắc chắn Mina không thể trở về nữa rồi.

"Abel đã chiến đấu với bệnh tật rất ngoan cường. Sẽ thật đau buồn nếu đến cuối đời nó lại không gặp được người con gái đã luôn ở bên như gia đình ruột thịt."

"....."

"Abel mất gia đình từ nhỏ, Mina chính là điểm tựa tinh thần duy nhất của nó. Người cứu được trái tim nó chỉ có Mina mà thôi."

"Phải đóng giả cũng được, ta chỉ muốn Abel hạnh phúc, chí ít là những giây phút cuối đời."

Trưởng lão ngậm ngùi.

Tôi nhận lời đề nghị của trưởng lão dù trong lòng không mấy thoải mái.

Dầu sao cũng chẳng nguy hiểm gì, hơn nữa, trong hoàn cảnh này mà từ chối thì tôi đúng là kẻ không có trái tim.

Nhưng tôi là lữ khách. Tôi không muốn mất cả ngày ở một ngôi làng chẳng có gì nổi bật, thậm chí cả nhà trọ cũng không thấy. Nếu có thể, tôi muốn cưỡi chổi bay ngay đến cái đất nước được cho là có thuốc trị bách bệnh kia.

Thế nên tôi ra điều kiện.

"Cháu sẽ giúp. Nhưng chỉ một lần thôi. Cháu sẽ gặp Abel rồi đi ngay."

Hai người đàn ông nói được vậy là quá tốt rồi.

Sau khi quyết định, chúng tôi bắt tay vào chuẩn bị. Từ nhà lớn, tôi được đưa tới một ngôi nhà khác, nơi có mấy người phụ nữ, già trẻ khác nhau đang đợi.

Người phụ nữ lớn tuổi nhất lo sắp xếp mọi việc. Khuôn mặt bà gợn lên những nếp nhăn nhỏ.

"Nào, chuẩn bị thôi. Cánh đàn ông hãy lui đi."

Bà lấy gậy đuổi đánh tất cả đám đàn ông trong làng tới xem, kể cả trưởng lão và bố của Mina, để lại ngôi nhà cho phụ nữ toàn quyền cai quản.

Cây gậy của bà không giống đũa phép của tôi, đó là loại gậy dùng để chống xuống đất như cái chân thứ ba.

Bà đóng cửa, chặn lại bằng thanh gỗ to để không ai vào được rồi đưa mắt nhìn những người phụ nữ khác. Ngay lập tức, tất cả, trừ tôi, bắt đầu chạy đi kéo rèm, đóng cửa sau.

Trong ngôi nhà tranh tối tranh sáng, bà tiến thẳng về phía tôi rồi đột nhiên túm lấy chiếc áo choàng.

"Cởi ra!"

"Ơ?"

"Cởi bộ đồ kỳ quái này ra! Cháu mặc như thế Abel không nhận ra đâu!"

Ôi! Vậy mà làm tôi hết hồn.

Tôi gỡ riêng chiếc huy hiệu phù thủy quý giá ra, nắm chặt trong tay, rồi trút dần mọi thứ trên người.

Một cô bé ít tuổi đưa hai tay đỡ lấy bộ đồ của tôi rồi gấp gọn gàng bên cạnh.

"Giờ thì mặc cái này vào."

Bà bác khi này đưa cho cô bé một bọc vải, nó liền nhanh chân chạy đến chỗ tôi, lấy bộ đồ từ trong đó ra. "Nào mọi người, giúp cháu mặc cho chị ấy với."

Hả? Tôi tự mặc được mà?

Nhưng chỉ vừa mở miệng, tôi đã bị vài người phụ nữ vây quanh, sự áp đảo của họ khiến tôi không sao thốt nên lời.

Bỗng chốc tôi bị biến thành búp bê thay đồ.

"Rồi, giơ chân lên."

"Luồn tay qua ống tay áo đi. Ôi, không vừa rồi."

"Mà công nhận giống Mina thật."

"Xinh hơn Mina ấy chứ."

"Đúng đó."

"Nơ màu nào bây giờ nhỉ? Đỏ nhé?"

Không hiểu sao mọi người hào hứng đến vậy. Ai nấy đều hân hoan lạ kỳ.

Sau một hồi thay thay mặc mặc, tôi nhìn xuống, trên người lúc này là chiếc áo trắng và váy xòe màu nâu sẫm.

Có mỗi thế này tự tôi mặc cũng được mà.....

"Bước cuối cùng đây. Sẽ hơi đau một chút, cháu cố chịu nhé!"

Người phụ nữ phía sau cất giọng tươi vui, vừa nói vừa quần thứ gì đó màu đen lên người tôi.

".....?"

Thì ra là đai lưng. Chẳng biết nó bắt đầu được quần từ lúc nào.

"Ôi, nhưng..."

Mặc kệ sự hốt hoảng của tôi trước diễn biến quá nhanh, những người xung quanh giữ lấy tôi để người phụ nữ phía sau mặc sức kéo sợi dây.

Tôi thấy bụng mình bị thít lại cứng ngắt.

"Đau quá! Có buộc cũng nhẹ tay giùm cháu được không?"

"Ấy, đừng cựa quậy."

"Chịu khó nào!"

"Sẽ quen ngay thôi."

"Cố lên chị!"

Cứ như vậy...

Cuối cùng màn thay đồ này cũng kết thúc, mọi người đều hoan hỷ, trừ tôi.

"Hình như ngực hơi nhỏ. Độn thêm nhé?" Với vẻ nghiêm nghị, bà bác đưa cho tôi một cục bông, và tôi liệng ngay xuống đất.

Có một túp lều ở rìa làng.

Hình như nơi này không được ai chăm nom, cỏ dại mọc cao lút gối và sột soạt đổ rạp sau mỗi bước chân của tôi.

So với những ngôi nhà khác trong làng, nó cũ kỹ hơn nhiều, tưởng như chỉ cần gõ lên bức tường ghép từ ván mỏng là thủng luôn một lỗ.

Trông nó giống nhà kho bỏ hoang hơn là một căn nhà có người ở.

Họ nói Abel bị cách ly ở đây.

Một ngày nọ, Abel đột nhiên mắc bệnh nan y. Dân làng không biết đó có phải bệnh truyền nhiễm hay không. Vì vậy, để giảm khả năng lây nhiễm, họ đành nhốt anh trong túp lều này.

Chỉ có bố của Mina chăm sóc anh. Thời gian đầu, Mina ở bên người yêu từ sáng tới tối, nhưng khi bệnh tình của Abel chuyển hướng xấu thì Mina rời làng.

Có người nghi ngờ Mina trốn rồi.

Nhưng chẳng ai biết thực hư ra sao.

Tôi đứng trước túp lều, hít một hơi thật sâu rồi mở cửa. Tiếng cọt két vang lên như cửa vào tai.

"....."

Tôi bước vào, đưa tay ra sau đóng cửa lại.

Có một người nằm trên giường. Một thanh niên tóc đen. Khi còn khỏe, anh hẳn phải là một chàng trai khôi ngô tuấn tú. Giờ thì má hóp lại, đôi mắt không gợn chút ánh sáng, vô hồn nhìn về phía tôi.

"..... Mina?"

Abel mấp máy đôi môi, gọi tên người yêu.

"Vâng. Em đây. Anh vẫn khỏe chứ?"

Tôi nói dối.

Tấm ván sàn kêu cọt két khi tôi bước đến, ngồi xuống chiếc ghế bên giường.

"Em về rồi..... Anh còn tưởng em sẽ không quay lại nữa."

"Em là người yêu của anh mà. Dù có bất cứ chuyện gì, em cũng sẽ quay về với anh."

"..... Ừ nhỉ."

Abel đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phía đó chẳng có gì. Chỉ có cỏ mọc um tùm và xa xa là khu rừng nguyên sinh rộng lớn.

Túp lều thực sự quá cũ kỹ, gió từ đâu lùa tới làm lay động mái tóc Abel.

"Em tìm được thuốc trị bách bệnh rồi anh ạ."

Tôi nói.

Như đọc từ kịch bản được chuẩn bị sẵn.

"Em mang theo thuốc và cơm tối đây, anh ăn thật no rồi uống một viên nhé. Có lẽ sẽ mất chút ít thời gian nhưng chắc chắn anh sẽ khỏe lại thôi."

Dĩ nhiên, đó là một lời nói dối.

Đây là ý tưởng của bố Mina. Nếu Mina trở về, chắc chắn cô sẽ mang theo thuốc trị bách bệnh nên tôi cầm thuốc theo để Abel yên tâm.

Thực ra, đó chỉ là thuốc ngủ.

Tôi không thể hỏi dân làng sẽ làm gì Abel sau khi để anh trò chuyện với người yêu trong những ngày cuối đời. Không, chẳng cần hỏi thì đúng hơn.

"Mina à..." Abel nhìn tôi. "Em nắm tay anh được không?"

Bằng một cử động nặng nề bên dưới tấm chăn, anh thò tay ra. Đó không phải bàn tay rắn chắc, nam tính của một chàng trai trẻ, mà là bàn tay xương xẩu, thiếu sức sống.

Không được do dự! - Tôi liền bọc lấy tay anh trong hai tay mình. Bàn tay anh lạnh ngắt, tưởng như huyết quản đã khô cạn rồi.

"Tay em ấm quá!"

Chúng tỏ trái tim em đang lạnh lẽo - Anh nói.

Sau đó,

"Mina à..." Abel lại gọi tên người yêu. "Em hôn anh được không?"

"Hô... hôn á?"

Tôi vô tình hỏi lại, để rồi ngay lập tức hối hận vô cùng.

"..... Ừ, hôn anh. Em không muốn à?"

Tận sâu trong mắt Abel, tôi cảm nhận được một nỗi nghi ngờ vừa thoáng gợn.

Tôi suy nghĩ. Suy nghĩ rất lung.

Làm sao đây? Là người yêu thì đương nhiên phải hôn rồi. Nhưng tôi... Nếu do dự, anh ấy sẽ nghi ngờ mất. Làm sao đây, làm sao đây...

Nhìn tôi mắc kẹt giữa mê cung không lối ra, Abel bật cười khúc khích.

"Xin lỗi. Anh đùa chút thôi. Đừng bận tâm nhé." Nom anh như vừa khô ra chút ít.

Rồi anh nheo mắt nói.

"Anh sẽ không nằng nặc đòi hôn cô gái không phải người yêu mình đâu."

Đoán là do mình diễn dở làm lộ chuyện, tôi luống cuống chối quanh, song Abel đoán chắc. "Em không phải Mina. Không cần làm thế."

Dù vậy tôi vẫn cố diễn tiếp, Abel bèn buông một câu chắc nịch.

"Mina không về nữa đâu. Ngốc thật."

Tôi không biết anh đang nói với ai.

Nhưng hình như chuyện này có uẩn khúc gì đó. Cuối cùng, tôi từ bỏ vai diễn và nói toàn bộ sự thật.

Rằng tôi là lữ khách. Rằng tôi là phù thủy. Rằng tôi bị nhờ đóng giả Mina vì có diện mạo giống cô ấy. Tất cả, không giấu diếm điều gì.

Abel nói.

"Ừm... Đúng là em rất giống Mina."

"Giống vậy sao?"

"Ừ. Như hai giọt nước ấy."

Nhưng, anh nói tiếp. "Phù thủy là gì?"

"Dân làng này không biết phù thủy nhỉ?"

"Ừ. Anh chưa nghe nói bao giờ."

Ở ngôi làng vùng biên phải đi hai ngày mới tới nước gần nhất này, người ta không biết gì về phù thủy cũng là điều dễ hiểu.

Tôi giải thích cặn kẽ cho Abel. Dùng cả đũa thần làm phép cho sinh động.

"Tuyệt quá.....! Ha ha, không ngờ trên đời lại có những người như thế!"

Abel cố cười lớn nhất có thể. Tiếng cười khô khan của anh nhanh chóng biến thành những cơn ho.

"Anh ổn chứ?"

"Ừ, xin lỗi em. Anh hơi phấn khích một chút. Mà chuyện anh và Mina..."

"..... Vâng. Chuyện đó thế nào? Mina không về nữa là sao?"

Abel nhìn lên trần nhà, nói.

"Thuốc trị bách bệnh là chuyện anh bịa ra thôi. Trên đời làm gì có thứ như thế."

"Không có.....?"

Abel gật đầu.

"Thực ra Mina..."

Sau đó, anh điềm tĩnh kể lại.

Mina tốt bụng, đáng yêu và là chỗ dựa duy nhất của anh. Anh thật không xứng với cô ấy.

Từ khi anh đổ bệnh, Mina luôn tận tình chăm sóc, không một lời ca thán. Ngày nào cô ấy cũng nấu ăn cho anh, mang sách tới để anh đọc đỡ

buồn khi phải nằm một chỗ trên giường, và ở bên cạnh cho đến khi anh chìm vào giấc ngủ.

Nhờ công chăm sóc của cô ấy mà anh đã được cứu sống.

Nhưng bệnh tình ngày một nặng hơn, dù anh có uống bao nhiêu thuốc hay ngủ bao nhiêu lâu đi nữa. Anh ăn ít dần. Thậm chí đồ ăn Mina mang đến cũng chẳng thấy ngon. Hễ ăn vào là lại nôn ra.

Chắc anh không còn sống được bao lâu nữa.

Anh hiểu điều đó.

Dù vậy Mina vẫn hết lòng động viên anh. Anh yêu cô ấy. Anh mong cô ấy sống hạnh phúc.

Một hôm, anh nói. "Thuốc làng mình không chữa được bệnh của anh đâu. Em biết đất nước phương Bắc cách chúng ta hai ngày đường không? Nghe nói ở đó có thần dược trị bách bệnh. Em đi lấy về cho anh nhé?"

Mina bối rối.

Cô ấy hỏi, có thứ thuốc đó thật sao. Rồi khuyên anh, chỉ cần cố gắng chắc chắn sẽ khỏe lại.

Nhưng anh đã bỏ ngoài tai lời nói của Mina. Không những thế còn đưa cho cô ấy một lá thư cùng với khoản tiền lớn mà anh dành dụm được để sau này hai đứa đi du lịch.

"Với số tiền này, chắc chắn em sẽ mua được thuốc. Em cầm đi. Hứa với anh sẽ không quay về trước khi có thuốc nhé. Còn bức thư này, nếu đã làm mọi cách vẫn không tìm được thần dược và không biết phải làm gì nữa, em hãy mở nó ra."

Mina thực sự rất tốt.

Cô ấy suy đi nghĩ lại hồi lâu, sau đó mới đồng ý.

"Nhất định em sẽ tìm được thuốc cho anh."

Làm gì có thứ thuốc thần kỳ ấy chứ.

Ngay ngày hôm sau, cuộc sống của anh đã thay đổi hoàn toàn. Vì Mina rời làng, mọi người kháo nhau rằng bệnh tình của anh đang ngày một xấu đi. Nhiều người nói anh mắc bệnh truyền nhiễm, và kết quả là đây.

Anh bị cách ly. Chỉ còn bố Mina tới thăm anh. Dù vậy, anh vẫn nghĩ mình còn may mắn chán.

Anh thực sự rất yêu Mina. Rất rất yêu.

Phải xa cô ấy, anh rất đau lòng. Nhưng làm khổ cô ấy anh còn đau lòng hơn gấp bội. Anh không muốn Mina phải khóc bên xác mình. Anh muốn cô ấy luôn mỉm cười hạnh phúc.

Vì vậy, anh đã để cô ấy ra đi.

"Đừng gặp anh nữa." Nếu anh nói thế, không đời nào Mina chịu ngoan ngoãn nghe theo. Anh biết điều đó. Nhưng nếu cự tuyệt để cô ấy đừng đến nữa, anh sẽ khiến cô ấy đau lòng. Rồi dân làng sẽ nói gì về tội anh đây.

Trên hết, anh không nghĩ Mina có thể sống vui vẻ ở ngôi làng mà anh đã ra đi. Có thể là tự huyễn hoặc bản thân, nhưng anh sợ rằng cô ấy sẽ không nguôi nhớ.

Chắc chắn Mina sẽ đến được đất nước phương Bắc sau hai ngày đường. Ở đó, cô ấy sẽ tìm thuốc. Sẽ bỏ hàng ngày, hàng giờ đi khắp đất nước, và không thể nào tìm ra.

Rồi cô ấy sẽ mở thư.

Anh đã gửi gắm cả tâm can của mình trong đó. Rằng, khi em đọc những dòng này, chắc hẳn anh đã không còn. Rằng, anh muốn em sống hạnh phúc ở đất nước đó. Anh đã viết như thế.

Đất nước rộng lớn nơi Mina tới hẳn sẽ có những chàng trai tuyệt vời có thể chữa lành vết thương cho cô ấy. Hẳn sẽ có người giúp cô ấy tìm lại nụ cười trên môi.

Thật ích kỷ phải không? Nhưng anh đã nghĩ đến nó từ rất lâu rồi. Ngôi làng chật hẹp này không hợp với Mina. Cô ấy nên được nhìn thấy thế giới rộng lớn hơn.

Mà...

Em phải đóng giả Mina nghĩa là cô ấy vẫn chưa về đúng không? Cô ấy rời làng đi đã hai tuần rồi.

Vậy thì đúng đó.

Chắc hẳn Mina đã tìm được hạnh phúc.

Nói xong, Abel mơ hồ nhìn ra ngoài cửa sổ bằng đôi mắt mệt mỏi.

Gió thổi, những chiếc lá khô bay lên, rồi biến mất.

"Anh ổn chứ?"

Một câu hỏi sáo rỗng. Nhưng tôi còn biết nói gì hơn?

"Chắc hẳn là không rồi. Chia tay người yêu ai chẳng đau khổ."

"....."

Nếu vậy... Tôi định nói, nhưng thôi.

Phải chia xa, chắc hẳn Mina và Abel đều đau khổ. Nhưng họ chấp nhận. Họ đã suy nghĩ và lựa chọn điều tốt nhất cho người mình yêu.

Đó là chuyện riêng, người ngoài không nên can thiệp.

"Anh rất vui được gặp em. Dù em không phải Mina nhưng anh thấy như được gặp lại cô ấy vậy."

"..... Em cũng rất vui được gặp anh."

Vậy thì tốt rồi... - Abel thì thầm.

"Cô bé à, nếu em là phù thủy, em có thể sử dụng những năng lực siêu nhiên mà người thường bọn anh không thể đúng không?"

"Vâng. Đúng vậy."

Hơi bối rối trước câu hỏi bất ngờ của Abel nhưng tôi vẫn trả lời khẳng định.

Đâu phải ai cũng có thể sử dụng được phép thuật.

"Những phép màu em vừa cho anh xem thật tuyệt. Cứ như trong mơ vậy."

"Cám ơn anh. Em rất vui vì anh thích chúng."

"Liệu em có thể dùng phép để..."

Ra khỏi lều, tôi lập tức trở lại ngôi nhà vừa thay đồ, nhờ tháo dây lưng. Nó bị buộc chặt phía sau nên tôi không tự cởi được.

"Tốt đẹp cả chứ?"

Bà bác hỏi sau khi tôi đã mặc lại áo choàng của mình. Tôi đành bịa.

"Vâng. Anh ấy hoàn toàn tin cháu là Mina."

"Vậy thì tốt rồi. Những ngày cuối đời được gặp lại người yêu, chắc nó cũng mãn nguyện."

"....."

Những ngày cuối đời sao...

"Giờ Abel thế nào?"

"Anh ấy bảo lâu không nói chuyện nên mệt và ngủ rồi. Cháu nghĩ nên để yên cho anh ấy ngủ đến tối ạ."

"Ta hiểu. Ta sẽ nói với trưởng làng."

Trưởng làng có lẽ là ông già râu bạc. "Vâng, nhờ bác vậy."

Tôi cài thêm huy hiệu ngôi sao, đội mũ chóp nhọn là thay đồ xong. Lại như xưa rồi.

"Giờ cháu định thế nào? Nếu muốn ngủ lại cứ ở nhà ta."

Một đề nghị tuyệt vời. Nhưng tôi từ chối.

"Không. Cháu sẽ đi ngay. Cháu đang vội ạ."

Tôi rất muốn đến đất nước rộng lớn kia.

"... Tiếc quá."

"Cháu xin lỗi."

"Cháu đi luôn mà không gặp trưởng làng sao?"

"Nếu gặp, chắc trưởng làng sẽ giữ cháu lại mất. Thế nên cháu xin phép đi luôn thôi. Bác cho cháu gửi lời chào tới ông ấy và bố của Mina với ạ."

Đi thật hả? Tiếc quá. Khi nào lại đến nhé.

Những người phụ nữ vừa giúp tôi tháo dây lưng, giờ tranh nhau nói.

"Vâng, nhất định cháu sẽ quay lại."

Tôi trả lời cho có.

Rời rời làng.

Tôi bay trong khu rừng nguyên sinh, hướng về phía Bắc. Ánh mắt chỉ dôi về phía trước, tuyệt không ngoái lại.

Trên đôi tay giữ chổi còn vương cảm giác lạnh ngắt của bàn tay Abel.

Anh ấy...

"..... Anh nói thật sao?"

Tôi không giấu nổi bàng hoàng khi nghe anh đề nghị.

"Ừ, thật. Có lẽ anh sắp chết rồi. Điều đó đã đến rất gần. Anh sợ lắm. Ngày nào anh cũng nghĩ, nếu hôm nay mình ngủ, liệu có còn dậy được hay không. Thực sự sợ hãi vô cùng."

Nằm trên giường, Abel nói tiếp.

"Anh biết, dân làng và cả bố của Mina đều xa lánh anh. Trong thâm tâm, họ chỉ mong anh chết đi để khỏi phải mất công chăm sóc. Đẳng nào cũng vậy. Anh không thể chịu đựng thêm được nữa. Thế nên... Xin em. Hãy giết anh đi được không?"

Đây không phải một câu bông đùa.

Có lẽ anh ấy đang nói thật tâm can.

Có lẽ anh ấy thực sự không thể chịu đựng thêm được nữa.

Nhưng...

"Em xin lỗi."

Tôi không thể chấp nhận thỉnh cầu đó. Tôi làm phù thủy không phải để cướp đi mạng sống của người khác.

Cho dù đó là tâm nguyện cuối cùng của Abel, tôi cũng không làm được.

"..... Thật đáng tiếc."

Abel bình thản đến lạ lùng.

Như thể anh ấy đã đoán được từ đầu.

"Em xin lỗi."

"Không, em không phải xin lỗi đâu. Dù em không ra tay thì chắc tối nay anh cũng bị dân làng lấy mạng. Họ sẽ hạ độc, rồi làm như thể anh đã ra đi trong yên bình."

"..... Không thể nào."

"Anh hiểu họ. Một kẻ thậm chí không thể đứng dậy chỉ nằm liệt giường như anh hoàn toàn vô giá trị với ngôi làng này. Anh chỉ còn chờ chết mà thôi."

"....."

"Anh có thể sống đến lúc này vì dân làng hy vọng Mina sẽ về. Họ nghĩ anh còn lưu luyến cô ấy. Nhưng giờ thì chẳng còn lý do gì nữa rồi."

Nghĩa là...

"..... Vì em đã đến ư?"

"Em đừng hiểu nhầm, anh không có ý trách em đâu. Đây là số phận."

"....."

Abel cười.

"Có điều, anh mong được ra đi trong sự quan tâm của cô bé giống Mina... Nhưng anh không thể ép em. Xin lỗi đã nhờ em một chuyện quái gở như vậy."

"Không sao đâu anh."

Tôi trả lời.

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 1

Jougi Shiraishi

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Chương 11: Vương quốc ghét người xấu xí

Trong khu rừng, một con đường chạy dài giữa những thân cây cao bằng nhau. Gọi là đường chứ thực ra chỉ là phần mặt đất gồ ghề, không san lát và không cây cối mà thôi.

Một cô bé đang cười chõi bay bên trên, để lại phía sau những nhánh cây rung rinh, xào xạc và lá cây tung lên như reo mừng.

Cô bé đáng yêu đó là một phù thủy, một lữ khách.

Mái tóc màu tro sáng bừng lên trong nắng, đôi mắt xanh da trời như đang nhìn về một nơi xa xăm. Cách ăn vận đậm chất phù thủy với áo choàng đen, mũ chóp nhọn và huy hiệu hình ngôi sao, thật không quá lời khi nói rằng những thứ đó tồn tại để làm tăng thêm sức hút cho cô bé.

Người mà ai nhìn thấy cũng phải khen đáng yêu ấy là ai vậy nhỉ?

Đúng rồi, chính là tôi.

"....."

Tôi đã biết chút ít thông tin về nơi mình sắp đến.

Giới thương nhân quanh đây gọi đó là "Vương quốc To Mà Nhỏ", "Vương quốc Mỹ Nam Mỹ Nữ", "Vương quốc Bức Tường", "Vương quốc Suy Tàn", "Vương quốc Khó Vào", "Vương quốc Gì Cũng Lạ",.... Sao họ không thống nhất gọi bằng một tên thôi nhỉ.

Điều chắc chắn duy nhất là vương quốc đó không bình thường. Nhưng nó kỳ lạ hay khác biệt ở đâu? Tôi đã hỏi các thương nhân song vẫn không biết được.

Nếu muốn biết, chỉ còn cách tự nhìn và kiểm chứng mà thôi.

Tôi khá hứng thú với vương quốc này.

Lát sau, vương quốc ấy hiện ra. Nó được bao quanh bởi một bức tường thành không cao lắm, cổng thành bằng gỗ đang mở.

Tôi hạ chổi.

Ngay lập tức, một người lính tiến lại, cúi đầu chào.

"Chào cô. Ôi, cô là phù thủy sao? Quý hóa quá." Trông thấy huy hiệu ngôi sao trên ngực tôi, người đó tròn mắt. "Xin hỏi, cô đến đây có việc gì?"

"Tôi là lữ khách."

"Ha ha. Thế lại càng quý hóa đấy."

"Vậ ư?"

Người lính gật đầu mấy cái liền.

"Vâng. Mà cô biết về vương quốc này chưa?"

"Cũng kha khá."

"Vậ há? Thế thì tốt rồi."

".....?"

Sao thế nhỉ?

Tôi không hiểu anh ta đang nói gì.

"Vậy cô trả lời vài câu hỏi đơn giản để nhập quốc nhé. Đầu tiên..."

Những câu hỏi quen thuộc đã cắt ngang thắc mắc nhỏ của tôi. Anh ta muốn biết tên, tuổi, số ngày ở lại và mục đích chuyến đi...

Tôi cũng trả lời ngắn gọn.

"Xong rồi. Mời cô vào."

"Vâng."

Tôi vào vương quốc sau lời mời của người lính gác. Rốt cuộc, đây là vương quốc thế nào?

Chỉ đi bộ một chút thì không thể biết được nơi này có đúng như tin đồn hay không.

Vương quốc ẩn mình sau cánh cổng chẳng có vẻ gì khác lạ, quang cảnh rất đời bình thường.

Nhưng tôi thấy nên gọi đây là ngôi làng có tường bao thì đúng hơn là vương quốc.

Ở đây có rất nhiều công trình bằng gỗ. Nhà nào cũng như được đẽo ra từ gỗ. Có lẽ dân chúng đã đốn những thân cây mọc trên con đường tôi vừa đi qua để làm nhà. Song đâu đâu cũng xập xệ rách nát, tưởng như có thể bị thổi bay trước cuộc tấn công của bầy sói dữ.

Sống trong nhà là những con lợn... Không không, là người. Tất nhiên rồi.

Từ trong một ngôi nhà, một cô gái gầy gò bước ra. Cô ta ôm giỏ, nhìn lướt qua tôi rồi cứ thế đi thẳng.

Đó là cách phản ứng với những người mà mình chẳng hề quan tâm.

Có lẽ trước tôi, rất nhiều lữ khách đã ghé qua vương quốc này.

Chẳng riêng gì cô gái mang giỏ, mọi người ở đây đều rất thờ ơ.

Mà không biết nên gọi là thờ ơ hay bình thường nữa.

Ví như cô gái đang phơi quần áo trên chiếc sào gác qua hai thân cây trong vườn, hay đám con trai quây quanh đống lửa, vừa ném thêm cành khô vừa trò chuyện râm ran, hoặc một thanh niên đang chăm chú dùng rìu bổ củi.

Tôi có thể quan sát họ từ xa, nhưng vừa gặp ánh mắt của tôi, họ lập tức nhìn đi chỗ khác như muốn nói: "Lại lữ khách hả? Hừm."

Quả thực, nơi đây toàn mỹ nam mỹ nữ, mà nói là suy tàn cũng không sai. Nhưng hiện tại, tôi chỉ có một suy nghĩ: "Vương quốc này quá bình thường và tẻ nhạt." Khác xa so với tin đồn.

"Ồ! Quý hóa quá."

Đang lững thững bước đi, tôi chợt nghe đâu đó vang lên một giọng nói. Quay theo hướng ấy, tôi thấy một pháp sư đang tiến về phía mình. Khi ánh mắt chúng tôi giao nhau, cô ta mỉm cười.

Một nụ cười thân thiện đến khó hiểu. Trông vẻ ngoài, chắc cô ta cũng tầm tuổi bố mẹ tôi.

Để chắc chắn hơn, tôi nhìn cô ta và hỏi lại kéo nhằm thì xấu hổ:

"Cô nói với cháu á?"

Người phụ nữ gật đầu. "Phải. Cháu là lữ khách hả? Đến đây chắc vì hiếu kỳ đúng không?"

"Cô đoán vậy ạ?"

"Ừ."

"Cháu nghe nói vương quốc này rất kỳ lạ nên tò mò."

"Hừm, cháu cũng lạ mà."

"Vậy ư?"

"Phải."

Không hiểu sao cô ta tự nhiên xởi lời bắt chuyện rồi sau đó lại coi tôi như một kẻ tò mò, lập dị.

Sao thế nhỉ? Thật không thể hiểu nổi.

"Nhưng cháu không thấy nơi này có gì khác thường cả. Thậm chí bình thường của bình thường ấy chứ."

"Thế cháu đã nghe được gì về vương quốc này?"

"Dạ..."

Tôi nói về những cái tên khác nhau do các thương nhân đặt.

"..... Hừm. Vương quốc Mỹ Nam Mỹ Nữ à... Ha ha. Ngại ghê."

Hình như cô ta chỉ để ý đến những cái tên tử tế.

"Vậy là cháu thất vọng vì nơi này quá bình thường so với những gì cháu kỳ vọng?"

"Dạ, đại loại thế."

"..... Ta hiểu rồi. Nếu vậy cháu nên tìm hiểu bên trong vương quốc. Chắc chắn sẽ thấy được điều mình muốn thấy."

"Bên trong vương quốc..... ? Là sao ạ?"

"Là thế đó. Nào, đi theo ta."

"Ồ, nhưng..."

Vậy là tôi bị pháp sư lạ mặt túm tay áo dẫn đi.

... Tại sao?

Cô ta dẫn tôi tới trước một cái cổng.

Đây không phải cái cổng tôi đã vào khi nhập quốc mà bề thế hơn. Cổng được làm bằng gỗ, có khung thép bao quanh. Tường thành ở đây còn cao hơn cả tường thành lúc trước.

Cổng đang mở, một cỗ xe ngựa dừng bên cạnh. Những ông già to béo bận rộn chuyển các gói hàng lớn nhỏ khỏi thùng xe được nối với chú ngựa đang gặm cỏ đầy mỗi một.

Gì thế nhỉ?

"..... Có một vương quốc khác bên trong vương quốc này ạ?"

Pháp sư buông tay tôi ra.

"Phải. Nhưng bên kia cánh cổng mới là vương quốc thực sự."

"Thế còn chỗ này?" Tôi chỉ xuống đất.

"Ta sẽ cho cháu biết nếu cháu chịu làm theo yêu cầu của ta."

"....."

Tôi thấy hơi khó chịu.

"Thỏa thuận thế chứ?"

"Thỏa thuận?"

"Ừ."

"Để xem yêu cầu là gì đã ạ."

Vừa nghe tôi nói vậy, mắt cô ta đã sáng lên như reo mừng: "Tuyệt!"

"Cháu đi mua sách giúp ta nhé. Ta sẽ đưa tiền."

"..... Sách ạ?" Tưởng gì chứ việc này thì quá bình thường. "Cô tự mua cũng được mà? Hay là có lý do gì nên cô không thể?"

"Ừ. Ta có lý do riêng. Nhờ cháu được không?"

Tôi hỏi lý do đó là gì, nhưng ánh mắt cô ta vẫn sáng lên đầy ẩn ý: "Nếu cháu mua sách cho ta thì... Nhé?"

Ừm, nếu chỉ giúp việc lật vạt thì được.

Tuy không muốn bị sai khiến nhưng quả thực, tôi rất tò mò về vương quốc bên kia cánh cổng.

"Thỏa thuận vậy đi."

Tôi nói.

Tôi đi nhanh qua con ngựa lờ đờ và những ông lão to béo đang làm việc rồi bước vào cánh cổng thứ hai.

Đó là một thế giới khác.

Quang cảnh nơi này khác hẳn chốn hoang tàn mà tôi mới đi qua.

Nơi chân tôi đang dạo bước không phải nền đất tro bụi mà được lát gạch màu nâu đỏ có vẻ rắn chắc. Không, không phải có vẻ mà là thật sự rắn chắc.

Những ngôi nhà chạy dọc theo con đường uốn lượn mềm mại được xây bằng gạch thay vì gỗ. Thế này chẳng sợ chó sói tấn công nữa rồi.

Đang đi, tôi chợt nghe mùi cà phê thoang thoảng đâu đây. Thì ra có một quán cà phê. Vài người trong quán nhìn tôi cười.

Đi thêm chút nữa thì thấy một tiệm bánh mì, món ăn khoái khẩu của tôi. Ở vương quốc này hình như không có quán cóc, chẳng ai bán hàng ven đường cả. Các tiệm bánh mì cũng thường mở trong nhà.

Mùi thơm len lỏi vào tận bên trong cơ thể khiến dạ dày tôi sôi lên như gọi nhắc. À, từ sáng tới giờ mình vẫn chưa ăn gì.

Sau khi tham quan một vòng vương quốc, tôi quyết định kiếm cái gì đó bỏ bụng. Đã mất công đến tận đây, nhất định phải ăn đặc sản mới được.

"Mẹ ơi, kẻ đi đằng kia xấu quá. Đã xấu mà còn..."

"Suyt! Đừng nhìn, con."

.....

..... Há?

Gì vậy?

Tôi nhìn theo hướng phát ra những lời nói bất lịch sự đó thì thấy hai mẹ con mập ú nhà kia đang nắm tay nhau nhìn về phía tôi với vẻ đầy khó chịu.

Họ nói tôi ư? Khi thấy tôi nhìn, họ còn tiếp tục đả kích.

"Oái, kẻ xấu xí đó lờm con kìa."

"Thôi, con! Bị xấu lây bây giờ!"

.....

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tôi cố vắt óc cũng chẳng tìm được câu trả lời thỏa đáng, cuối cùng đành tự nhủ là mình tưởng tượng mà thôi.

Càng đi, càng gặp nhiều người, tôi càng phải hứng lấy nhiều ánh nhìn khó chịu.

Họ, khi thì chỉ tay vào tôi cười khinh bỉ, khi thì nhỏ to với người bên cạnh chê bai tôi.

"Khiếp! Xấu thế!"

"Eo ôi, ma chê quỷ hờn. Xấu không mê nổi."

"Vậy mà còn vác mặt ra đường. Nể thật!"

"Gầy thế không biết."

"Trông như bộ xương khô ấy."

"Không được dạy dỗ tử tế thì biến đi cho rồi."

"Lại còn là phù thủy nữa chứ."

"Ừ nhỉ, đúng đó. Một phù thủy xấu xí."

Thành thực mà nói, tôi chẳng hề định nổi cáu.

Chỉ muốn cười vào mặt họ: Ủa? Ghen tị với tôi à?

Nhưng khi dạo bộ ở một nơi mà mình bị phân biệt đối xử quá rõ ràng, những chuyện khó chịu sẽ xảy ra không ngừng.

Chẳng hạn, tôi bị một gã (trông như con lợn béo núc ních) cười nhạo: "Ha ha ha! Xấu chết đi được! Cứ như con ở ấy!"

Hay bị một lão già (trông như con lợn béo núc ních) la lên khiếp đảm: "Ááááá! Thần Chết! Tôi sắp tiêu đời rồi sao.....?"

Sau đó còn bị một thằng nhóc (trông như con lợn béo núc ních) ném đá chửi bới: "Biển đi, đồ xấu xí!" Nhưng trái với vẻ ngoài, lực ném của nó quá yếu nên tôi tránh được dễ dàng.

Để giải tỏa những bức xúc ngày càng chất chứa trong lòng, tôi đã hát tung thằng nhóc theo gió, người nó đầy mỡ nên chắc chẳng nhằm nhò gì đâu.

Tuy nhiên, trả thù vật không thể giúp những chuyện khó chịu này kết thúc.

"Ê, vương nha mày. Tránh ra, đồ xấu xí."

Một người qua đường va vào vai tôi rồi hét lên.

Không biết kẻ vừa chửi tôi xấu xí ấy, mặt mũi xinh đẹp tới đâu? Tôi ngoảnh lại, thấy ngay một "quý cô" trông như tảng thịt.

Ôi, một tảng thịt xinh đẹp! Một con lợn sắp xuất chuồng!

Nói tóm lại, cô ả béo ghê hồn và có khuôn mặt phì lũ y chang. Cô ta tròn trùng trục, bẹn chiếc váy bông có diềm xếp và dương dương đi giữa phố.

Vậy mà không hiểu sao lại được tung hô.

"Ôi, xinh quá!"

"Con gái phải thế chứ."

"Có mập quá không?"

"Thế mới đẹp. Cô chả hiểu gì cả."

"Tuyệt thật..... Tôi muốn lấy cô ấy làm vợ."

"So với cô ấy thì nữ phù thủy kia là gì nhỉ?"

"Bộ xương khô à?"

"Gãy đét xì mo."

Toàn thân tôi như thiêu đốt, cảm giác khó chịu vô cùng.

Phù.

Tôi trở lại đường cũ rồi tạm lánh vào quán cà phê.

Cảm giác bức bối đã xui tôi bỏ trốn.

"Mời vào. Quý khách dùng gì?..... Khục khục."

Gã phục vụ mặt như chó cún (tất nhiên rất béo) vừa nói vừa cười ác ý.

"Ừm, một suất đồ ăn sáng."

Tôi chọn ngay mục đầu tiên trong thực đơn. Vì nó rẻ nhất.

"Tôi hiểu rồi."

Gã nhanh chóng rời khỏi chỗ tôi rồi tới thì thăm gì đó với nhân viên khác.

Chắc lại giấu cọt vẻ ngoài của tôi đây mà.

"....."

Tôi chẳng buồn nghĩ hay nói gì nữa.

Dường như ở vương quốc này, bên kia cánh cổng thứ hai, khái niệm xấu xí khác xa so với thông thường.

"Ê, nhìn kia... Người ngồi đằng kia xấu chưa?"

"Đồ ngu! Đừng có nói chuyện thân thiện với nó. Lây xấu thì sao?"

"Thôi chết... Xin lỗi."

"Thật là..."

Khoan nói tới chuyện xấu xí có lây hay không, ngay cả trong quán cà phê, những vị khách khác cũng nhìn tôi chòng chọc.

Không biết có chuyện gì, nhưng rõ ràng tôi đang bị phân biệt đối xử ở vương quốc này.

"Xin lỗi đã để quý khách chờ lâu. Suất đồ ăn sáng của quý khách đây."

Gã nhân viên khinh khinh nhìn tôi rồi đặt cà phê và bánh mì xuống. Cả mút nữa.

Thật xoàng xĩnh. Đúng là suất rẻ tiền nhất có khác.

Sau đó, vẫn với nụ cười đầy ác ý, gã nói:

"Tôi xin lỗi nhưng ăn xong quý khách có thể rời khỏi đây ngay được không? Các vị khách khác than phiền rất nhiều nên "

"Được....."

Đâu đó trong quán vang lên tiếng cười.

Tôi ăn uống lịch sự và từ tốn hết mức có thể rồi tới hiệu sách.

Thú thực, tôi muốn nhanh chóng biến khỏi đây nhưng trót hứa rồi nên đành nán lại.

Tôi miễn cưỡng đi trên phố, chịu đựng sự chỉ trỏ và những tiếng cười mỉa mai của mọi người.

Hiệu sách chìm trong yên tĩnh. Đúng là thánh địa của các quý cô và thân sĩ. Những người trong hiệu sách (tất nhiên cũng béo ú) đang say sưa với sách hoặc giá sách, không ai để mắt tới tôi cả.

Đúng là nơi an toàn rồi.

"Ừm..." Tôi loanh quanh trong hiệu sách, cố nhớ lại tên quyển sách mà cô pháp sư nhờ mua.

Cuối cùng cũng tìm thấy. Nó được xếp ở góc trưng bày ấn phẩm mới.

Tôi lấy một quyển rồi ra quầy thu ngân.

"Xin chào." Cô nhân viên hờ hững nhận cuốn sách. "Cô muốn bọc lại không?"

"Nhờ cô."

Tuy không tỏ thái độ lộ liễu nhưng chắc cô ta cũng đang cười thầm.

..... Trong lúc chờ, tôi nhìn sang hướng khác và thấy những chiếc bookmark gồm ghiếc chất đồng ở quầy thu ngân.

Đó là những con nhện thật nhồi bông bị đập bẹp dí, chỉ nhìn thôi cũng ghê rợn. Bên trên có ghi "bookmark" nên chắc chắn là bookmark. Không thể nhầm lẫn được.

"Cứ 50 trang cô kẹp một bookmark này cho tôi nhé!"

"Quý khách có sở thích khác thường thật đấy."

Ai kêu cô bày chúng ở đây làm gì?

Vừa ra khỏi hiệu sách, tôi liền bị một đám người lớn vây quanh.

Tôi không hiểu họ nói gì, cũng chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa.

Những kẻ vây lấy tôi đều béo ú và trông rất quen.

"Mi là lữ khách trà trộn vào nước ta hả?"

Đám người béo núc ních nói với tôi. Thì ra họ chính là những người khuân đồ trên xe ngựa ở cánh cổng thứ hai lúc trước.

"Trà trộn là sao?"

Tôi hỏi thẳng.

"Mi lên vào khi binh lính chúng ta đang bận chuyển đồ đúng không? Mi phải biết là lữ xấu xí không được vào vương quốc này chứ? Đó là tội ác."

"Cái gì?" Không được vào ư?

"Đừng vờ vịt nữa. Chắc chắn lúc mi đi qua cánh cổng đầu tiên, lính gác ở đó đã giải thích rồi. Cánh cổng thứ hai là nơi đặc biệt chỉ dành cho

những người được lựa chọn. Vậy mà mi cả gan xâm nhập, thật láo toét."

"Vâng."

Đúng là lúc ấy lính gác có hỏi tôi đã biết về vương quốc này chưa.

"Thái độ đó là sao? Mi đã làm phiền dân chúng ở đây. Mau biến đi."

"Ông khỏi cần đuổi tôi cũng đi ngay đây."

Dù sao tôi cũng xong việc rồi.

"..... Hừ. Đừng bao giờ quay lại nữa."

Có mời tôi cũng không thèm trở lại đâu, yên tâm. Suýt chút nữa tôi đã trả lời như thế.

Nhưng tôi không ngu mà đi đổ thêm dầu vào lửa nên chỉ đáp: "Tôi biết rồi."

"Ồ. Cuối cùng cháu cũng về."

Tôi trở lại vương quốc nghèo nàn, bên ngoài vương quốc hoa lệ.

Vừa ra khỏi cánh cổng thứ hai, tôi đã thấy cô pháp sư ở đó. Thật mừng là không mất thời gian đi tìm, nhưng hình như cô ta biết trước khi nào tôi sẽ đến gặp.

Như thế mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay cô ta vậy.

Chắc là do tôi tưởng tượng thôi.

"Chào cô. Cháu mua được thứ đã hứa rồi."

"Ôi. Cảm ơn cháu."

Cô pháp sư định nhận lấy quyển sách từ tay tôi.

"Nhưng trước hết, cháu muốn nghe kể về vương quốc này đã. Sau đó cháu sẽ đưa sách cho cô." Tôi giơ quyển sách lên và nói.

Cô ta rụt tay lại.

"Ừ nhỉ. Vậy chúng ta tìm chỗ nào để ngồi nhé?"

Tôi được dẫn tới một băng ghế chẳng hiểu đặt đó để làm gì. Đường như nó nằm ngoài trời đã từ rất lâu, chân ghế bám đầy rong rêu, còn bề mặt thì thủng lỗ chỗ.

Chiếc ghế kêu "cọt kẹt" khi chúng tôi ngồi xuống. Sợ thật. Cảm giác như các tấm gỗ sắp long ra đến nơi.

Mặc kệ tôi đang căng thẳng như ôm bom hẹn giờ, cô pháp sư vừa ngắm nhìn khung cảnh tĩnh lặng vừa nói.

"So với bên kia thì bên này tốt hơn đúng không? Yên bình đến thế cơ mà."

"..... Vâng, đúng vậy."

Tôi cũng có cảm giác là nơi đây quá đổi yên bình.

"Giờ cháu muốn hỏi gì nào?"

"Cô biết cháu muốn hỏi gì mà?"

Cô pháp sư im lặng giây lát rồi bắt đầu kể.

"Ngày xưa, khi vương quốc này còn chưa bị phân chia, có một nàng công chúa vô cùng xấu xí."

"Một nàng công chúa xấu xí?"

Tôi nghiêng đầu khó hiểu. Không biết xấu xí theo tiêu chuẩn của bên nào?

"Thì là xinh đẹp theo tiêu chuẩn bên kia đó. Nghĩa là sẽ rất xấu theo cảm nhận của cháu."

"Khác hoàn toàn cô nhi."

"Đó là sự thật."

"....."

"Trở lại chuyện chính nhé. Nàng công chúa rất mặc cảm vì mình xấu. Lúc đó, khái niệm người đẹp vẫn theo chuẩn thông thường nên nàng không tự tin chút nào về dung nhan của mình."

Hừm.....?

Cô ta kể tiếp.

"Vì vậy, công chúa đã nhờ một nữ phù thủy lữ khách: "Hãy làm cho gương mặt ta trở nên xinh đẹp." Nhưng nữ phù thủy từ chối vì không biết phép thuật biến đổi khuôn mặt, và cô ấy nghĩ rằng việc làm đó trái với lẽ thường."

"Nữ phù thủy lữ khách đó là cô ạ?"

Pháp sư lắc đầu. "Không. Ta chỉ là pháp sư bình thường thôi. Cháu nhìn xem, đến huy hiệu ta còn chẳng có."

Vừa nói, cô vừa kéo ngực áo choàng cho tôi xem. Đúng là chẳng có gì.

"Thế sao cô biết chuyện công chúa đã nhờ đến phù thủy?"

"Vì ta là bạn của nữ phù thủy đó. Khi cô ấy đến vương quốc này, ta và cô ấy rất hợp nhau. Cô ấy là lữ khách nên thời gian bọn ta ở bên nhau quá ngắn ngủi."

"Ra vậy."

"Ngày đó, bọn ta cũng trạc tuổi cháu bây giờ, bề ngoài cũng giống y chang. Rất thông minh và xinh đẹp."

"Thế ạ....."

Cô ta đang khen tôi ư? Tôi cũng không biết nữa.

"Dù sao, nữ phù thủy đó đã từ chối yêu cầu. Nhưng công chúa vẫn khăng khăng nhờ vả, cuối cùng hai người họ cãi nhau to. Công chúa tức điên lên, nổi trận lôi đình, bảo: "Người thật to gan khi dám từ chối yêu cầu của ta" rồi đuổi nữ phù thủy ra khỏi vương quốc."

"Cháu cũng vừa bị đuổi nè."

"Vậy đó."

"....."

Đúng là cô ta biết trước chuyện gì sẽ xảy ra nên lợi dụng tôi.

"Sau đó, công chúa đã trao đổi hai khái niệm xinh đẹp và xấu xí. Những người bị công chúa gọi là kẻ xấu xí đều bị đuổi ra khỏi cổng. Kể từ đó, nàng sống bình yên trong vương quốc. Thật là phi thường!"

"....."

"Cháu thấy sao?"

"Cháu chịu thôi....."

Tôi thấy đau hết cả đầu.

Tôi quyết định sẽ hỏi những điều mình muốn hỏi trước.

"Nhưng các cô bị đuổi ra ngoài cơ mà? Cháu thấy thật lạ khi không ai bất mãn gì đấy."

"Tất nhiên là có chứ. Nhưng không ai định phản kháng gì hết."

"Vậy sao?"

"Những người bất mãn đã bị trục xuất khỏi nơi này cùng rất nhiều tiền. Giờ có lẽ họ đang xây dựng cuộc sống mới ở nơi khác rồi. Tuy không thể nói là ý tưởng khôn ngoan nhưng nếu muốn an nhàn thì ở lại đây là tốt nhất. Ở đây không cần làm gì cũng được nhận tiền và đồ ăn vừa đủ để lo cho cuộc sống. Nhìn thì tưởng bần cùng nhưng trái lại, chính những kẻ bên kia mới nghèo."

"....."

"Vì nghèo nàn nhan sắc, công chúa đã áp đặt giá trị quan của mình lên toàn vương quốc, nhờ vậy mà bọn ta được sống yên bình, thanh thoi. Những người bên kia cũng không phải sống với nỗi bất mãn nữa, thay vào đó, họ có thể giải tỏa căng thẳng hàng ngày bằng việc khinh miệt bọn ta."

"..... À."

Giờ thì tôi đã hiểu.

Nếu nhìn từ góc độ của những người bên kia, những người bên này đã thảm hại đến mức họ "không hề muốn bị giống như vậy".

Nghĩa là cả hai bên đều duy trì sự tồn tại của những kẻ thấp kém hơn mình ở phía bên kia và bảo vệ cuộc sống yên bình.

Thật lòng vòng, hay hay dở dở.

"Chuyện chỉ đến đó thôi. Thế nào? Cháu hết thắc mắc rồi chứ?" Cô pháp sư chìa tay về phía tôi.

Tôi đặt quyển sách vừa mua về lên tay cô và nói.

"Vâng. Cháu không còn câu hỏi nào nữa." Dù trong lòng vẫn bức xúc lắm. "Mà sao cô lại muốn có quyển sách này?"

"Cuốn này mới phát hành nhưng không được chuyển sang đây. Thế nên ta nhờ cháu."

"....."

Ra vậy.

Tôi bị lợi dụng chỉ vì một lý do nhạt nhẽo thế này.

"Cháu cũng biết được tình hình bên kia mà, vậy là vẹn cả đôi đường còn gì?"

"Kể cũng phải. Lúc sang bên đây, bị phân biệt đối xử trắng trợn, cháu cũng có chút ầm ức."

"Ôi... Chuyện đó ta xin lỗi nhé." Cô pháp sư xin lỗi chân thành.

"Cô đừng bận tâm."

Thật ra tôi đã trả thù nhẹ nhàng bằng cách cứ 50 trang sách lại kẹp một chiếc bookmark gôm ghiếc rồi.

"Cháu thấy chuyến đi tới vương quốc này thế nào?"

Cô pháp sư vừa mở sách vừa hỏi.

Hai vương quốc ở trong một vương quốc, rất yên bình, nhưng cũng rất kỳ lạ. Nhưng nếu chỉ được dùng một câu để miêu tả vương quốc ấy, tôi sẽ chọn câu này.

"Cháu nghĩ đây là một vương quốc kỳ lạ."

"Về điểm này thì ta đồng ý với cháu."

Cô ta nói, và lật trang.

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 1

Jougi Shiraishi
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Chương 12: Công chúa của Vương quốc không dân

"Đi theo bản đồ này, cháu sẽ tới được vương quốc gần nhất. Cố lên, cô bé."

Trưởng làng nơi tôi dừng chân hôm trước đã nói như vậy khi dúi tấm bản đồ vào tay tôi nên tôi quyết định làm theo lời ông.

Tôi cầm bản đồ, cười chối bay là là mặt đất nửa ngày trời. Cuối cùng cũng bình yên tới được nơi muốn đến.

Nhưng...

Ừm, nói thế nào nhỉ?

"....."

Nơi này đã diệt vong rồi mà?

Có thấy vương quốc nào đâu?

Chẳng còn gì cả. Mọi thứ đều đã chết. Cánh cổng ngăn cách đất nước với bên ngoài cũng mở toang, tôi thậm chí có thể cười chối mà bay thẳng vào.

Bên trong vương quốc, một cảnh sắc cứ lặp đi lặp lại. Những ngôi nhà không mái, những ngôi nhà cháy sém, những ngôi nhà chỉ còn trơ lại khung sườn, những ngôi nhà đã biến thành đám gạch vụn, ngổn ngang, tiêu điều.

Chưa nói tới con người, ngay cả dấu hiệu về sinh vật sống cũng không có.

Dường như đất nước này đã bị bỏ hoang từ lâu.

Tuy hoàng cung, biểu tượng của quốc gia, hãy còn giữ được vẻ ngoài tử tế nhưng cũng chỉ là một khối tàn tích mà thôi. Lớp tường ngoài đầy vết nứt như thể chỉ khẽ gõ là sụp đổ. Cánh cổng gỗ dù kéo hay đẩy cũng chẳng mấy may xô dịch.

"..... Không."

Tôi bắt đầu hoang mang. Hoang mang thực sự.

Phải làm sao đây?

Ngồi xuống bậc thang dẫn tới hoàng cung, tôi xịu mặt, nhưng tất nhiên chẳng có ai lo lắng hỏi han, tôi chỉ biết gục đầu thất vọng.

Bỏ ra nửa ngày nữa để quay lại?

Hay là qua đêm ở đây.

Tôi chỉ có hai lựa chọn đó. Và chẳng muốn chọn cái nào. Nếu đi theo con đường khi này, chắc phải tới khuya mới về đến làng. Dù có về, liệu còn quán trọ nào mở cửa đón tôi không? Nhưng không về mà ngủ lại đây cũng nhiều rắc rối.

Nơi đây chỉ còn là tàn tích thôi mà.

"..... Hây dà."

Đáng tiếc là trong hai lựa chọn này, có lẽ ngủ lại đây vẫn hợp lý hơn.

Thế nên tôi chọn cách đó.

Còn có thể làm gì khác được? Tuy không thoải mái nhưng biết làm sao.

Nghỉ lại đây vậy.

Tôi đứng lên.

Phải đi tìm nệm ngủ chứ.

Sau khi cưỡi chổi bay quanh đất nước bé nhỏ này, tôi nhận ra hoàng cung là nơi giữ được vẻ ngoài chỉnh tề nhất. Nhà dân không dùng được. Hầu hết đã sụp đổ tới mức không thể ở nổi nữa rồi.

Cổng hoàng cung đang đóng, nhưng nghĩ kỹ thì nơi đây đâu còn ai.

.....

Như vậy có được không?

..... Cứ làm theo ý mình cũng được nhỉ?

".....Hãy!"

Khi đã chắc chắn xung quanh không có ai, tôi dùng phép thuật thiêu rụi cánh cửa.

"Xin thất lễ....."

Nói đoạn, tôi bước vào.

Trái ngược với phía ngoài đầy vết nứt, bên trong cung điện vẫn giữ được trạng thái đẹp đẽ. Tuy đầy bụi, nhưng để ngủ lại thì miễn chê.

Bắt đầu thám hiểm thôi. Trước tiên là tìm chỗ ngủ.

Tòa thành hoang liêu lớn vờn một bầu không khí ghê rợn. Cảm giác mơ hồ như thể sẽ có con gì đó không rõ chân tướng thành linh xông ra bất cứ lúc nào.

Tôi đi tìm cầu thang, mặc cho cái lạnh kỳ bí xâm chiếm cơ thể. Là lẽ khách từng ghé qua nhiều nước, tôi biết rõ ở tầng một sẽ không có căn phòng mình cần. Nếu có phòng ngủ, nó sẽ nằm trên tầng hai. Hoặc ở tầng nào đó cao hơn, chắc chắn sẽ có phòng ngủ mà hoàng tộc từng sử dụng.

Tìm chưa tới mấy phút, tôi đã thấy cầu thang. Đặt chân lên tấm thảm đầy bụi, tôi bắt đầu leo lên.

Và rồi,

"Ai đó?"

Có tiếng nói.

Tôi thót tim, ngẩng đầu lên. Phía bên kia cầu thang có một phụ nữ đang đứng.

Thiếu chút nữa tôi bật khóc. Với cả nghĩa đen và nghĩa bóng.

"Cháu không nghĩ có người sống trong này."

"Ta cũng không nghĩ có người sẽ vào đây."

Người phụ nữ đó dẫn tôi tới một phòng ngủ tao nhã.

Những thứ có thể gọi là vật dụng gia đình chỉ gồm bàn ghế và giường, nhưng căn phòng thì thật rộng. Rộng tới nỗi có thể chứa trọn ngôi nhà mà tôi ngủ lại tại làng hôm trước. Không thể tin nổi! Có thứ như vậy thật sao? Họ ngủ ở một nơi như thế này ư? Thật là xa hoa.

"Cháu từ đâu đến vậy?"

Người phụ nữ kéo chiếc ghế (loại ghế có vẻ đắt tiền, lấp lánh ánh vàng xa hoa) từ chân bàn ra, ngồi xuống nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng.

"Từ một đất nước rất xa xôi ạ." Tôi nói. "Cháu là lữ khách."

"Ta có thể hỏi tên cháu không?"

"Cháu là Elaina."

"Vậ à? Còn ta là Milarose. Rất vui được gặp cháu." Người phụ nữ mỉm cười.

Mái tóc đỏ như máu, xù bông như bị giật điện. Cô mặc một chiếc váy rách rưới, tôi cứ sợ cô là người hung dữ, nhưng không ngờ cô rất hiền hòa.

"Sao cô lại ở đây?"

"..... Ta không biết."

"Không biết là sao ạ?"

"Ta không biết tại sao mình lại ở đây." Gương mặt cô méo đi. "Khi ta nhận ra đã thấy mình ở đất nước hoang tàn này rồi."

"Chuyện đó....."

Có lẽ cô bị mất trí nhớ.

Nhưng tại sao? Đất nước này đâu phải mới bị diệt vong hôm nay hay hôm qua. ít nhất cũng phải một tháng rồi ấy chứ.

Tôi nói ra thắc mắc của mình.

"Sao cô không bỏ đi? Sống ở đất nước khác chắc chắn tốt hơn ở đây nhiều. Tiền bạc để lên đường cũng đâu có khó kiếm."

Khi cần, cô có thể mang những thứ đáng giá rời khỏi đây mà.

"....."

Suy nghĩ hồi lâu, cô đứng dậy, lấy một mảnh giấy từ ngăn kéo bàn ra, đoạn chìa về phía tôi.

Chắc cô ấy muốn tôi tới bên.

"Đây là lý do ta không thể rời khỏi nơi này."

Cô cho tôi xem mảnh giấy. Từ trên xuống dưới, trang giấy kín đặc những con chữ loằng ngoằng như giun bò.

Có vẻ là một bức thư.

Bị người phụ nữ thúc giục, tôi đọc nó.

Ta biết người đang đọc bức thư này là công chúa Milarose. Ta cũng biết rằng công chúa không hề hay biết gì.

Tại sao mình ở đây? Tại sao bên ngoài cửa sổ lại hoang tàn? Tại sao mình không có chút ký ức nào về quá khứ?

Chắc hẳn công chúa rất bối rối vì đó đều là những chuyện Người không biết, nhưng xin công chúa hãy bình tĩnh. Ta sẽ giải thích cho Người.

Ta không dám chắc sau khi đọc bức thư này, công chúa có thể giải đáp được mọi thắc mắc. Nhưng chí ít, công chúa có thể tránh được cái chết do lựa chọn sai lầm. Nghĩa là, nếu công chúa không muốn chết, hãy đọc nó.

Lúc này, ở chỗ công chúa đang là ngày hay đêm?

Ta sẽ bắt đầu câu chuyện với giả định đang là ban đêm. Nếu đang là ban ngày, công chúa chỉ cần nhớ rằng những chuyện sau đây hoàn toàn có

thể xảy ra.

Giờ ta sẽ bắt đầu.

Công chúa hãy nhìn ra ngoài cửa sổ. Chắc chắn con quái vật đang gây rối bên ngoài. Đó chính là con quỷ đã khiến đất nước tiêu vong, và là nguyên nhân khiến công chúa mất trí nhớ.

Con quái vật đó không có tên. Ở đây, ta tạm gọi nó là Javiller.

Nó thức giấc khi mặt trời lặn và tàn phá đất nước cho tới khi mặt trời mọc. Nếu công chúa cần ra ngoài để kiếm lương thực, hãy đi khi trời sáng. Ở trong lâu đài, công chúa sẽ an toàn. Đây là nơi duy nhất Javiller không xâm nhập được.

Mục đích của Javiller là tiêu diệt hết dân chúng của vương quốc này. Đêm nào nó cũng tới đây, phá phách tan hoang để tìm ra người cuối cùng.

Người cuối cùng ấy, chính là công chúa đó.

Nó đang tìm Người, công chúa của vương quốc không dân. Xin công chúa đừng rời khỏi vương quốc. Nếu Người đi, Javiller cũng sẽ đuổi theo.

Ta có một thỉnh cầu.

Công chúa hãy dùng sức mạnh của mình giết chết con quái vật ấy. Gọi là thỉnh cầu, nhưng nếu công chúa không giết nó thì không đi khỏi vương quốc được, nên ta nghĩ Người chẳng còn cách nào khác đâu.

Công chúa là một phù thủy, với phép thuật của người, việc hạ gục Javiller dễ như trở bàn tay. Xin hãy tiêu diệt con quái vật ấy vì vương quốc này.

Vì chính bản thân công chúa.

Vì cả những người đã bị tàn sát thảm thương nữa.

Và đêm đến.

Javiller thực sự là một con quái vật.

Thân hình khổng lồ của nó đồ sộ như một tòa nhà đổ nát, phủ kín lớp vảy đen kịt như màn đêm.

Tuy được gọi là Javiller nhưng trông nó y hệt một con rồng, chỉ thiếu đôi cánh mà thôi.

Điều đáng sợ nhất là con quái vật này khè ra lửa. Nó phá hủy các ngôi nhà bằng cánh tay lực lưỡng rồi phóng hỏa thiêu rụi. Dù chỉ đi quanh tìm người sống sót cuối cùng là cô Milarose nhưng trông nó như đang tức giận điên cuồng.

"Mà cô là phù thủy ạ?"

"Elaina cũng là phù thủy nhỉ?"

"Dạ, nhìn thì biết ngay cháu là phù thủy mà."

Tôi ăn vận đúng chuẩn một phù thủy chính hiệu đó chứ. Chẳng lẽ cô ấy không thấy huy hiệu của tôi hay sao?

"Ta đùa thôi."

Nói rồi, cô đứng bên cửa sổ nhìn xuống con quái vật hung hăng bên dưới và cười khúc khích.

Tôi cũng nhìn theo.

"Người viết bức thư kia đưa ra yêu cầu khó thật cô nhỉ?"

"Ừ. Làm sao ta đánh thắng con quái vật ấy được chứ..... Thật điên rồ."

"..... À," tôi có một thắc mắc, "sao người đó lại bảo chỉ có lâu đài này là an toàn ạ?"

"Ta cũng không biết nữa."

Có lẽ thế thật.

Tôi nói.

"Cô có thấy bức thư đó kỳ quặc không? Đọc thư xong chỉ biết là buổi tối quái vật sẽ xuất hiện và cô phải giết nó thôi."

Đúng vậy, tuy viết rất nhiều về tình cảnh hiện tại của cô Milarose, nhưng những chuyện quan trọng thì lá thư hoàn toàn không nhắc tới.

Tại sao Javiller lại xuất hiện và phá hủy vương quốc? Tại sao chỉ mình cô Milarose còn sống? Mối quan hệ giữa Javiller và chứng mất trí nhớ của cô là gì?

Tất cả đều bí ẩn. Bức thư được lược bỏ những điểm quan trọng một cách khéo léo như cố tình không cho cô Milarose biết.

Tại sao vậy?

"Tuy còn nhiều điều khó hiểu nhưng ít nhất ta cũng biết mình là Milarose, công chúa nơi này. Đất nước ta đã bị con quái vật kia phá hủy. Nếu đó là sự thật, ta có sứ mệnh phải tiêu diệt nó..... Cháu có nghĩ thế không?"

"Cô chiến đấu với nó bao giờ chưa?"

Tôi chỉ con quái vật đang lờng lộn ngoài cửa sổ, cô Milarose lắc đầu.

"Chưa."

"Chắc cô chẳng bao giờ muốn chiến đấu với một đối thủ như thế đâu nhỉ."

"Đúng đấy."

"Hôm nay là ngày thứ bao nhiêu cô trông thấy nó rồi?"

"Mới là ngày thứ bảy. Chưa lâu kể từ khi ta tỉnh lại. Nhưng một tuần trước, mọi thứ đã bị phá hủy cả rồi."

Cô ngẩng mặt nhìn trời. Trên nền trời thẫm xanh với những ngôi sao lấp lánh, vầng trăng tròn tỏa ra ánh sáng yếu ớt. Lúc này, tâm trạng cô ấy thế nào?

Tôi không biết, và cũng không thể biết.

"....."

Sau một thoáng im lặng, cô cất lời.

"Đêm mai, ta sẽ chiến đấu với con quái vật đó."

"Có cơ hội thắng không ạ?"

Tôi cũng không biết nếu khiêu chiến với con quái vật ấy, mình có thể thắng không. Tầm sức tôi, chắc phải bỏ mạng hai lần mới thắng nổi.

"Tất nhiên là có. Ta đã tỉnh dậy được một tuần và cuối cùng cũng nhớ ra cách dùng phép thuật. Trước khi mất trí nhớ, chắc ta cũng là một phù thủy đáng gờm đây." Cô chống tay bên hông, nói.

"Chúc cô may mắn. Cháu sẽ núp ở nơi an toàn cổ vũ cho cô."

"Ồ, cháu không giúp ta hả?"

"Giúp cô thì cháu được gì?"

"..... Cháu thẳng thắn như đồ gỗ ấy, nhưng ta không ghét đâu."

"Cảm ơn cô."

Trong lúc nhìn theo bóng Javiller đang đập phá điên cuồng giữa phố, chúng tôi chìm vào những câu chuyện phiếm dễ chịu, rồi cuối cùng ngã lưng xuống sàn.

Cô Milarose cho tôi mượn chiếc giường mà người hầu trước kia của cô đã dùng. Tôi biết ơn cô. Rất rất nhiều.

Sáng sớm hôm sau.

Tôi thức giấc vì một tiếng động kinh hoàng. Địch tập kích! Địch tập kích! Có thứ gì đó gào thét trong đầu tôi. Tim tôi đập thành thịch như vừa chạy thực mạng. Linh cảm có điều chẳng lành, tôi bật dậy, nắm chặt cửa phép và hướng về phía tầng một nơi phát ra tiếng động. "Ô, chào cháu."

Cô Milarose tươi cười chào đón khi tôi rón rén đi quanh tầng một lâu đài. Cô bận chiếc váy khác hôm qua, nhưng độ tả tơi thì không hề thua kém. Chẳng lẽ cô chỉ có toàn váy rách thôi sao? Thật tội nghiệp.

Khoan, giờ không phải lúc nói chuyện đó.

"Vừa rồi có tiếng gì thế cô? Địch tập kích ạ?"

"Địch.... ?" Cô Milarose nghiêng đầu khó hiểu.

"Ta nấu ăn thôi mà. Âm ỉ đến thế sao?"

".....? Nấu... nấu ăn?"

Có khi nào việc nấu ăn mà cô nói khác với việc nấu ăn tôi biết không ta?

"Ừ. Sắp xong rồi."

Cô gạt đầu, quay gót đi. Tôi theo chân cô tới bếp.

"Cháu chờ ở sảnh bên đi. Ta sẽ mang đồ ăn tới."

"..... Dạ, để cháu giúp cô."

"Không cần đâu."

"..... Dạ, nhưng..."

"Không cần mà."

"....."

Không thể nói lại, tôi đành bỏ đi theo lời cô Milarose. Bị đuổi đi thì đúng hơn. Tôi sang phòng khách, ngồi xuống một trong những chiếc ghế nằm la liệt ở đó, và... Hình như mình sai rồi, tôi nghĩ.

Lẽ ra tôi không nên đi.

Từ căn bếp bên cạnh vang lên những âm thanh đình tai nhức óc như một công trường đang thi công. Sạt sạt. Xạo xạo. Sột sột. Rào rào. Rắc rắc. Làm ơn, xin hãy cứu mạng con gái tôi... Aaaaaaaa. Két két. Bộp bộp.

Rõ ràng đó đâu phải tiếng nấu ăn.

Cuối cùng còn có cả tiếng thét nữa. Vì (thứ gì đó được gọi là) nấu-ăn-hoành-tráng mà tôi đâm ra hết cả thềm ăn.

Khi cô Milarose mãn nguyện bưng đồ ăn từ trong bếp ra, chắc không cần phải miêu tả sắc mặt tái mét của tôi nữa.

"Ồi, cháu ổn chứ? Sắc mặt cháu xấu quá."

"..... Cô vừa làm gì đấy ạ?"

"Ta nói rồi mà, nấu-ăn. Đây, cháu xem."

Trước mặt tôi là một chiếc đĩa trắng. Trên chiếc đĩa trắng có hai lát bánh mì. Trên hai lát bánh mì nướng kỹ đã ngả màu nâu nhạt, một lát được phết mứt đỏ sền sệt, lát còn lại có trứng ốp la.

..... Đây gọi là nấu ăn sao?

Rốt cuộc âm thanh đó.....?

"Mời cháu."

Cô Milarose ngồi đối diện tôi, chắp hai tay, sau đó ăn lát bánh mì phết mứt.

"..... Cháu mời cô."

Tôi cũng bắt chước cô chắp tay.

Càng nghĩ tôi càng như phát điên, thế nên tôi không để ý chi tiết nữa.

Ngược với cô Milarose, tôi ăn lát bánh có trứng ốp la. Trứng ốp vừa phải và vị bột mì ngọt dịu lan ra khắp vòm miệng. Một món ăn đơn giản có thể ăn bất cứ khi nào nếu muốn, vậy mà rất lâu rồi tôi mới được thưởng thức. Bất giác, mặt tôi giãn ra.

Tóm lại là rất ngon.

"Nhân đây, ta muốn nói với cháu về chuyện tối qua."

"Chuyện tối qua?"

"Phải. Ta muốn cháu giúp ta chuẩn bị kế hoạch."

Tôi cố tránh để không ăn vào lòng đỏ, rồi trả lời.

"Cô đã cho cháu cả chỗ ngủ và bữa sáng. Chuyện đó dù cô không nói cháu cũng sẽ giúp."

"Thế còn việc tiêu diệt Javiller?"

"Cái này thì..... "

Tại sao lại phải đánh nhau nhỉ? Có thể nghĩ cách để không cần đánh cũng được mà.

Dường như đã đoán trước là tôi sẽ từ chối, cô Milarose hết sức bình thản.

"Ta đùa thôi, cháu yên tâm. Chuyện vương quốc ta sẽ lo. Chắc hẳn người viết lá thư kia cũng mong như vậy."

"....."

Rốt cuộc là sao?

Tôi im lặng. Không phải vì đang cố để lòng đỏ trứng gà đừng trào ra khỏi miệng đâu. Không, thật đấy.

"Cháu nghĩ cũng đúng. Chưa chắc những gì viết trong thư đã là sự thực. Sẽ thật ngu ngốc nếu tin tưởng hoàn toàn vào một lá thư chẳng kể bất cứ điều gì quan trọng."

Tôi bất ngờ vì bị đi guốc trong bụng.

Cô Milarose nói tiếp, mặc tôi đang nghẹn lời.

"Nhưng hiện giờ không có cơ sở để phán đoán nên ta chỉ có thể làm như vậy. Hơn nữa, ta không nghĩ là bức thư đó nói sai sự thật. Người gửi thư thực sự căm ghét và muốn giết Javiller nên mới viết cho ta. Linh tính mách bảo ta như thế."

Thấy tôi khổ sở vỗ ngực, cô Milarose lẳng lặng đưa cho tôi ly nước. Cô thật chu đáo.

"... Phù, cháu cảm ơn."

Tôi thở hắt ra rồi nói. "Cháu chỉ là một lữ khách nghèo, dù cô lựa chọn thế nào cháu cũng không có quyền can thiệp. Nhưng nếu ở vào địa vị của cô, cháu sẽ mặc kệ lá thư đó."

"Vì sao?"

Cô Milarose mỉm cười. Đó không phải kiểu cười nhạt hay cười gượng mà đơn giản là nụ cười nhẹ nhàng của một người đang thích thú với câu chuyện.

Cô thực sự quá tuyệt vời.

"Vì nó đáng nghi. Thế thôi ạ. Cô mất trí nhớ đến mức không còn biết gì nữa, vậy mà lại tin sái cổ những điều được viết trong thư thì thật điên rồ. Tất nhiên, cháu có thể nói điều này vì cháu chưa trải qua thực tế."

"Thế nếu là ta, cháu sẽ làm gì?"

"Chạy trốn ạ. Chạy hết tốc lực, lưu vong sang nước khác."

Tôi quả quyết.

"Những lá thư viết nếu ta rời khỏi đất nước, Javiller cũng sẽ đuổi theo."

"Chính vì vậy cháu mới nghi ngờ. Một con quái vật không có lấy một mẩu trí khôn, chỉ biết điên cuồng chạy rông trên phố liệu có làm được điều đó? Hơn nữa, chuyện nó không thể tới lâu đài này cũng hết sức khó hiểu, người gửi thư cũng chẳng giải thích vì sao..... Đúng là một lá thư đầy bí ẩn."

"Thế nên cháu không tin nội dung bức thư?"

"Vâng. Dù vậy cô vẫn chọn chiến đấu với con quái vật ạ?"

"Tất nhiên."

Cô Milarose gật đầu.

Nếu thế, tôi cũng sẽ lựa chọn điều mình nên làm. Tôi ngọam một miếng bánh mì phết mứt. Món mứt với hương vị kỳ lạ dính nhăng nhẳng trong miệng.

Khâu chuẩn bị diễn ra suôn sẻ. Nhưng chỉ có mình tôi làm.

"....."

..... Mệt chết đi được.

Vừa nhàn nhã uống trà vừa quan sát công việc của tôi, cô Milarose thủng thẳng hỏi: "Sao rồi, sắp xong chưa?"

Tay vẫn không ngừng vẩy dũa phép, tôi ngoái lại:

"..... Phải làm đến khi nào mới xong ạ?"

Cô Milarose nhòm vào hồ, phấn khởi nói: "Đào khoảng nửa phân nữa thôi."

"..... Cháu sắp chết đến nơi rồi."

Lượng công việc và thù lao rõ ràng chẳng tương xứng với nhau, hay là do tôi tưởng tượng?

Bạn hỏi rất cuộc tôi được giao cho nhiệm vụ gì ư, chính là đào hố.

Cô Milarose nói: ta muốn cháu dùng phép thuật, đào trên con đường rộng nhất vương quốc một cái hố khổng lồ, đủ để khiến Javiller rơi lút đầu trong đó.

Theo lời cô, Javiller không có cánh nên nếu rơi xuống hố chắc chắn sẽ mất rất nhiều thời gian mới có thể trèo lên. Nhân lúc ấy, chỉ cần dùng phép thuật tấn công liên tục, chắc chắn sẽ chôn được nó trong hố. Đó là kế hoạch của cô Milarose.

Thoạt trông, đây có vẻ là một cuộc thử nghiệm thiếu tính toán, nhưng ở thời điểm hiện tại, cách thức sơ sài này là phương pháp duy nhất để đối phó với con quái vật còn chưa rõ chân tướng ấy.

Lãnh trọn một đòn của nó chắc cũng đủ tan xương nát thịt nên tôi hy vọng chiếc hố này có thể ngăn chặn đáng kể khả năng phản công của Javiller.

Ngặt nỗi công việc chuẩn bị mệt muốn chết.

"Phù.... phù..... Ưửửửử..."

Tôi lần lượt gom xẻng, bay, rồi xô, chậu và các thứ quanh đó lại, dùng phép thuật điều khiển chúng, cố gắng hết sức để đào hố. Các bạn thấy tôi khỏe chưa? Lúc này tôi muốn được ai đó ngợi khen cho những cố gắng và nỗ lực của mình biết bao.

Thực ra tôi cũng là một phù thủy có năng lực đáng kể, được mệnh danh là "Phù thủy Tro Tàn" nên đương nhiên, tôi có thể đào hố bằng cách khác hay hơn. Ví dụ như khoan xuống đất thành hình ống chẳng hạn.

Nhưng làm thế hao tổn ma lực vô cùng. Cân nhắc giữa hao tổn ma lực với lao động chân tay, tôi đành chọn cách chậm mà chắc vậy.

Và kết quả là đây.

"..... Ừừừừ..... "

Giờ tôi hối hận lăm lăm rồi.

Làm kiểu này mệt muốn chết.

Cuối cùng, tôi phải tiếp tục công việc với sự giúp sức của cô Milarose. Dù vậy vẫn mất khá nhiều thời gian. Đến khi cái bẫy hoàn thành thì trời đã tối.

Hai chúng tôi thân thiết đứng bên nhau trước cái hố to lù. Đây là thành quả chúng tôi đã cùng nhau tạo ra, tưởng như một tình bạn kỳ lạ vừa nảy nở. Hay chỉ là cảm giác của riêng tôi thôi?

"..... Sắp đến lúc rồi."

Cô Milarose lên tiếng, vẻ mặt cô như đanh lại vì căng thẳng.

"Cô ổn chứ?"

"Ổn ổn ổn mà. Ừm, ta ổn."

Nghe chẳng có vẻ gì là ổn cả.

"Cháu thấy cô đang run lăm kìa."

"Đây đây đây là cơn rung động của một võ sĩ. Cháu không biết sao?"

Cứ thế này liệu có chiến đấu được không?

Tôi loay hoay nghĩ cách xua tan nỗi căng thẳng cho cô Milarose và nảy ra ý tưởng chuyển chủ đề câu chuyện.

Một ý tưởng tuyệt vời!

"À phải rồi, có chuyện này cháu quên mất chưa hỏi cô."

"Chuyện gì nào?"

Tôi nói.

"Sao cô cứ mặc váy rách hoài vậy? Cô không có quần áo đẹp à?"

"Không phải. Lần nào nấu ăn ta cũng mặc như thế, thay đồ thì lịch kịch nên ta mặc luôn thôi."

"Cô nấu món gì thế..... ?"

Một lý do không thể nhạt nhẽo hơn khiến tôi chưng hửng.

Cứ tưởng đằng sau chuyện này phải ẩn giấu một bí mật ghê gớm hơn cơ.

"Mà bộ váy hôm nay sẽ là bộ đồ quyết đấu đấy."

"Nó vốn đã rách bươm và dơ hầy rồi."

"Thực ra đồ lót cũng là đồ quyết đấu luôn."

"Đừng bảo cháu là cô định cho Javiller thấy nhé."

"Cái này gọi là mỹ nhân kế cô bé ạ."

"Nếu hiệu quả thì tốt."

Trong lúc nói chuyện phiếm, nụ cười đã trở lại trên khuôn mặt cô Milarose. Tốt quá. Vậy là chiến thuật của tôi đã thành công.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, đúng lúc ấy cô Milarose lên tiếng.

"Cảm ơn cháu."

"..... Dạ? Vì cái gì cơ?" Tôi quay mặt đi. Hai má nóng bừng lên vì nắng chiều, chắc chắn là vì nắng chiều.

"Ta hiểu ý cháu. Cháu muốn giúp ta giải tỏa căng thẳng phải không?"

"Đâu có, cháu chỉ nói chuyện phiếm thôi, không ngờ cô lại nghĩ theo hướng đó. Cảm giác cũng không tệ."

"Cháu thật thà đến gốc nghềch, nhưng đâu có ngây thơ."

Cô Milarose chọc đùa vào mạn sườn tôi. Nhột quá.

"Yên tâm. Ta không chết đâu." Cô nói. "Chúng ta sẽ gặp lại nhé. Ta sẽ tự tay nấu bữa tối cho cháu."

"Cô nấu vậy đủ rồi. Tối nay cháu sẽ nấu." Tôi nói. "Cho nên cô đừng có chết đây."

"Tất nhiên rồi."

Vừa nói, cô Milarose vừa dùng phép thuật che đi miệng hổ. Có lẽ làm thế, con quái vật Javiller không biết ở đó có hổ sẽ xông tới và sập bẫy.

Nắng chiều nhuộm đỏ bầu trời phía xa, hắt lên những tia sáng yếu ớt. Nền trời chia thành từng mảng xanh, đỏ rõ rệt, có lẽ màn đêm sắp buông.

Và chẳng bao lâu nữa, Javiller sẽ tới.

"Thôi, cháu đi đi."

Cô Milarose đẩy lưng tôi.

"..... Hẹn gặp lại cô."

Tôi nói. Và cô lại nở một nụ cười dịu dàng. Tôi quay lưng bước đi.

Chắc, ai bảo tôi sẽ quay về nhỉ?

Nói đùa đây. Cứ thế này mà đi thử hỏi tôi có còn là người nữa hay không? Phải, tôi nghĩ mình đã quá lạnh lùng khi từ chối lúc đầu.

Bây giờ, tôi đang ở trong một ngôi nhà dân đối diện cái bẫy, yên lặng chờ đợi cuộc chiến bắt đầu. Đây là chiến thuật gọng kìm của tôi.

Thực lòng mà nói, đúng là tôi không định giúp thật vì chuyện này chẳng liên quan đến tôi. Tôi không hiểu tại sao phải mạo hiểm mạng sống và tại sao phải tiêu diệt con quái vật.

Nhưng tôi đã đổi ý. Không thể để con người tuyệt vời kia phải chết. Vì vậy tôi sẽ chiến đấu.

Tất nhiên, không đến mức bỏ mạng.

Giờ phút này, tôi mong cô Milarose sẽ tha lỗi cho tôi, cái kẻ đã không thể thẳng thắn nói với cô rằng: "Cháu sẽ giúp!"

"....."

Một lát sau.

Tiếng gầm rú ghê rợn như vọng từ địa ngục vang lên rất gần. Tôi lên xem xét tình hình bên ngoài, con quái vật vẫy đen đang lừ lừ diễu qua.

Cứ đà này, chắc chắn nó sẽ sập bẫy gọng kìm.

"Phù..."

Tôi thở một hơi thật dài, tưởng như vô tận.

Lạ thật. Chỉ là một người mới gặp hôm qua, vậy mà tôi lại mong cô ấy được sống.

Khi chuyện này kết thúc, tôi và cô Milarose sẽ cùng nấu bữa tối. Lúc đó, tôi sẽ được thấy món-ăn-hoành-tráng kia. Thực sự, tôi rất tò mò về nó.

Đúng lúc tôi đang mải mê với suy nghĩ ấy thì bất ngờ, thời khắc quan trọng đã đến.

Tiếng gầm rú của con quái vật vang lên. Có vẻ nó đang điên tiết, những cơn chấn động, nhẹ thôi, truyền đến tận nơi tôi ẩn nấp.

Tôi thận trọng nghe ngóng tình hình bên ngoài, cô Milarose chiến đấu thật ngoan cường. Đòn phép liên tiếp được tung ra, giáng thẳng vào Javiller khi nó đang cố bò lên khỏi hố.

Mũi tên băng, quả cầu lửa, kiếm và rìu điều khiển bằng phép thuật, lưỡi đao gió và sấm, cùng rất nhiều đòn phép khác.

Ờ? Sắp thắng rồi? Tôi đã nghĩ như vậy trong một khắc, nhưng không phải. Tuy không quá rõ ràng, nhưng cô Milarose đang yếu thế hơn.

Javiller khè lửa lên trên, đánh tan đòn phép mà cô Milarose vừa phóng ra. Nó bò khỏi hố.

Giờ chính là thời điểm thích hợp để tôi xuất hiện.

Nếu hai chúng tôi cùng tấn công, có thể sẽ đẩy được con quái vật trở lại hố. Rồi chôn nó.

Tôi nhắm mắt, hít thêm một hơi thật sâu.

Cây đũa phép nắm chặt trong tay. Đi thôi.

"Cô Milarose!"

Tôi đã sẵn sàng, lao ra đầy khí thế.

Tức thì, một vật vụt qua tôi với tốc độ chóng mặt. Bép, tôi thấy thứ gì đó bắn vào mặt mình, rồi vật kia đâm sầm vào nhà dân phía sau.

Tiếng gào rú vang lên thảm thiết.

Tôi đưa tay sờ mặt, mùi sắt phảng phất. Chất lỏng ấm ấm, nhờn nhờn này, là máu.

..... Máu. Lẽ nào...

Không, chắc chắn là không...

Tôi quay lại, tim đập loạn trong lồng ngực.

".....Hả?"

Bị vùi lấp giữa đống gạch vụn là...

Là...

Một cái đầu giống như đầu rồng đen. Đầu của Javiller. Từ vết chém gọn ghẽ như tác phẩm của một lưỡi dao bén ngọt, dòng máu tươi trào ra, đọng thành vũng trên mặt đất.

Sao đầu của Javiller lại...? Hả? Lẽ nào... Lẽ nào cô Milarose đã chiến thắng mà không cần tôi giúp?

Tôi chẳng hiểu vậy là sao nữa...

"... Trong lúc đánh nhau với Javiller, ta đã nhớ ra rồi." Tôi nghe thấy một giọng nói.

Một giọng nói rợn người khiến tôi ớn lạnh sống lưng. Đến mức tôi tưởng như ai khác chứ không phải cô Milarose đang nói.

Nhưng khi tôi ngoảnh lại, đứng bên cạnh Javiller không đầu lúc này, chính là cô ấy.

"Ta nhớ ra rồi... Tất cả, tất cả, tất cả tất cả tất cả. A ha, ha ha ha ha, ha ha!"

Đây là cô Milarose mà tôi biết sao?

Vừa vò đầu tóc rối bù, cô vừa tung phép thuật. Chỉ trong chớp mắt, tứ chi Javiller không đầu bị xẻ nhỏ, bắn tung tóe. Máu nó văng khắp nơi, từng mảnh cơ thể bay tứ tán, phủ lên con phố hoang tàn.

Tôi rùng mình.

Tắm mình trong biển máu, cô Milarose bật cười. Không phải nụ cười hiền lành tôi thấy sáng nay, mà là nụ cười hắc ám, vặn vẹo khuôn mặt đến biến dạng.

"A ha, a ha ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha!"

Tôi không thốt nên lời. Chỉ còn biết đứng chôn chân ở đó.

Trở lại lâu đài, tôi được kể cho nghe tất cả.

Đó là một câu chuyện dài, và đã kết thúc.

Mấy năm trước, cô Milarose đã có ý trung nhân. Nhưng chuyện này hoàn toàn bí mật. Người yêu cô chính là hầu cận của cô. Lo sợ Vua cha sẽ từ mặt nếu biết chuyện con gái đem lòng yêu một chàng trai không cùng đẳng cấp, cô chỉ dám bí mật gặp gỡ mà không để lộ cho bất cứ ai.

Hai người họ tin nhau, và yêu nhau.

Nhưng cái kim trong bọc sẽ có ngày lòi ra. Bí mật của họ cũng không phải ngoại lệ.

Chuyện tình giữa cô và người hầu bị phát giác trong tình trạng nghiêm trọng nhất.

Cô đã mang trong mình dòng máu của người yêu.

Biết không cách nào giấu giếm được nữa, hai người đành thú nhận tất cả với Nhà vua, cũng là cha của cô Milarose.

Nhà vua im lặng lắng nghe, nhiều lần Ngài gật đầu chăm chú. Khi câu chuyện kết thúc cũng là lúc Ngài tuyên bố:

"Tử hình tên hầu."

Không ai có thể xoa dịu cơn thịnh nộ của Ngài.

Nhà vua đích thân điều khiển xe ngựa kéo lê tên hầu khắp phố, từ từ rút từng cái móng, nhổ từng chiếc răng, dìm sâu dưới nước, chỉ cho ăn đủ để cầm hơi, khiến anh ta vật vờ sống dở chết dở trong hai tháng, tra khảo không ngừng đến mức anh ta hóa điên, cuối cùng hỏa thiêu, giết chết anh ta trước mặt cô Milarose và dân chúng.

Xử xong tên hầu, đến lượt cô Milarose.

Vì cô là ái nữ của Nhà vua, cũng là nữ phù thủy duy nhất trong vương quốc nên Ngài không giết, nhưng có lẽ Ngài không thể tha thứ cho việc bán sao của tên hầu hỗn xược kia đang tồn tại trong bụng con gái mình. Ngài đã trả rất nhiều tiền cho thầy thuốc trong vương quốc để xóa sổ đứa trẻ.

Tất nhiên, cô Milarose đã mòn mỏi chờ đợi tháng này qua tháng khác, nhưng đứa trẻ không bao giờ chào đời.

Mất mọi thứ trong tay, cô thề.

Sẽ giết tất cả.

Sau đó, cô đã lên kế hoạch rất cẩn thận. Việc đầu tiên cô làm là dựng kết giới ở lâu đài. Để thực hiện kế hoạch, cô phải biến lâu đài thành nơi tuyệt đối an toàn. Cô đã giam tất cả mọi người trong lâu đài xuống hầm.

Trừ Nhà vua.

Sau khi bắt được Nhà vua, cô đuổi Ngài ra ngoài rồi dựng kết giới. Chỉ những người có phép thuật cao cường mới không bị kết giới đánh bật. Đó là lý do vì sao tôi vào được đây.

Tiếp theo, cô tự gửi thư cho mình trong tương lai, không, sai người gửi thì đúng hơn. Cô lôi một người bị giam dưới hầm lên rồi đứng bên cạnh đọc từng chữ cho người đó viết. Chắc cô đoán sẽ rắc rối nếu chữ trong thư là của mình.

Xong xuôi, cô giấu lá thư vào ngăn kéo, rồi từ cửa sổ nhìn xuống Vua cha đang tìm đủ mọi cách để vào lâu đài. Trông thấy cô, cơn thịnh nộ của Nhà vua bốc lên ngàn ngạt. Ngài hét: "Vì người mang trong mình dòng máu của tên hầu khốn kiếp đó." "Người đã không còn là con gái ta."

Lặng lặng chĩa đũa phép về phía Nhà vua, cô Milarose nguyên rủa: Hãy trả giá cho những ký ức của ta!

Lãnh trọn đòn phép chứa đựng cả ký ức và nỗi tuyệt vọng của con gái, Nhà vua bắt đầu biến hình. Cơ thể Ngài phình to, da phủ vảy, trí tuệ của một con người mất đi.

Ngài đã trở thành một con rồng đen.

Tên của Ngài là Javiller.

Chẳng phải ngẫu nhiên mà Nhà vua lại trùng tên với con quái vật ấy. Tạo ra một con quái vật chỉ hoạt động về đêm, cô Milarose đã hoàn thành kế hoạch của mình.

Khi đã vắt kiệt gần như toàn bộ sức mạnh phù thủy trong người, cô chìm vào giấc ngủ sâu.

Đến khi tỉnh dậy, cô đã quên tất cả. Nhưng mọi sự đều nằm trong dự liệu. Cô chỉ đang đi trên con đường đã được định sẵn mà thôi.

Cả việc chiến đấu với rồng đen, hay việc dòng ký ức trào ra từ con quái vật sẽ trở lại với cô, tất cả đều nằm trong kế hoạch.

Nhưng tôi không hiểu.

Tại sao cô Milarose lại đánh đổi ký ức của mình? Mất ký ức rồi, chắc chắn cô ấy sẽ rất đau khổ. Lưu giữ được ký ức chẳng phải sẽ thoải mái hơn sao?

Khi tôi hỏi câu đó, cô Milarose nhoèn cười.

"Ta truyền ký ức cho ông ấy để cho ông ấy hiểu nỗi tuyệt vọng của ta."

Nhà vua Javiller bị biến thành rồng đen nhưng không mất đi trí tuệ. Ngài chỉ mang thân xác quái vật, còn ý thức vẫn là của một con người. Cô Milarose đã lên kế hoạch như vậy.

Cô không ra tay ngay mà cố tình kéo dài thời gian, có lẽ vì muốn Nhà vua phải chịu đau đớn. Nhà vua Javiller trong hình hài quái vật đã tự tay nghiền nát thần dân, dòng ký ức được truyền từ cô Milarose sang trí óc Nhà vua đã khiến Ngài không ngừng giết hại dân chúng mà Ngài từng thương yêu, và rồi...

Mọi thứ cứ âm thầm diễn ra theo đúng kế hoạch. Cuối cùng, câu chuyện cũng đi đến hồi kết dưới bàn tay của người mà giờ phút này đã trở thành công chúa của đất nước không dân.

Sáng sớm hôm sau.

Tôi rời thành mà không hề động tới bữa ăn cô Milarose chuẩn bị cho.

"Cháu phải đi rồi sao?" Cô bình thân nói, gương mặt không hề lộ vẻ đau khổ.

"Xin lỗi cô. Cháu là lữ khách mà. Cháu còn phải đi tiếp nữa."

"À, ừ nhỉ. Tiếc quá. Ta thấy nói chuyện với cháu rất vui..."

"....."

"Sao cháu không thông thả một chút?"

"Không được đâu ạ."

"Ta đùa đấy."

Cô cười. Nụ cười mất hẳn nét dịu hiền, chỉ còn lại gương mặt nhăn nhúm đầy hắc ám.

Cô Milarose mà tôi biết không còn nữa.

"Sau này cô định làm gì?"

"Ta không biết, làm gì nhỉ... Xem nào, hay ta cũng đi chu du?"

"Cháu không khuyến khích đâu."

"Ta đi theo cháu được không?"

"Cô đừng như vậy nữa."

"Cái này cũng là đùa đấy. Thú thực, ta chưa nghĩ được gì cả. Ta còn muốn đắm chìm trong dư âm của cuộc báo thù."

Cô xoa bụng. Như một bà mẹ đang mang trong mình sinh mệnh mới.

Chẳng còn gì để nói.

Tôi quyết định nhanh chóng khép lại câu chuyện.

"Vậy nhé, tạm biệt cô. Bảo trọng!" Vừa nói, tôi vừa leo lên chổi.

"Cháu cũng vậy."

Tôi bay đi.

Xé gió, tiến thẳng về phía trước.

Chắc chắn cô Milarose đang vẫy tay. Nhưng tôi không ngoái lại.

Tôi muốn rời đi nhanh hết mức có thể.

Bỏ lại sau lưng đồng hoang tàn mà trước đây từng là một vương quốc.

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 1

Jougi Shiraishi
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Chương 13: Bắt đầu hành trình

Ngày nhỏ, tôi rất thích sách.

Tôi không nhớ mình bắt đầu đọc sách từ lúc nào. Nhưng khi đủ lớn để hiểu thế giới xung quanh, tôi đã là một con mọt sách rồi.

Hễ rảnh rỗi là tôi lôi sách trên giá xuống đọc. Mỗi khi ra ngoài cùng cả nhà, tôi lại kỳ kèo xin mua thêm sách mới.

Có lẽ vì vậy mà tôi không nhiều bạn đồng lứa. Tôi giam mình trong phòng, không ra ngoài chơi khiến bố mẹ cũng phải lo lắng, nhưng cuộc sống với tôi như vậy là đủ. Vì bên cạnh tôi luôn luôn có sách bầu bạn.

Tiểu thuyết tôi yêu thích nhất là "Những chuyến phiêu lưu của Nike".

Đó là năm tập truyện kể về những chuyến phiêu lưu qua các vùng đất trên thế giới mà một nữ phù thủy tên Nike đã trải qua.

Tác giả cũng tên Nike, cùng tên với nhân vật chính. Nhưng đó là bút danh thôi, tên thật chắc chắn khác xa. Trong lời bạt cuối mỗi cuốn, tác giả còn bộc bạch: "Tôi viết tiểu thuyết này dựa trên những chuyện mình từng trải qua."

Đối với tôi ngày đó, kẻ chưa từng bước chân ra khỏi đất nước Robetta Thanh Bình, hình ảnh Nike đi vòng quanh thế giới chiêm ngưỡng những cảnh sắc tuyệt đẹp hiện lên trước mắt tôi thật huy hoàng.

Tôi yêu tiểu thuyết đó vô cùng và đã đọc đi đọc lại rất nhiều lần. Đến mức những cuốn sách đã tờ tả hết cả.

Chẳng biết từ lúc nào, tôi đã đem lòng ngưỡng mộ Nike.

Mình cũng muốn chu du như thế. Tôi nghĩ.

Cho nên từ hồi bé tí, tôi đã tuyên bố với mẹ.

"Khi nào lớn, con cũng đi thám hiểm như Nike."

Mẹ dịu dàng xoa đầu tôi:

"Đúng rồi con yêu, khi nào con lớn nhé."

Mẹ cười rồi nói thêm:

"Nhưng nếu muốn lên đường phiêu lưu, con phải trở thành nữ phù thủy như Nike trước đã."

"Làm phù thủy thì có thể phiêu lưu hả mẹ?"

"Ừ. Nên con phải cố gắng học phép thuật nhé."

"Con sẽ học và trở thành phù thủy, rồi mẹ cho con đi chu du mẹ nhé?"

"Tất nhiên rồi con yêu."

"Thật chứ mẹ?"

"Ừ. Thật."

"Thật của thật chứ ạ?"

"Ừ. Thật của thật."

"Oaaaa!"

Tất cả bắt đầu từ một chuyện nhỏ xíu như thế.

Chỉ vì lý do đó mà tôi đã dành ra mấy năm trời để trở thành phù thủy.

Chỉ vì lý do đó, vì ước muốn được chu du mà tôi đã không ngừng nỗ lực.

Ngày nào tôi cũng tự học.

Còn phép thuật thì được mẹ kèm.

Mẹ tôi sử dụng phép thuật điều luyện tới mức không thể ngờ rằng bà chỉ là một pháp sư. Dưới sự dìu dắt của mẹ, chẳng mấy chốc tôi đã thành thạo phép thuật.

Nhờ vậy mà 14 tuổi, tôi đã là phù thủy tập sự.

Tôi cố gắng để trở thành phù thủy và chưa một lần nghĩ tới chuyện từ bỏ, chỉ biết chuyên tâm nỗ lực không ngừng mà thôi.

Sau này, dưới sự huấn luyện của cô Frann, tôi đã đạt được mục tiêu ấy.

Vài ngày sau khi tôi đeo huy hiệu ngôi sao về nhà.

Sáng hôm đó, ăn uống xong xuôi, tôi nói với bố mẹ đang ngồi bên kia bàn.

"Giờ con đã là phù thủy rồi. Bố mẹ cho con lên đường phiêu lưu nhé."

Bố tôi chau mày, ngẩng đầu khỏi tờ báo, trong khi mẹ vẫn bình thản thưởng thức hồng trà sau bữa ăn và không tỏ vẻ gì là bất ngờ.

Bố đưa mắt thăm dò sắc mặt mẹ, gặng ho một cái, gấp tờ báo lại đặt lên mép bàn.

Rồi bằng một vẻ lạnh tanh, bố nói:

"Đâu cần phải vội vàng như thế."

Tôi hơi giận.

"Bố mẹ đã hứa sẽ cho con đi nếu con trở thành phù thủy cơ mà?"

"Đúng là bố mẹ đã hứa nhưng... việc con trở thành phù thủy sớm như vậy..."

"Chuyện này đâu liên quan đến thời gian. Con đã phải cố gắng, nỗ lực quên chết để được đi."

"..... Hừm."

Bị điểm trúng huyết, bố ấp úng, rên "hừ hừ" rồi vỗ vai mẹ khi ấy vẫn đang từ tốn uống trà bên cạnh.

"Ồ kìa, mẹ nó cũng nói gì đi chứ."

Mẹ đặt tách trà xuống.

"Ừa. Em tưởng chỉ mình anh phản đối việc Elaina chu du? Riêng em thấy con có thể đi được rồi."

"Không, nhưng..."

"Hơn nữa, từ khi Elaina còn nhỏ, chúng ta đã hứa chừng nào con trở thành phù thủy sẽ cho phép con lên đường mà?"

"Chuyện hứa hẹn là do em tự quyết..."

"Anh cũng đồng ý còn gì? Anh quên rồi sao?"

"Nhưng..."

"Anh cũng đồng ý đúng không?"

"....."

Bố im lặng.

Nói đúng hơn, bố buộc phải im lặng.

"Elaina, con thực lòng muốn đi chứ?"

Mẹ hỏi.

Tôi gật đầu:

"Tất nhiên rồi ạ."

"Nếu vậy, con đi đi."

"Vâng."

Mẹ ngừng một lát rồi nói tiếp.

"Nhưng có ba điều mẹ muốn con hứa."

".....? Hứa ấy ạ?"

Mẹ giơ lên ba ngón tay, chìa về phía tôi khi ấy còn đang nghiêng đầu khó hiểu.

"Ừ. Nếu không thực hiện được ba lời hứa này, dù con có là phù thủy cũng không được đi đâu hết. Vì sẽ rất nguy hiểm."

Con phải hứa gì hả mẹ?" Tôi không thể thối chí vào lúc này.

"Ừm, con nghe kỹ đây."

Rồi mẹ gập ngón trỏ:

"Thứ nhất. Khi gặp nguy hiểm, con phải cố hết sức chạy trốn. Đừng đắm đầu vào những chuyện không đâu. Vì có thể con sẽ chết."

"Vâng."

Riêng chuyện này, dù mẹ không nhắc tôi cũng sẽ thực hiện. Tôi còn chưa muốn chết mà.

Mẹ gập tiếp ngón giữa.

"Thứ hai. Không được nghĩ mình là người đặc biệt. Bất kể là phù thủy hay gì, con cũng chỉ là một kẻ lang thang. Tuyệt đối không được lên mặt kẻ cả, đừng quên rằng con cũng chỉ giống như bao người khác thôi."

"Vâng ạ."

Nhờ những tháng ngày tu luyện cùng cô Frann, thói bốc đồng, kiêu ngạo của tôi giờ đã là quá khứ.

Điều này với tôi cũng không thành vấn đề.

"Thứ ba..."

Mẹ hạ bàn tay nắm hờ xuống và...

Mẹ cười.

"Nhất định phải về nhé, con yêu. Hãy về và cho bố mẹ thấy gương mặt răn rỏi của con."

"....."

"Con làm được chứ?"

"..... Dạ."

Tôi khẽ gật đầu.

Đúng lúc ấy, bố bật khóc.

"Con... con sẽ đi thật sao, Elaina...?"

"Anh à, đây là quyết định của con. Chúng ta phải ủng hộ chứ? Với lại, chính chúng ta đã hứa với con bé mà. Giờ nuốt lời sao xứng làm cha mẹ nữa."

"Anh vừa cố hủy bỏ lời hứa ấy đấy."

Mẹ nói nhỏ.

Hình như không nghe thấy, bố bắt đầu chùi nước mắt: "Con là con gái duy nhất của bố mẹ. Bố mẹ đã nuôi con khôn lớn, vậy mà con lại sắp đi... Lòng bố trống rỗng quá. Tim bố như vừa thủng một lỗ lớn vậy..."

"Không, nhất định con sẽ về mà."

"Lúc Elaina lấy chồng, chắc anh sốc chết mất nhỉ."

"Em thôi đi! Giờ đâu phải lúc nói chuyện cưới xin của con gái!" Bố bật khóc.

.....

Và cuộc phiêu lưu của tôi bắt đầu như vậy đó.

Ngày hôm sau.

"Vâng. Vừa như in."

Tôi khoác lên mình bộ đồ mới.

Mũ chóp nhọn đen, áo choàng đen.

Chúng đều là đồ cũ của mẹ.

"Mẹ có thấy hơi đơn giản quá không?"

Tôi xoay một vòng trước gương cho mẹ xem.

"Ô hay! Lũ khách ăn mặc giản dị là đúng rồi. Hơn nữa, bộ này rất hợp với con."

"Cảm ơn mẹ."

"Con mang theo tiền rồi chứ?"

"Vâng ạ."

"Đừng tiêu xài lãng phí nhé."

"Tất nhiên rồi mẹ."

"Còn gì nữa nhỉ... À, phải rồi. Con cầm cả cái này đi cho chắc."

".....?"

Póc, trên tay mẹ xuất hiện một chiếc mũ chóp nhọn màu đen nữa.

Giống y chang chiếc mũ chỉ ít phút trước mẹ vừa đội cho tôi... Để làm gì nhỉ?

"Nếu mũ kia bị gió thổi bay, con hãy dùng cái này." Mẹ nói khi tôi còn đang nghiêng đầu không hiểu.

Tóm lại là...

"Sơ cua hả mẹ?"

"Sơ cua."

Vậy thì nhận thôi.

Một lát sau, sửa soạn xong xuôi, tôi đứng trước cửa nhà.

Lúc ngoái lại, bố mẹ đang đứng đó.

"Đi đi con, Elaina." Mẹ mỉm cười, vẫy tay.

"Hu hu hu... Hu hu hu..." Bố lại bật khóc nức nở. Mẹ vừa vuốt ve mái đầu của bố, vừa nói với tôi. Gương mặt tươi cười hiền hậu.

"Chùng nào trở lại, hãy kể cho bố mẹ nghe về những chuyến đi của con."

"Bố mẹ chờ con nhé."

"Ừ. Thôi, lên đường đi con."

Tôi cúi chào bố mẹ rồi cố hết sức mỉm cười, nói;

"Con đi đây."

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 1

Jougi Shiraishi
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Chương 14: Vương quốc Celestea Quý Tộc

Tôi cười chỗi bay trên thảo nguyên rộng lớn, những đóa hoa đồng nội dập dờn như muốn níu chân. Tắm mình trong ánh mặt trời, cảm cỏ sáng lấp lóa và phát ra những âm thanh như lời thì thầm của một dòng sông.

Tôi hít một hơi căng đầy lồng ngực và mở mắt thật to.

Phía bên kia thảo nguyên, một vương quốc có tường bao quanh hiện ra.

Không biết vương quốc đó rộng chừng nào nhỉ? Tôi đã định cười chỗi men theo bức tường để xem thử, nhưng sợ không kịp quay lại trước khi mặt trời lặn nên thôi.

Nhất là khi cổng thành đã ở phía trước, chẳng việc gì phải mất công lòng vòng.

Tôi bay và thưởng ngoạn phong cảnh thêm một lát rồi hạ chỗi.

Một người lính tiến lại, lịch sự cúi chào.

"Xin chào nữ phù thủy. Cô có thể cho tôi biết tên được không?"

Vẫn là thủ tục nhập quốc như mọi khi.

"Tôi là Elaina."

"Cô định ở lại đây bao lâu?"

"Nội trong ba ngày tôi sẽ đi."

"Tên hiệu của cô là gì?"

"Phù thủy Tro Tàn."

"..... Phù thủy Tro Tàn?" Người lính nhìn tôi chăm chăm.

"Sao vậy?" Tôi thấy sự nghi ngờ hiện rõ trên khuôn mặt anh ta.

"À, không. Không có gì. Xin lỗi cô."

Người lính vội vàng chỉnh lại tư thế rồi rút lui. Chắc anh ta chỉ hỏi có vậy. Tôi trả một đồng bạc làm tiền nhập quốc rồi đi qua cổng.

"Chào mừng đến với Vương quốc Celestea Quý Tộc."

Tiếng người lính vang lên sau lưng.

Cái tên ấy quá trang trọng khiến tôi e dè, chẳng thể ngờ nó lại mở ra cả một thành phố đầy sức sống.

Vương quốc Celestea Quý Tộc, quả là một cái tên kỳ lạ.

Ở đây, người ta đi lại ngược xuôi trên mặt đất, nơi có những họa tiết đan xen giống như những viên gạch. Một đôi vợ chồng hạnh phúc ôm lấy đứa con. Lũ trẻ chạy đuổi nhau. Những cụ già đi dạo. Mọi người đều bận rộn theo một nhịp điệu riêng trong vòng quay của cuộc sống thường nhật.

Tôi cũng đi dạo.

Hai bên đường, những tòa nhà cao tầng đứng cạnh nhau, ở giữa có chằng dây thừng. Quần áo treo trên dây tắm mình dưới nắng. Hình như người ta đang phơi đồ.

Tôi hít thật sâu, nghe trong không gian thoang thoảng một mùi hương dịu ngọt. Trên bậc cửa sổ nhà ai có một lọ hoa. Những đóa hoa rực rỡ sắc màu đang tỏa sáng.

Thành phố tuyệt vời này cứ trải ra mãi, khiến tôi quên cả thời gian.

Tôi đang lang thang không biết đi đâu thì gặp ngay một tòa nhà bề thế. Nó lớn đến mức tôi cứ ngỡ là cung điện, bên trong còn có cả tháp đồng hồ. Khuôn viên của tòa nhà khá rộng, lại có hàng rào sắt bao quanh nên không thể tới gần.

Tôi men theo tường rào, mắt vẫn hướng về tòa tháp.

Lối vào đây rồi.

Trên cổng có dòng chữ "Trường phép thuật Hoàng Gia", hẳn là một nơi bề thế đúng như tên gọi.

Thích thật... Một chỗ hay ho thế này mà nước tôi lại không có.

Thật ghen tị với bọn trẻ ở đây.

..... Tôi thấy hơi tò mò về bên trong.

Có được vào xem không nhỉ?

Hay cứ thử đi?

Vào luôn nhé.

Tôi bước vào khuôn viên trường.

"Này, cô kia. Làm gì đấy?"

Vừa đi được vài bước, tôi đã bị chặn lại.

Có ai đó túm vai tôi.

"Không phận sự miễn vào. Nhìn từ ngoài là được rồi, đừng có tiến tới nữa."

Tôi ngoảnh lại, một thanh niên cường tráng đang đứng phía sau. Anh ta to con, cơ bắp cuồn cuộn. Trông có vẻ là người gác cổng.

"....."

".....Ơ!"

Vừa nhìn xuống ngực áo tôi, anh ta liền thay đổi thái độ.

"Xin lỗi. Cô là phù thủy à..... Mong cô thứ lỗi cho những lời vô lễ của tôi."

"Không sao."

Tôi thấy tay, toan bước tiếp về phía trường học...

"Tôi xin lỗi, nhưng cô đừng vào."

Anh ta ngăn lại.

"Vẫn không được hả?"

"Vâng, không được."

"Kể cả nữ phù thủy?"

"Đã có lệnh cấm người ngoài rồi."

"Lệnh của ai?"

"Của nữ phù thủy tối cao, người đang cai quản ngôi trường này."

"..... Ồ!"

"Để nội dung đang dạy trong trường không bị lộ ra ngoài, kéo các nước khác bắt chước."

"Nếu thế các anh phải đóng cổng lại chứ?"

"Không được. Vì sắp đến giờ nữ phù thủy tối cao đến trường rồi."

"..... Ra vậy."

Tôi miễn cưỡng bỏ đi.

Thật đáng tiếc.

Vẫn còn quá sớm để tìm chỗ trọ.

Tôi lại tiếp tục lang thang.

Ở đây, chỉ cần đi dạo thôi cũng đủ vui rồi.

"....."

Tôi nhìn lên, một cây chổi thần đang bay trên các mái nhà. Mà không phải chỉ có bay, anh thanh niên cưỡi chổi còn thả thứ gì đó xuống từng nhà nữa.

Phải đến khi có người bước ra ban công, nhặt tờ báo lên xem, tôi mới biết là anh thanh niên kia đang đi giao báo.

Đi dọc con đường lớn, tôi đến khu chợ.

Hai đầu chợ là các tiệm hoa quả, tiệm rau, tiệm thịt...

Có cả tiệm bánh mì nữa. Trước cửa tiệm có biển đề "Bánh mới ra lò". Xạo đến thế là cùng. Nhìn cái bánh khô khốc ra.

"Bán cho cháu cái bánh với ạ."

Cô bán hàng trông có vẻ tốt bụng, mỉm cười.

"Một xu."

Tôi lấy một xu từ trong ví ra đưa cho cô.

Cô nhặt bánh, bỏ vào trong túi... Nhặt bằng tay không á?

"Đây... Cảm ơn nhé."

"Dạ... Cháu cảm ơn."

Tôi nhận lấy cái túi rồi đi loanh quanh trong chợ, miệng nhai trệu trạo. Chiếc bánh thuẫn dài và khô như ngói, rõ ràng không phải bánh mới ra lò.

Tôi vừa đi vừa "chiến đấu" với nó cho đến khi ra khỏi chợ.

Ở đó, tôi lại gặp những người sử dụng phép thuật. Anh thanh niên buộc một gói đồ to vào chổi và nói chuyện với chủ quán cà phê.

"Chuyển đến nhà bà Amana ở khu phố phía Tây. Mang cẩn thận vào. Bên trong là đồ ăn trưa đấy."

"Ôi dào."

"Cậu có làm được không?"

Anh ta ngoái lại nhìn chủ quán đang cau có, rồi từ từ nhấc mình lên khỏi mặt đất và bay đi.

Tôi hiểu rồi, thì ra họ dùng chổi thần để giao đồ.

Vương quốc này có nhiều người sử dụng phép thuật thật đấy.

Hèn gì ở đây có hẳn trường dạy phép thuật.

Không chỉ giao báo hay hàng hóa, họ còn chở cả người. Họ gắn thùng xe vào chổi và bay lên. Nhưng một người không thể làm nổi việc này, phải hai người mới được. Một người sẽ điều khiển chổi, người còn lại dùng phép thuật làm giảm sức nặng của thùng xe.

Ngoài bầu trời, họ còn sử dụng phép thuật cả trên mặt đất.

Có người biểu diễn phép thuật bên đường để mua vui.

Có người dùng phép thuật điều khiển con rối và diễn kịch.

Lại có người vừa hát vừa dùng phép thuật khuấy động không khí (tạo tuyệt chẳng hạn) khiến mọi người xúc động.

Ai ai cũng tràn đầy nhựa sống.

Nhưng tôi không hiểu.

Tôi nghĩ có thể sống vui vẻ như vậy thật là tốt, nhưng với họ, việc sử dụng phép thuật đâu dễ dàng gì.

Thế nên tôi quyết định đi hỏi.

Không hiểu thì đi hỏi là thượng sách.

"Xin lỗi..."

Tôi bắt chuyện với một cô gái biết phép thuật (trên ngực áo không có huy hiệu hay hoa cài nên chắc là pháp sư rồi) đang ngồi đọc sách trên ghế ở một quảng trường trong thành phố mà tôi tình cờ tìm được.

"Có chuyện gì vậy?"

Cô gái dịu dàng nhìn tôi.

"Em là tò khách và có một chút thắc mắc. Chị có thể giúp em giải đáp được không?"

"Ồ, cô bé lữ khách thật dễ thương." Cô gái cười khúc khích. "Em thắc mắc gì nào? Nếu biết, nhất định chị sẽ trả lời."

Tôi dừng lại giây lát rồi nói tiếp.

"Những người sử dụng phép thuật ở vương quốc này bay lượn có khó khăn không ạ?"

Cô gái nghiêng đầu khó hiểu. "Bay lượn có khó khăn không à.....? Không, không hề."

"Nhưng có những thứ kia mà?"

Tôi chỉ tay. Xa xa là những sợi dây thừng chằng ngang giữa các ngôi nhà cao tầng. Trên đó, quần áo treo lủng lẳng.

Cô gái nhìn theo rồi "À..." một tiếng.

"Bọn chị cố ý làm thế đấy."

"Cố ý?"

"Đúng vậy. Em thấy đó, vương quốc này rất đông người sử dụng phép thuật. Bọn chị phải làm thế cho khó bay hơn."

".....?"

Tôi vẫn không hiểu gì cả.

"Hình như chị giải thích chưa rõ ràng rồi."

"Chị nói rõ hơn chút nữa được không ạ?"

Cô gái đặt quyển sách xuống bên cạnh:

"Em biết là cười chối càng xa mặt đất càng mệt, đúng không nào? Thế nên mọi người đều muốn bay thấp nhất có thể."

"Vâng."

Tôi gật đầu.

"Nhưng nếu ai cũng bay thấp sẽ gây ùn tắc mất. Có khi cố tránh nhau lại đâm sầm vào nhà người khác. Đông người sử dụng phép thuật nguy hiểm vậy đó."

Ồ, giờ thì tôi hiểu rồi.

"Thế nên phải treo dây thừng và quần áo để không ai bay được giữa các tòa nhà ạ?"

Cô gái tươi cười nói.

"Đúng rồi. Ở đây, những người sử dụng phép thuật đều thấy cần phải quan tâm tới những người không sử dụng phép thuật."

"..... Không ai phàn nàn gì ạ?"

"Em nhìn nơi này là hiểu mà."

Tôi cười chối bay lên trời.

Không phải tôi định đi đâu cả, chỉ đơn giản là muốn ngắm cảnh từ trên cao mà thôi.

"..... Oaaa."

Phong cảnh nhìn từ trên cao khác hẳn so với nhìn từ dưới đất.

Những mái nhà màu đỏ, xanh lơ, xanh dương... nằm ngay ngắn bên nhau. Một cơn gió dễ chịu thổi qua, tôi chợt muốn được nằm trên mái nhà, thong dong nhìn ngắm trời cao.

Cũng đến lúc đi tìm chỗ trọ cho đêm nay rồi.

Tôi bay loanh quanh.

Cúi chào một pháp sư bay ngược hướng, vẫy tay chào lại một đứa bé đang ngồi trong thùng xe. Vừa bay, tôi vừa tận hưởng khoảng thời gian vui vẻ đó.

Nói mới nhớ,

Trước đây, khi ghé qua vương quốc nọ, trong lúc đang bay tôi đã bị một cô bé đâm sầm vào. Không biết cô bé ấy giờ ra sao rồi nhỉ? Có lẽ vẫn đang chăm chỉ tập luyện ở quê nhà để trở thành phù thủy cũng nên.

"....."

Tôi dừng lại. Kéo nghiêng cây chổi và đứng sững giữa trời.

Không phải vì nhớ tới Saya khiến tôi mù lòng đâu... Tất nhiên rồi.

Trái lại, chính những người vừa xuất hiện khiến tôi nhớ tới cô bé.

"Có chuyện gì vậy?"

Một đôi nam nữ đang chặn ở phía trước, không cho tôi bay tiếp.

Chúng mặc sơ mi trắng với váy hoặc quần đen bên dưới áo choàng đen, trên cổ thắt cà vạt màu đỏ.

Nhìn ngực áo bọn chúng, tôi biết ngay cả hai đều là pháp sư.

"Xin chào. Bạn là Phù thủy Tro Tàn phải không?" Cậu con trai lên tiếng.

"Chúng... chúng tớ là học sinh của Trường phép thuật Hoàng Gia." Cô gái tiếp lời.

Trường phép thuật Hoàng Gia?

À, chính là cái trường lúc nãy không cho tôi vào đây mà.

"Các bạn tìm tôi có việc gì?"

"Ừm..... Bạn hãy đi theo mà không thắc mắc gì giúp tớ nhé?"

Cô gái bèn lên nói.

Gì kỳ vậy?

"Tại sao?"

"Không, đừng hỏi gì cả....."

"Tôi không thích."

Tôi đáp lại ngay.

"Ồ? Tại sao?" Cậu con trai sửng sốt.

"Vì không thích, thế thôi."

Tự dưng xuất hiện bắt người ta đi theo những người không rõ lai lịch. Lại còn kêu không được hỏi. Quá đáng nghi còn gì.

"Ồ, nhưng..."

"Cho tôi biết lý do trước. Sau đó tôi sẽ quyết định có đi cùng hay không."

Tôi nói dứt khoát với cô gái có vẻ nhút nhát.

"Cái đó thì... không được."

"Vậy tôi cũng không đi theo được."

Cậu con trai xen vào: "Xin bạn đó! Làm ơn đi mà! Hãy đi theo và đừng hỏi gì cả!"

"Đã bảo nếu không biết lý do, tôi sẽ không đi đâu hết mà. Sao dai như đĩa vậy?"

.....

Xem ra khó có thể đi đến thỏa thuận.

Cứ thế này, câu chuyện sẽ còn tiếp tục và không bao giờ có hồi kết.

Hay là chuồn nhỉ?

Chuồn thôi.

Tôi nói dối trong lúc xoay chổi chuyển hướng: "Ôi, xin lỗi nhé. Tôi chợt nhớ ra là có việc gấp."

Nói rồi, tôi bay về hướng ngược lại.

"..... O?"

Nhưng một nhóm khác đã xuất hiện, tiếp tục chặn lối không cho tôi qua. Lần này có tới vài đứa, ăn mặc y hệt hai đứa khi nãy.

Thật kỳ cục. Càng ngày càng khó hiểu.

Tôi đưa mắt nhìn quanh, thấy một đám nữa ăn vận y chang đang bu lại chỗ mình.

Chỉ trong nháy mắt, tôi đã bị tụi học sinh lạ bao vây.

Chắc phải đến hai mươi đứa.

"Này các cậu. Giờ tụi mình hợp sức nhé."

"Đúng đấy."

"Hợp sức lại chắc sẽ bắt được thôi."

"Ừ."

"Nhất trí."

"Không được tranh công đâu đấy."

"Cậu cũng thế."

Đám học sinh từ từ di chuyển.

Tôi chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao, chỉ biết chắc một điều là cứ đà này, mình sẽ bị bắt mất.

Nếu tôi bị bắt, không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

"....."

Tôi từ từ hạ chổi...

"Hãy!"

Đoạn thúc mạnh, cho chổi đột ngột phóng về phía trước.

Trong khi bay quanh phía trên thành phố một tay tôi giữ chặt chiếc mũ chóp nhọn để nó không bị cây chổi đang lao hết tốc lực giữa trời làm cho bay mất.

Nghĩa là tôi bắt đầu chạy trốn.

Ngoảnh lại, tôi thấy đám học sinh đang vừa la hét vừa xông tới.

Một cuộc rượt đuổi không rõ mục đích đã bắt đầu.

Tuy nhiên, trình độ của nữ phù thủy và pháp sư chênh lệch quá nhiều.

"....."

Mặc dù đám học sinh vẫn dai dẳng bám theo nhưng tôi biết khoảng cách giữa tôi và chúng ngày càng nới rộng. Việc cắt đuôi chỉ còn là vấn đề thời gian.

Song dẫu cắt đuôi được thì giữa bầu trời trong xanh này, mọi chuyển động của tôi đều sẽ bại lộ. Tôi trốn đi đâu cũng bị phát hiện thôi.

Làm sao bây giờ?

Hay là thế này...

".....Hây!"

Tôi hạ độ cao, rẽ ngang rồi bay thấp hơn mái nhà một chút. Những sợi dây thừng chằng giữa các ngôi nhà bắt đầu hiện ra. Khi tôi lướt qua, quần áo đang phơi tung lên phần phật.

Nếu bay ở độ cao này, mái nhà sẽ che chắn cho tôi khiến người ở xa không thể trông thấy được.

Chỉ cần mất dấu một lần, chúng sẽ khó mà tìm ra tôi.

Ngoảnh lại, tôi thấy vài đũa đang đuổi theo. Lúc này có tới hai chục đũa cơ mà, những đũa khác bỏ cuộc rồi ư?

Nhưng bay thẳng một lúc, tôi mới biết là không phải vậy.

Mấy đũa nữa đã xuất hiện ở phía trước và đang lao về phía tôi.

".....A!"

Thì ra chúng bay vòng để chặn đầu. Đám này di chuyển khá rời rạc. Tôi đã tìm được vị trí thuận lợi để lách qua.

Tôi xoay vòng sang trái rồi tiến vào một con hẻm. Nếu cứ tiếp tục như vậy, có thể cuối cùng tôi sẽ thoát được.

Quả thực, bay thêm một lúc nữa, tôi đã nhìn thấy lối ra.

"A, đây rồi!" Nhưng một đũa con gái từ phía đối diện đã lao tới chặn lại và vớ tay về phía tôi.

Lại bị đón đầu rồi.

Nhưng cỡ này thì...

"Ngoan ngoan chịu trói đi... O?"

Khi bị đuổi sát chỉ còn cách một cây chổi nữa, tôi liền nhảy khỏi chổi.

Sau đó chạy qua ngay phía dưới con bé đang á khẩu vì sửng sốt, rồi gọi chổi thần quay lại và nhảy lên bay tiếp.

Đây chính là kỹ thuật tẩu thoát giữa không trung.

Sau khi vô tình sử dụng một lần, tôi thấy nó rất ngẫu nên thi thoảng lại đem ra xài tiếp.

Dù đã xử lý xong con bé kia, tôi vẫn bị chúng chặn đầu, kẹp trước kẹp sau. Tôi vốn định bay tầm thấp để trốn, nhưng kiểu này thì không ăn thua.

Lại bay lên vậy.

"....."

Bay lên đến một độ cao nhất định, tôi nhìn xuống con phố phía dưới.

Từ trên phố hay giữa những ngôi nhà, đám học sinh đã phát hiện ra hành tung của tôi và giờ đang tụ lại. Có vẻ chúng đã thấm mệt nên không còn được nhanh nhẹn nữa.

Tôi quyết định ở trên cao chờ chúng đuổi tới.

Cuối cùng, một thằng nhóc hét lớn và lao thẳng về phía tôi:
"Aaaaaa..."

Tôi nhẹ nhàng di chuyển để tránh nó.

"Aaaaaaaaaaaaaaaaaa..."

Nó còn hét tiếp và bay vút ra xa.

Hình như đó là dấu hiệu, lần này đám học sinh đồng loạt tấn công tôi từ khắp các hướng. Nhắm qua cũng phải hơn chục đứa, mà đếm nhiều phiền phức nên tôi chẳng buồn đếm nữa. Chắc đây là đám học sinh bao vây tôi lúc đầu.

Chúng không có thời gian để nói tiếng người nữa, giờ chỉ toàn la hét.

"Kyaaaaaaaa"

"Yaaaaaaaa"

"Aaaaaaaaa"

"Áááááá"

"Oaaaaaaaa"

"Uôôôôôô"

"Ưaaaaaaaa"

Tôi bình tĩnh tránh từng đĩa một. Sang phải, sang trái, lên trên, xuống dưới, đôi khi xoay vòng.

Tóm lại là tránh liên tục.

Vì chúng không tấn công nổi nên tôi cũng chỉ lạng chối để tránh va chạm chứ không động gì đến đĩa phép cả.

"Áááááá"

"Aaaaaaaaa..... "

"Aaaa....."

"Ưaaa....."

"Eeeee..."

"Chết rồi....."

Tôi không nhớ mình né tránh như vậy trong bao lâu, đến khi tôi nhận ra, lũ nhóc đã trở nên vô cùng chậm chạp và không còn đĩa nào bay về phía tôi nữa.

Có lẽ chúng kiệt sức rồi.

Cả bọn túm tụm lại một chỗ.

"Chịu, chịu thôi..... " Một đứa vừa nói vừa thở hắt ra.

"Chết mất..... " Đứa khác nói, mặt xanh lét.

Tôi vẫn giữ giọng điềm tĩnh:

"Mục đích của các bạn là gì? Tìm tôi có việc gì hả?"

Nhưng không đứa nào trả lời. Chúng chỉ còn biết thở dốc mà thôi.

"Có hợp sức lại cũng không bắt được tôi đâu, giờ thì hiểu rồi chứ. Bỏ cuộc đi."

Tôi còn nói thêm vài câu, nhưng chúng cũng chẳng đáp lại.

Mặc kệ, tôi vẫn nói tiếp.

"Các bạn bị ai..."

Sai làm việc này - những từ đang định nói ra bỗng trôi tuột vào trong.

Tôi chẳng thể nói thêm lời nào nữa.

Một nữ phù thủy xuất hiện.

Một đứa trong đám học sinh cũng nhìn về người mà tôi đang nhìn: "A, cô giáo..... " Nó nói. Như bắt được tín hiệu, những đứa khác đồng loạt cúi chào.

Nữ phù thủy lạng chối tới bên cạnh tôi, nhìn đám học trò đang mệt đứt hơi và nói. Thực ra là nở một nụ cười.

"Các em vất vả rồi. Thế nào? Cố đuổi kiểu gì cũng vô ích đúng không? Đây là sự chênh lệch trình độ giữa các em và một nữ phù thủy. Việc này không liên quan đến tuổi tác. Phù thủy Tro Tàn là người có thực lực mà các em chưa thể so sánh."

Mái tóc đen như màn đêm. Chiếc mũ chóp nhọn và bộ áo choàng tối màu tiếp với mái tóc. Chiếc huy hiệu hình ngôi sao tỏa sáng nơi ngực áo...

Cô mỉm cười nhìn tôi, dáng vẻ chẳng hề thay đổi so với ba năm trước.

Đó chính là cô giáo của tôi.

"Đã lâu không gặp. Elaina."

Đó là cô Frann.

"Xin lỗi Elaina. Cô sẽ giải thích cụ thể cho em sau. Em đến trường cùng cô trước nhé?"

Cô Frann nói xin lỗi trong khi dẫn tôi với đám học sinh bay về Trường Phép thuật Hoàng Gia.

Làm sao tôi có thể từ chối lời đề nghị của cô cơ chứ? Tôi còn cả tá chuyện muốn kể với cô nữa kìa.

Gần hai mươi học sinh bay sát bên nhau nom như một đàn chim di trú.

Tôi lặng người nhìn theo bóng lưng cô Frann, cô chẳng hề thay đổi so với trước kia, không biết cô bao nhiêu tuổi rồi nhỉ? Mãi mê với những suy nghĩ riêng, tôi chẳng nhận ra là mình đã đến trường từ lúc nào.

Cô Frann hạ chồi xuống khuôn viên trường:

"Buổi học ngoại khóa hôm nay đến đây là kết thúc. Các em đã vất vả rồi. Hãy viết cảm nhận và nộp bài vào sáng mai nhé."

"Vâng ạ. Chúng em cảm ơn cô." Đám học sinh trả lời như hết hơi rồi giải tán.

Hình như chúng rất mệt, đũa thì bay loạn xạ, đũa thì không thể bay nổi phải đi bộ về.

Thấy bộ dạng đó của đám học trò, cô Frann bật cười.

"Chà. Em hành chúng hơi quá đấy, Elaina."

"Tại em à?"

"Cũng tại cô nữa."

"..... Cô là giáo viên trường này ạ?"

"Phải. Cô nhận được lời mời của Nhà vua trước khi dạy em ít lâu."

"..... "

Đây là lần đầu tiên tôi được nghe chuyện này. "Nghĩa là cô bỏ trường suốt một năm? Thế mà không bị đuổi việc ạ?"

"Ừ. Vì bình thường cô không có giờ dạy. Thi thoảng cô dạy ngoại khóa cho những học sinh có nguyện vọng và hướng dẫn các giáo viên thôi, đó là chuyên môn của cô. Hơn nữa..."

Cô Frann nhìn tôi:

"Khi cô nói về việc dạy phép thuật cho em, các giáo viên khác cũng đồng ý mà."

Hả?

"Em á?"

"Phải. Nếu dạy người khác, chắc cô đã bị đuổi việc lâu rồi."

"Em đâu có quan trọng đến mức đó."

"Chưa chắc."

Cô nở một nụ cười quen thuộc.

"Nào, vào trong đi đã. Cô có rất nhiều chuyện muốn nói với em."

Vừa nói, cô vừa chỉ dãy học xá ở phía sau.

Tâm trạng của cô cũng giống như tôi lúc này.

Bên trong khu học xá rất đơn sơ.

Bàn ghế được kê cách đều nhau trong những căn phòng vuông vức. Phía trước là một tấm bảng đen lớn. Không có bất cứ vật trang trí dư thừa nào.

Những khung cảnh giống nhau lặp đi lặp lại ở một bên hành lang.

Bên kia là cửa sổ. Từ đây có thể nhìn ra khuôn viên rộng của trường.

"Trường này vốn là nơi dạy học bình thường..." Cô Frann kể. "Nhưng từ khi khu học xá mới được xây dựng, người ta không dùng nơi này nữa nên nhà trường được sử dụng làm nơi dạy cả kiến thức và phép thuật."

"Vậy tụi nhóc vừa định bắt em... cũng là học sinh ở đây ạ?"

Cô gật đầu:

"Ừ. Đó là một phần trong bài học ngoại khóa, cô đã yêu cầu chúng dẫn em tới đây mà không được để em biết thông tin gì, hoặc đưa em tới bằng mọi giá dù có phải dùng biện pháp mạnh."

"..... Sao cô lại làm thế?"

"Tưởng không cần nói em cũng biết chứ nhỉ?"

"Em không biết."

"....."

Cô im lặng giây lát.

Rồi đặt tay lên vai tôi, nói thật khẽ, giọng như thì thầm.

"Vì cô muốn gặp em."

"....."

Tôi đã thấy một nỗi buồn nhen lên trong lòng.

Tôi còn nghĩ cô là người ranh mãnh. Nhưng giờ đây, khi nghe cô nói lời này, làm sao tôi có thể giận cô được nữa.

Tôi liền đổi chủ đề.

"Sao cô biết em đang ở thành phố này?"

"Em đã tự ý vào trường đúng không?"

".....À."

Từ cửa sổ có thể nhìn thấy cổng lớn bên ngoài. Tôi đã bị một thanh niên vạm vỡ chặn lại ở đó.

Cô Frann nhìn theo ánh mắt của tôi và gật đầu, "Đúng vậy. Khi cô đến trường, người gác cổng đã cho cô biết. Cậu ta bảo: 'Có một nữ phù thủy trẻ tóc xám tro định đột nhập vào đây. Chắc là gián điệp của nước khác'."

"Gián điệp...?"

Câu chuyện đi xa quá.....

"Nghe đặc điểm nhận dạng, cô nhận ra ngay: "A, chắc chắn là Elaina rồi." Cô liền đến chỗ người lính gác cổng thành để hỏi xem em có tới vương quốc này hay không."

Cuối hành lang.

Cô Frann rẽ ở đó rồi đi lên cầu thang. Tôi cũng đi theo. "Quả nhiên, trong Sổ đăng ký nhập quốc có tên em. Em đến đây sáng nay nhỉ?"

"Vâng."

Tôi gật đầu.

"..... Đệ tử của mình đang ở đây. Cứ nghĩ đến điều đó, cô lại đứng ngồi không yên. Vì vậy cô quyết định dùng đám học trò để tìm em."

"....."

"Cô trở lại khu học xá đúng lúc bắt đầu giờ học ngoại khóa của những học sinh xuất sắc. Thế nên cô mới yêu cầu chúng như thế."

Lên hết cầu thang, một cánh cửa hiện ra.

Cô Frann mở cửa. Hình như bản lề đã hỏng, cánh cửa kêu ken két rất khó chịu.

"Cô bảo: "Có một cô gái tự xưng là Phù thủy Tro Tàn xuất hiện ở vương quốc này. Các em hãy dẫn cô ta đến đây nhưng không được cho cô ta biết thông tin gì cả. Hoặc, nếu các em lôi được cô ta tới, cô sẽ nâng thành tích cho các em."

"Sao cô phải làm rắc rối như vậy cơ chứ....."

Cứ tìm bình thường là được mà.

Phù, cô thở hắt ra:

"Em không nghĩ là nếu mình cô tìm khắp vương quốc rộng lớn này, kết quả sẽ gần như vô vọng à?"

Rồi cô tựa lưng vào cánh cửa vừa mở: "Nào, vào đi."

Tôi làm như được bảo, đi qua cô vào trong phòng.

Đây giống như một căn phòng kết hợp giữa thư phòng và phòng khách

Chính giữa có một chiếc bàn, hai bên là ghế sofa. Đối diện là một chiếc bàn làm việc, rất nhiều giấy tờ, sách vở chất đống ở đó.

Sau lưng tôi, tiếng đóng cửa vang lên. Lại một âm thanh khó chịu.

"Sao thế? Ngồi đi chứ." Cô đi ngang qua tôi, tiến về phía sofa.

"À, vâng."

Tôi ngồi xuống đối diện với cô. Bộ sofa thật êm.

"Biết em đến vương quốc này, cô thực sự bất ngờ. Mặc dù trước đó, cô đã biết chuyện em trở thành lữ khách "

..... ? Sao cơ?

"Cô biết rồi ạ?"

"Ừ, cô biết chứ."

"Em chưa hề nói với cô mà?"

Vì mấy năm rồi hai cô trò mới được gặp lại nhau.

Chỉ có bố mẹ và những người sống ở vương quốc Robetta Thanh Bình biết chuyện tôi trở thành lữ khách thôi. Cô Frann cũng biết thì thật lạ.

Thấy tôi băn khoăn, cô nói.

"Elaina, em còn nhớ khi kết thúc chương trình tập luyện, cô đã nói gì với em không?"

Tạm biệt, Elaina. Một ngày nào đó, cô sẽ lại đến chơi. Hãy chờ cô nhé.

Ừm, đúng là cô đã nói như vậy.

Cô cười trêu chọc. "Vì có chút việc nên năm sau đó, cô đã quay lại Robetta. Khi ấy, mẹ em cho cô biết chuyện "em đã lên đường chu du"."

"Cô gặp mẹ em ạ?"

"Ừ. Mẹ rất lo cho em đấy. Nếu tới nơi nào đó gần quê, nhớ về thăm bố mẹ nhé."

"Em cũng định thế."

Tôi đáp, dù biết rằng mình đã đi rất xa rồi, chắc còn lâu nữa mới có thể gặp lại bố mẹ.

"Thế thì tốt."

Cô dừng lại một lát rồi hỏi:

"Vì sao em muốn trở thành lữ khách? Chắc chịu ảnh hưởng từ mẹ à?"

.....?

Sao lại có mẹ tôi ở đây nhỉ? Tôi lắc đầu.

"Không ạ..... Hồi nhỏ, em đọc tiểu thuyết "Những chuyến phiêu lưu của Nike" và chịu ảnh hưởng rất nhiều từ đó."

"..... Ủa?" Cô Frann hơi nhướn mày, "Ừm... Ra vậy." rồi chìm trong suy nghĩ.

Một phản ứng thật lạ lùng.

"Có chuyện gì thế cô?"

Nghe tôi hỏi, cô Frann lắc đầu nguây nguậy.

"Không, không có gì. "Những chuyến phiêu lưu của Nike" à? Em sành thật đấy. Cô cũng rất thích cuốn đó."

"Hi hi. Em đã đọc đi đọc lại rất nhiều lần nên còn nhớ như in nội dung của cả năm tập đấy ạ."

Tôi tự hào.

"Ái chà. Thế em thích nhất truyện nào? Cô thích "Nữ phù thủy tập sự Hula" ở chương cuối ấy."

".....! Em cũng thích nhất truyện đó."

Đó là câu chuyện kể về việc nữ phù thủy Nike đến thăm vương quốc nọ và nhận Hula, một nữ phù thủy tập sự, làm đệ tử rồi dạy cô trở thành phù thủy.

Kết thúc câu chuyện, Nike từ bỏ cuộc sống của một phù thủy và bắt đầu cuộc sống nơi thôn quê như một người phụ nữ bình thường, còn cô bé Hula sau khi trở thành phù thủy lại làm một người lữ khách.

"Chuyện của nữ phù thủy tập sự Hula rất giống chuyện của cô."

Cô Frann đột nhiên nói một điều lạ lùng.

"Cô nói gì thế ạ?"

"Ôi, cô nói gì thế nhỉ?" Ha ha ha, cô Frann bật cười. "Những chuyến phiêu lưu của Nike" là một tác phẩm nổi tiếng. Mọi người ở vương quốc này cũng rất thích nó."

"Nhưng nó khá cũ rồi cô nhỉ?"

"Một tác phẩm hay sẽ sống mãi."

"..... Dạ đúng."

Là người hâm mộ tác phẩm từ rất lâu rồi, chưa bao giờ tôi thấy vui đến vậy.

Nói sao nhỉ, tôi có thể quảng cáo khắp nơi về "Những chuyến phiêu lưu của Nike" như một phần của chuyến đi cũng được..... Nhưng theo tình hình tài chính của tôi, chắc kế hoạch sẽ phá sản ngay thôi.

"À phải rồi."

Cô Frann chợt nói, cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi. "Elaina, em định khi nào thì rời khỏi đây?"

"Sáng ngày kia ạ."

"Ngày kia?"

"Vâng."

Tôi không thể ở đây lâu được.

Nếu có cô Frann, tôi sẽ nán lại thêm.

"Kế hoạch của em ngày mai thì sao? Có gì nhất định phải làm không?"

"Mai ạ? Không có gì đặc biệt cả..... "

"Vậy là rảnh hả?" Cô hỏi tới tấp.

Có chuyện gì thế nhỉ?

Tôi hơi bối rối: "À vâng..... "

Đâu phải tôi không có việc để làm, nhưng chỉ là tham quan văn cảnh thôi nên nói rảnh cũng không sai.

"Tốt quá."

Cô Frann mỉm cười.

"Có việc gì thế ạ?"

"À, mai cô có việc muốn nhờ em giúp."

"Vâng. Được ạ. Nhưng em thì giúp được gì cho cô chứ?"

"Cô muốn em giúp cô hướng dẫn học sinh."

"....."

Không thể tin nổi.....

"Cô muốn em giúp cô hướng dẫn học sinh."

Sao cô phải nhắc lại tới hai lần nhỉ?

Thật đáng ngờ...

Sau đó, chúng tôi còn nói chuyện rất nhiều. Say sưa đến quên cả thời gian.

Chuyện về những người tôi đã gặp trong các chuyến đi. Chuyện xảy ra ở những vương quốc mà tôi từng ghé thăm. Chuyện về ai đó ở đâu đó mà tôi còn chẳng biết tên.

Chúng tôi cứ thế nói mãi không dừng.

Giá mà thời gian ngừng trôi thì tốt quá. Tôi nghĩ. Nhưng hình như càng vui vẻ, thời gian trôi qua càng nhanh, khi chúng tôi nhận ra, bên ngoài đã tối đen như mực.

"Ôi! Muộn thế này rồi cơ à? Hôm nay đến đây thôi nhé, chúng ta về đi."

Tôi thật sự còn muốn nói nhiều chuyện nữa.

Ra khỏi khu học xá, cô Frann bảo: "Em nghỉ ở nhà cô nhé?" nhưng tôi từ chối.

Càng được chiều chuộng, tôi sẽ càng khó dứt ra để tiếp tục cuộc hành trình.

Và chia tay sẽ rất khó khăn.

Trong bóng tối, tôi đi loanh quanh tìm chỗ trọ. Giữa lúc ấy, khung cửa sổ của một ngôi nhà nọ lọt vào mắt tôi. Dưới ánh trăng, nó phản chiếu rõ mồn một khung cảnh bên ngoài.

Ở đó.

Có bóng cô đang mỉm cười.

Sáng sớm hôm sau.

Vừa mở mắt tại nhà trọ rẻ tiền mà đêm qua đi mãi mới tìm thấy, tôi lập tức thay trang phục cho ra dáng nữ phù thủy rồi rời khỏi.

Tôi leo lên chổi ở lối ra của nhà trọ và bay đến Trường Phép thuật Hoàng Gia. Trên đường đi, tôi vui vẻ chào anh thanh niên giao báo đến các gia đình vào buổi sáng, và hai người đang bay trên chổi thay cho xe ngựa. CƠn gió sớm lành lạnh góp phần xua tan đi cảm giác buồn ngủ.

Nhờ có ngọn tháp to làm dấu nên tôi không bị lạc đường và đến thẳng được trường học.

Từ trên cao nhìn xuống, tôi thấy những bóng người rải rác trong khuôn viên. Chính là đám học sinh.

Gần hai chục người, vừa bằng số người trưa hôm qua đã rượt tôi lòng vòng.

Có cả bóng cô Frann.

Tôi hạ chổi xuống bên cạnh cô và đứng trên nền đất. Hai chân tôi cảm nhận được độ rắn chắc của mặt đất.

"A, chào em. Đến sớm thế? Hôm qua cô không nói rõ thời gian cụ thể mà."

Cô Frann tươi cười.

"Chính vì không biết thời gian chính xác nên em mới phải đến sớm đấy."

"Chà, em đang trách cô đó hả?"

"Không ạ. Em chỉ muốn được cô khen thôi."

"Tốt lắm, tốt lắm."

"Cảm ơn cô."

"Thế này ta có thể bắt đầu sớm hơn dự kiến rồi."

Cô vỗ tay hai cái.

Ngay lập tức, đám học sinh vội ngừng luyện tập phép thuật và tập trung. Lại còn chạy hết sức nữa. Không biết có phải do vội quá, có đũa còn làm nước vừa dùng để luyện tập bắn tung tóe trên mặt đất.

"Chào các em. Đây là Elaina, Phù thủy Tro Tàn. Hôm qua các em đã gặp rồi nên đều biết đúng không?"

Cô Frann giới thiệu tôi với đám học trò đã tập trung đông đủ.

Tôi cúi đầu nói: "Xin chào."

"Hôm nay Elaina sẽ làm trợ giảng đặc biệt cho cô. Dù trạc tuổi các em nhưng Elaina là một phù thủy rất giỏi. Các em chớ coi thường."

Thấy học trò đều đã gật đầu, cô Frann tiếp tục.

"Các em có câu hỏi gì cho bạn không?"

Tức thì, một cánh tay giơ lên. Đó là một thiếu niên sáng sủa, trông có vẻ thông minh.

"Có ạ, có ạ. Bạn có bạn trai chưa?"

Trời, tôi nhìn nhầm rồi. Đúng là người gian tà, đen tối.

"Chưa. Tôi là lữ khách mà."

"Các em chỉ được hỏi những câu liên quan đến phép thuật thôi." Cô Frann lập tức cắt ngang. "Còn câu nào khác không?"

Cánh tay tiếp theo giơ lên là của một nữ sinh có vẻ nhút nhát. Hình như là một trong hai học sinh chặn đường tôi lúc đầu.

Cô gái nhìn tôi, ngượng ngùng nói: "À... Bạn giỏi nhất... phép thuật gì vậy?"

May quá, câu này đúng chủ đề. "Tôi không giỏi nhất phép thuật nào cả. Tôi muốn mình phải làm được hết, từ phép tấn công, phép thao tác đến phép biến hình."

"Còn câu nào nữa không?"

Ai đó giơ tay.

"Trong những vương quốc từng ghé thăm, bạn thích nhất vương quốc nào?"

"Chính là vương quốc này."

"Rõ khéo nịnh." Cô Frann xen vào.

Lại có ai đó giơ tay.

Mọi người hỏi liên tục, không ngừng.

"Sao bạn muốn trở thành phù thủy vậy?"

"Vì đọc tiểu thuyết "Những chuyến phiêu lưu của Nike"..... Đó là lý do lớn nhất."

"Quê Elaina ở đâu?"

"Vương quốc Robetta Thanh Bình, một nơi rất rất xa."

"Chỉ cho chúng tớ bí quyết phép thuật với!"

"Chính là sự nỗ lực."

"Làm lễ khách có vui không?"

"Vui lắm."

"Tớ muốn hỏi, quần nhỏ của bạn màu gì?"

Thằng nhóc đầu óc đen tối vừa đặt câu hỏi đã bị cô Frann véo cho một cái đầu đống, và màn hỏi đáp kết thúc.

Giờ học ngoại khóa buổi sáng diễn ra rất nghiêm túc.

Nhưng tôi không biết phải hướng dẫn học sinh thế nào nên đã xin phép được quan sát từ xa, xem cô Frann dạy trước đã.

"Ấy. Rồi tung lên rồi kìa. Em phải bình tĩnh và kiểm soát năng lượng của mình chứ."

"Em xuất ra quá nhiều năng lượng. Phải nén lại."

"Nào. Không được làm kiểm nước để chơi."

..... Cô cứ như vậy đi xung quanh, tận tình chỉ bảo cho từng học trò.

Hừm hừm, hiểu rồi.

Mình cũng phải bắt chước cô mới được. - Tôi chậm rãi bước đi giữa các học sinh.

Buổi luyện tập thao tác phép thuật vẫn tiếp tục. Đám học sinh đang cố làm nước trong bình chuyển động, giống như lúc nãy. Đây là bài luyện tập cơ bản, điều khiển mọi vật chuyển động theo ý mình chính là bước đầu tiên để nâng cao trình độ phép thuật.

Tôi đang đi vòng quanh thì...

"Cô Elaina. Em không biến nước thành khối cầu tròn trịa được, phải làm thế nào ạ?"

Một học sinh nam lên tiếng.

Khối nước ở đầu cây dừa phép của cậu ta đang lơ lửng trong không trung nhưng nó sóng sánh như muốn sôi lên vậy.

Hiểu rồi.

"Em dùng quá nhiều năng lượng dư thừa, giảm bớt một chút đi."

"Vâng."

Ngay sau đó.

Một vũng nước xuất hiện dưới chân cậu ta cùng tiếng bụybụp.

"..... Hình như chế ngự năng lượng phép thuật không có hiệu quả cô ạ."

"Vì em buông sức quá nhiều mà."

Tiếc quá.

Tôi đang nhìn vẻ mặt buồn rầu của cậu ta bằng ánh mắt đầy thông cảm thì chợt có tiếng gọi yếu ớt thiếu tự tin phát ra từ phía sau: "Cô ơi..."

Tôi quay lại, chính là cô bé nhút nhát lúc này.

"Sao thế?" Tôi khẽ nghiêng đầu.

"Dạ, em... Em có việc muốn cô chỉ giúp ạ... "

"Ừ. Gì thế?"

Cô bé hít một hơi rồi cúi đầu nói:

"Dạ, em không thể nào điều khiển nước được... Nó luôn không theo ý em... Phải làm thế nào ạ?"

Hừm hừm.

"Em làm thử xem nào."

"Dạ? À, vâng..... "

Hai tay cô bé nắm lấy đĩa phép, truyền năng lượng ma thuật vào chiếc bình đựng nước.

Mười mấy giây sau, cả nước và bình bắt đầu di chuyển lên cao.

Đầu tiên, cô bé điều khiển cho cả nước và bình bay lên khỏi mặt đất, sau đó như chợt nhớ ra, cô chỉ điều khiển nước thôi. Khi đã lên cao tới ngang đầu cô bé, khối nước dừng lại.

... Và rồi, khối nước đột ngột rơi tóe xuống nền đất.

"Chà chà."

"..... Em phải làm thế nào ạ?"

Cô bé rơm rớm nước mắt.

Có vẻ tình hình đã trở nên nghiêm trọng.

"Hình như em chưa nắm được bí quyết. Cô nghĩ, em nên luyện tập đưa nước ra khỏi bình trước đã."

"Vâng ạ..... "

"Hãy đưa nước ra khỏi bình, rồi đưa vào ngay, sau đó lại tiếp tục đưa ra. Cứ tập đi tập lại thao tác này, em sẽ quen dần. Cứ thông thả luyện tập và thử tìm cách làm phù hợp với em nhất. Đó là con đường ngắn nhất đấy. Cố gắng lên."

".....Vâng, vâng ạ."

Tôi chỉ có thể khuyên như vậy thôi.

Sau khi cô bé chạy đi múc nước, tôi lại vòng quanh lớp.

Chợt đằng sau có tiếng gọi.

"Cô Elaina, nhìn này! Cô thấy oách chưa?"

Thằng nhóc đầu óc đen tối đang đội chiếc vương miện làm bằng nước.

Tôi chẳng thèm nhìn luôn.

Học sinh rất hăng say luyện tập (trừ một bộ phận nhỏ) nên tôi chưa cần lên tiếng, chúng đã tự hỏi để xin lời khuyên. Do tuổi tác sần sần bằng nhau nên hỏi tôi có vẻ dễ hơn chẳng?

Tôi không thấy khó chịu chút nào.

Học sinh mãi mê luyện tập cho đến khi cô Frann lại vỗ tay hai cái.

Tiết ngoại khóa buổi sáng kết thúc cũng là lúc công việc ngày hôm nay của cô Frann hoàn thành.

Hôm qua tôi tưởng buổi chiều cô cũng có giờ, nhưng cô bảo: "Sáng dạy thì chiều nghỉ. Sáng không dạy thì chiều dạy." Nghĩa là một ngày chỉ có một tiết ngoại khóa mà thôi.

"Sao mỗi ngày chỉ tập một lần hả cô?"

Tôi hỏi thử.

"Vì mệt chứ sao?"

Cô trả lời tức thì.

"Nếu một ngày phải tập hai lần, học sinh sẽ mệt rồi ngại tập." Ra vậy.

"Không, như thế cô sẽ mệt nên mới không dạy hai buổi."

"....."

Tôi chẳng thể nói gì thêm.

Sau khi giờ học ngoại khóa kết thúc, cô Frann dẫn tôi rời khu học xá. Chúng tôi thong thả bay trên bầu trời, phía trước mặt có một ngọn đồi cao. Cô từ từ hạ chổi xuống đỉnh đồi.

Tôi cũng làm theo. Bãi cỏ mềm phát ra những âm thanh "sột soạt".

Tôi đưa mắt ra xa, màu xanh nhạt trải dài vẽ nên một vòng cung thoải thoải.

Bên kia hàng rào gỗ đơn sơ là thành phố rộng lớn.

Những ngôi nhà dân pha trộn đầy màu sắc. Đám cây trước mặt bị gió lùa, cuốn lá bay mãi đi xa. Đẳng kia có ngọn tháp tồn tại như dấu mốc để nhận biết trường học nằm ở đó.

Những đám mây trắng muốt lững lờ trôi trên nền trời xanh trong.

"Đây là nơi cô thích nhất."

Cảnh rất đẹp phải không? - Cô Frann nói.

"Vâng. Quả là đẹp."

"Tốt rồi."

Một làn gió nhẹ thổi qua làm mái tóc đen của cô bay bay.

"Trước khi em rời khỏi vương quốc này, cô muốn cho em xem khung cảnh mà cô yêu thích." Cô mỉm cười.

Khóe miệng tôi cũng giãn ra.

"Em cảm ơn cô."

"Có gì đâu. Sáng mai em đi rồi nhỉ?"

"Vâng. Em không thể ở lại lâu được."

"Tiếc thật..... Đám học trò của cô có vẻ rất thích em."

"Chúng chỉ tò mò về một phù thủy trẻ thôi ạ." Hoặc là một lữ khách.

"Được yêu quý là tốt rồi. Như cô đây này, luôn bị chúng xa lánh."

"....."

Không phải cô bị xa lánh, chỉ là tính cô khó hiểu nên học trò cảm thấy có khoảng cách thôi.

Nhưng tôi không nói điều này. Tôi không thể nói được.

"Em sao thế?"

".....Dạ, không có gì."

Tôi nhìn về phía ngôi trường xa xa để tránh ánh mắt của cô. "Vậy là trường đó dạy phép thuật hả cô?"

"À, ừ."

"Học sinh sau khi tốt nghiệp thì sao ạ?"

"Chúng làm việc ở vương quốc này bình thường. ví dụ như chuyển phát hàng hóa, chở người trên không. Lúc tham quan vương quốc, chắc em đã gặp rất nhiều lần rồi. Chính là những người bay quanh trên các mái nhà đó."

Ra vậy.

"Những người biểu diễn phép thuật trên đường phố cũng tốt nghiệp trường này ra ạ?"

Họ biểu diễn bên đường. Múa rối. Vừa ca hát vừa phụ họa bằng phép thuật.

Thì ra những người tôi gặp trên phố đều học phép thuật ở Trường Phép thuật Hoàng Gia.

Cô Frann gật đầu.

"Ừm. Họ làm theo sở thích thôi. Đó không phải nghề chính thức."

"Sở thích ạ? Nhưng họ kiếm được tiền mà."

"Đúng là họ kiếm được tiền. Nhưng rất ít ỏi. Họ biểu diễn trên phố không phải vì tiền đâu."

"Thế vì gì ạ?"

"Vì yêu thích." Cô Frann quả quyết. "Chẳng phải vì yêu thích nên em mới trở thành lữ khách hay sao?"

"....."

Không phải vì tiền, mà vì bản chính thân mình.

Hoặc vì một ai đó.

Và vì yêu thích.

Từ khi đến vương quốc này, tôi đã rất nhiều lần cảm thấy đây là một vương quốc tuyệt vời. Những con phố xinh đẹp, lãnh thổ rộng lớn, người dân luôn tươi cười. Họ khiến tôi xúc động đến trào nước mắt mỗi khi gặp gỡ.

Có lẽ vì vậy mà Vương quốc Celestea Quý Tộc đã chiếm một vị trí quan trọng trong chuyến hành trình của tôi.

"Mà Elaina thích nhất là gì?"

Đột nhiên cô Frann hỏi.

"Những chuyến đi ạ." Tôi trả lời ngay.

"Ngoài ra?"

"....."

Ngoài những chuyến đi à? Chắc là nguyên nhân dẫn tôi đến với những chuyến đi rồi.

"Chắc là sách ạ."

"Sách....." Cô ngừng lời giây lát rồi hỏi tiếp:

"Ngoài sách ra?"

Lạ thật.

"Có chuyện gì thế ạ? Bây giờ cô cứ hỏi em hoài."

"Không, cô tò mò chút thôi."

"Hay là cô muốn tặng quà cho em?" Tôi nói đùa.

"À, thì..."

Bí quá, cô đành nhận.

Ôi! Gì vậy trời?

"..... Cô không cần tặng quà chia tay cho em đâu. Chỉ cần tấm lòng là đủ rồi ạ."

"Vớ vẩn. Nói xem em thích gì nào? Hoa có được không?"

"Chẳng phải là cô đã nói rồi sao?"

"Được không? Hoa ấy? À, bướm bướm chắc cũng được đấy."

"Đấy toàn là những cái cô thích mà?"

"Thì đệ tử của cô cũng thích những thứ mà cô thích chứ, đúng không?"

"Ở đâu ra cái lý lẽ vô lý đó ạ?"

"Thế em không thích à? Bướm bướm ấy."

"Bình thường ạ."

"Cô hiểu rồi. Nghĩa là thích bình thường?"

"Có lẽ em nên nói là ở giữa thích và ghét."

"Thế còn hoa?"

"Cô lại đổi về cái cũ rồi?"

"Thế nào?"

"Em thích, nhưng mà..."

"Vậy thì tốt rồi."

"..... ? Cái gì tốt ạ?"

"Đấy là việc của cô."

Cô nói, với gương mặt tươi cười quen thuộc. Cô cứ hỏi người ta thật nhiều, đến khi bị hỏi thì chẳng trả lời gì cả.

Tôi từng sống với cô một năm, lâu rồi mới gặp lại nhưng cô không hề thay đổi. Đến giờ, tôi vẫn không biết rõ cô là người thế nào.

Nhưng tôi quen rồi.

"Sao thế ạ? Cô phân vân gì à?"

Dù đã biết câu trả lời, nhưng tôi vẫn hỏi thử. Và đúng như dự đoán, cô nháy mắt tinh nghịch.

"Mai khắc biết."

Cô nói gì vậy.

"Sáng mai em rời khỏi vương quốc này rồi....."

"Ừ. Thì em sẽ biết trước khi đi. Sáng mai gặp nhau trước cổng thành nhé."

Sáng sớm hôm sau.

Tôi dạo bước trên con đường lớn của thành phố, cũng là con đường mà tôi đã đi qua vào ngày đầu tiên, và hướng về phía cổng thành. Tôi băng

qua khu chợ, ngắm nhìn những người sử dụng phép thuật đang bay trên bầu trời. Đi dưới những sợi dây thừng chằng giũa các tòa nhà như một mái vòm, cảm nhận mùi hương dịu ngọt của những đóa hoa đang nở đâu đây.

Tôi đi tiếp.

Như không đành lòng chia tay.

Nhưng cứ đi thì đương nhiên sẽ tới đích. Tôi đã đến ngay cạnh cổng thành.

Người lính gác nhận ra tôi và cúi chào. Tôi cũng cúi chào lại, dù có phần chậm trễ.

Chỉ tiến thêm một chút nữa thôi, tôi sẽ ra khỏi vương quốc. Nhưng tôi nhìn quanh mà không thấy bóng dáng cô Frann đâu.

.... Hay là vì tôi không nói rõ thời gian nên cô chưa đến chăng?

"....."

Có khi cứ thế này rời đi, chẳng nói câu nào lại hay.

Tôi không biết cô Frann sẽ tặng gì cho mình, ừm, cũng có thể cô sẽ tặng hoa như hôm qua đã nói. Nhưng dù nhận, tôi cũng chẳng biết phải làm gì với nó.

Đến một lúc nào đó hoa sẽ héo khô và tôi sẽ phải vứt nó đi, như thế thì thật vô nghĩa.

Hơn nữa, khi gặp loài hoa đó ở một nơi khác, có lẽ tôi sẽ nhớ đến cô Frann và vương quốc này.

Điều đó không tốt lắm đối với một người lữ khách.

Chỉ buồn thêm thôi.

"....."

Đứng mãi ở đây, tôi không thể thôi suy nghĩ vẩn vơ.

Nếu vậy, hay là cứ thế mà đi...

".....Ờ?"

Tôi toan bước đi thì khựng lại.

Từ trên trời, những cánh hoa rơi xuống. Đỏ, xanh, vàng, hồng, tím. Những cánh hoa đủ sắc màu nhẹ bay như tuyết rơi, không quên tỏa ra những làn hương dịu ngọt.

Chuyện này thật ngoài sức tưởng tượng, tôi hiểu ra ngay. Khi tôi nhìn lên, quả nhiên cô đang ở đó.

"Em đến sớm quá nhỉ? Suýt chút nữa chúng tôi không chuẩn bị kịp rồi."

Chúng tôi?

Cô Frann đang vẫy tay với tôi, xung quanh cô là các học sinh. Chúng bay trên trời và thả xuống những cánh hoa từ chiếc giỏ đang cầm trên tay.

Ai cũng tươi cười.

"Elaina."

Cô Frann ngồi trên chổi nói. "Cô không có quyền níu giữ một lữ khách như em. Những gì cô làm được chỉ có thế này mà thôi."

"Cô à....."

"Em thích không?"

"....."

Tôi không đáp.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi nói: "Có, em rất thích."

Rồi tôi bắt đầu bước đi. Tôi bước đi giữa những cánh hoa đủ màu sắc đang xoay lượn trong không trung.

"Elaina."

Cô Frann gọi. "Cô và học sinh trường phép thuật sẽ luôn cố vũ cho hành trình của em. Đừng quên điều đó."

"....."

Tôi nhìn lên bầu ười. "Em cũng sẽ không bao giờ quên mọi người."

Cuối cùng, tôi đã đứng trước cổng thành.

Người lính gác cúi chào rồi mở cửa.

Phía trước là thảo nguyên thoải thoải trải rộng.

"Elaina."

"Cô nói một lời nữa thôi...", Cô Frann cất tiếng giữa không trung. "Chúng ta sẽ gặp lại nhau nhé. Cho đến lúc đó, bây giờ chúng ta tạm chia tay vậy."

Cô nói thế.

Chắc chắn là cô đang mỉm cười, một nụ cười quen thuộc.

Vì vậy, tôi cũng cười.

"..... Vâng!"

Cây chổi lướt bay trên thảo nguyên.

Hoa dại lấp lánh đón ánh mặt trời, rung rinh theo làn gió thổi. Bầu trời trong xanh trải dài vô tận không một gợn mây.

Người đang cưỡi chổi là một nữ phù thủy, một lữ khách.

Tuổi đời còn trẻ, mới ngoài mười lăm.

Mái tóc xám tung bay, đôi mắt xanh đang nhìn về ranh giới giữa thảo nguyên và bầu trời trong trẻo.

Cô phù thủy đội mũ chóp nhọn màu đen, mặc áo choàng đen, đeo huy hiệu ngôi sao vừa bay vừa dạo quanh đồng cỏ.

Cô đang hướng chổi đến những vương quốc mà cô chưa từng đến.

Vương quốc tiếp theo sẽ thế nào? Những người mà cô sắp gặp sẽ ra sao? Một vương quốc chỉ toàn những người sử dụng phép thuật ư? Cũng có thể là một vương quốc mà mọi thứ đều đất đỏ. Hoặc là một vương quốc đã suy tàn.

Người lữ khách vừa bay vừa mãi mê suy nghĩ.

Cô ấy là ai vậy nhỉ?

Phải, chính là tôi đây.

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 1

Jougi Shiraishi
www.dtv-ebook.com

Lời Bạt

Chào các bạn. Tôi là Jougi Shiraishi.

Cuối năm 2014, tôi đã tự xuất bản tiểu thuyết của mình trên Kindle Store của Amazon. Sau đó, Ban biên tập GA Bunko đã giúp một kẻ nghiệp dư như tôi chỉnh sửa tiểu thuyết ấy, và cuối cùng "Hành trình của Elaina" đã ra đời. Họ đã đủ ra cho tôi những lỗi mà tự tôi không phát hiện ra, những chỗ thiếu chữ hay sai chữ nằm trong bản thảo ngay cả khi đã lên kệ Kindle Store. Khi đọc lại, tôi thấy có rất nhiều chỗ kỳ kỳ.....

Trên "Jihi Shuppan Jidai", phản hồi mà tôi nhận được nhiều nhất có lẽ là "không biết phải đọc tên cuốn này thế nào". Xin lỗi các bạn nhé, 旅々 trong [魔女の旅々] (tên gốc của Hành trình của Elaina) đọc là "tabitabi".

Ban đầu tôi nghĩ: "Truyện của mình kể về một nữ phù thủy đi chu du khắp nơi, hay đặt là [魔女の旅] (Chuyến đi của nữ phù thủy) nhỉ? Nghe cũng được đấy chứ? Cứ đặt như vậy đi." Nhưng cái tên đó quá đơn giản, đã thế chỉ cần tra một chút là thấy cả tá truyện khác với những cái tên tương tự nên tôi quyết định chọn [旅々]. Chỉ thêm phần điệp phía sau thôi. Không có ý nghĩa sâu xa gì cả. Mà thực sự, từ đó cũng không có trong từ điển đâu.

Hồi tự xuất bản, tôi lấy bút danh là "Jougi" (Thước Kẻ), nhưng đúng như dự đoán, tôi có tra theo cái tên đó cũng không tìm ra mình. Thế nên tôi quyết định thêm cả họ vào bút danh nữa.

Cảm ơn các bạn đã đọc "Hành trình của Elaina" nha.

Tác phẩm này tập hợp những câu chuyện kỳ lạ mà các nhân vật xuất hiện trong đó cũng đều rất kỳ lạ. Nói ngắn gọn là cuốn sách kỳ lạ với những câu chuyện kỳ lạ. Tôi thật hạnh phúc khi các bạn chọn cuốn sách kỳ lạ ấy để thêm vào tủ sách của mình. À, nói nhỏ nè, nếu bạn xếp cuốn sách này lên giá, sẽ có điều kỳ lạ xảy ra đó (mỗi người một khác nha).

Khi phần tiếp theo của câu chuyện này ra mắt, nếu các bạn lại xếp tiếp lên giá, một điều kỳ lạ sẽ lại xảy ra đó (mỗi người một khác nha).

Tôi xin gửi lời cảm ơn tới:

Biên tập viên M. Cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi rất nhiều trong thời gian qua. Sau này có lẽ tôi sẽ còn quấy quả anh nhiều, hy vọng chúng ta sẽ đồng hành thật lâu dài nhé.....

Xin cảm ơn Ban biên tập GA Bunko mà trước tiên là SB Creative. Tôi không có lời nào để diễn tả hết lòng biết ơn của tôi tới mọi người, cảm ơn vì đã chiếu cố tới tác phẩm của tôi. Không những thế còn đưa nó vào danh sách các tác phẩm mới sẽ được xuất bản, điều này có nằm mơ tôi cũng không dám nghĩ đến. Thú thực, khi nhìn danh sách ấy, tôi cứ lo: "Mình đứng cạnh những con người tài giỏi thế này có sao không.....?" Thậm chí đến tận bây giờ tôi vẫn còn nguyên suy nghĩ ấy.

Tôi cũng xin gửi lời cảm ơn tới Azure, người vẽ minh họa cho cuốn sách này. Cảm ơn anh rất nhiều về những minh họa vô cùng đáng yêu. Ôi..... Elaina dễ thương lắm luôn... Mà không, tất cả các nhân vật đều dễ thương hết..... Ngày nào tôi cũng xem đi xem lại tranh in đầu sách cùng những bức hình minh họa vô cùng đáng yêu ấy và tủm tủm cười. Thực sự cảm ơn anh rất nhiều.

Cuối cùng, xin dành lời cảm ơn chân thành tới những độc giả đã lựa chọn "Hành trình của Elaina". Thật hạnh phúc khi có thể gặp gỡ các bạn

thông qua qua tác phẩm này. Hy vọng trong thời gian tới chúng ta sẽ còn cơ hội gặp nhau tiếp nhé. Tạm biệt các bạn!

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Tập 1](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Lời Bạt](#)